

॥ श्रीः ॥

“ एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा ”

श्री जगद्गुरुग्रन्थमाला-२४

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसंग्रहः
(तृतीयः अंशः)

ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா-24

ஸர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரஸங்க்ரஹம்
(மூன்றாம் பகுதி)

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்,
ஸ்ரீரங்கம்.

1970

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेविकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तल्लैका हि तिरोबभूव विजने केदरनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्वात्मना
सर्वलैव समुज्ज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

अस्तत्वास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूषांसि वा
तेषां द्वाविडभाषयाऽनुबदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्वशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पित्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு கிரந்தமாலாவில் இது 24-வது மலர் இதில் ஸர்வவேதாந்த எரித்தாந்த ஸார ஸங்கிரஹத்தில் மூன்றாவது பகுதி (480-வது சுலோகம் முதல் 681-வது சுலோகம் முடிய) வழக்கம்போல் தமிழில் பதவுரை கருத்துரைகளுடன் வெளிவந்துள்ளது.

இதில் ஸ்தூல பிரபஞ்ச எருஷ்டி, அத்யாஸம் ஆவரண விசேஷ சக்திகள், மாயை, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி பல வாதிகளின் கொள்கைகளும் அதன் நிராகரணமும் ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபம் இது முதலான பல விஷயங்கள் குரு சிஷ்யர்களின் வினா விடை ரூபமாக நன்கு விளக்கப்பட்டு உள்ளன. எது ஆத்மா எது அநாத்மா என்பதைப் பிரித்து நன்கு தெரிந்துகொள்வதற்காகக் காட்டப்பட்டுள்ள விவாதத்தில் புத்ராத்மவாதம் முதல் குன்யாத்மவாதம்வரை எல்லாவாதிகளின் கொள்கைகளையும் வரிசையாகக் காட்டி இருப்பதோடு ஒவ்வொருவரும் பிறர் கூறும் யுக்திகளைக் கண்டிப்பதாகவும் காட்டியிருப்பதால் எல்லா வாதங்களும் தவறுதான் என்பதை நிரூபிக்கிறார். கடைசியில் எஞ்சியுள்ள குன்யவாதத்தைத் தக்க யுக்திகளால் நிராகரித்து ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபன் என்பதை குரு சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

வழக்கம்போல் இதற்சுத் தமிழில் கருத்துரை எழுதித் தந்த ஸ்ரீ ஞானானந்த பாரதீ ஸ்வாமிகளுக்கு நம் ஸமிதியின் சார்பில் வந்தனங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதற்கு பதவுரை எழுதிக்கொடுத்து அச்சுக்கு தயார் செய்து திருத்தி உதவிய “ஸ்ரீ சங்கர கிருபா” உதவி ஆசிரியர் ஸ்ரீ K. S. வெங்கடராம சாஸ்திரிகளுக்கும் இதை அழகிய முறையில் அச்சிட்டுக்கொடுத்த ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் அச்சகத் தாருக்கும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

K. V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,
பொதுக்காரியதர்சி
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

ஸ்தூலபிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி	...	268
பிராணிகளின் அன்ன வகைகள்	...	264
நால்வகை பிராணிகள்	...	265
வைச்வாநரஸ்வரூபம்	...	267
விசுவ ஸ்வரூபம்	...	268
அன்னமய கோசம்	...	269
ஜாக்ரதவஸ்த்தை	...	273
விச்வ-வைச்வாநராபேதம்	...	274
மஹாப்ரபஞ்சம்	...	„
ஆத்ம-அநாத்ம ஸ்வரூபம்	...	275
ஆத்மா விற்கும் அநாத்மா விற்கும் ஒன்றுக்கொன்று அத்யாஸம்	...	280
ஆரோபித வஸ்துக்களின் குணதோஷங்கள் அதிஷ்டானத்தில் ஒட்டாது	...	282
அத்யாஸ விஷயமாக சிஷ்யனின் கேள்விகள்	...	284
விரிவாக அத்யாஸ நிரூபணம்	...	288
அவித்யையின் இரு சக்திகள்	...	297
ஆவரண சக்தி	...	„
விஷேப சக்தி	...	293
ஸம்ஸாரத்திற்கு அத்யாஸம் காரணம்	...	301
ஈசுவரனின் உபாதி மாயை	...	305
ஈசனுக்கு பந்தமில்லை	...	„

ஜீவனுக்குத்தான் பந்தம்	...	308
அக்ஞான நிவிருத்திக்கு ஸாதனம்	...	310
ஆத்மாநாதம் விவேகத்திற்காக		
விவாத நிருபணம்	...	314
புத்திரன் ஆத்மா என்ற வாதம்	...	316
தேஹாத்மவாதம்	...	318
இந்த்ரியாத்மவாதம்	...	323
பிராணாத்மவாதம்	...	325
மனஸ் ஆத்மா என்ற வாதம்	...	328
விஜ்ஞானாத்மவாதம்	...	331
அக்ஞானாத்மவாதம்	...	334
ஞானாக்ஞானாத்மவாதம்	...	337
சூன்யாத்மவாதம்	...	339
சிஷ்யனின் கேள்வி	...	346
சூன்யவாத நிராகரணம்	...	349
ஆத்மா அறியப்படாததின் காரணம்	...	355
ஆத்மா ஸ்வயம் ஜ்யோதி	...	356
ஸுஷுப்தியில் ஆத்மா இருப்பதற்குப்பிரமாணம்	...	359
ஆத்ம லக்ஷணம்	...	362
ஆத்மா நித்யன்	...	363
ஆத்மா சித்ஸ்வரூபன்	...	367
ஆத்மா ஆனந்தரூபன்	...	371

(அ) மத்தியில் கொஞ்சம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை சுட்டிக் காட்டிவிட்டு முன்சொல்லி வந்த ஸ்ருஷ்டிக்கிரமத்தையே மேலால் தொடர்ந்து சொல்லுகிறார் :—

आत्मानात्मविवेकं स्फुटतरमग्रे निवेदयिष्यामः ।

इयमाकर्ण्य विद्वन् जगदुत्पत्तिप्रकारमावृत्त्या ॥ ४३० ॥

ஆத்மானாத்ம விவேகம் ஸ்புடதரமக்ரே நிவேதயிஷ்யாமஃ ।
இமமாகர்ணய வித்வன் ஜகதுத்பத்தி ப்ரகார
மாவ்ருத்த்யா ॥

விதவ்-அறிவுள்ளவனே ! ஆத்மா, அநாத்மா இவைகளின் விவேகத்தை, ஸ்புடதர்-மிகத்தெளிவாக, அக்ரே-மேலே, நிவேதயிஷ்யாமஃ-தெரிவிக்கப் போகிறோம். இம்-இந்த, ஜகதுத்பதி-பிரபஞ்சம் உண்டாகும் முறையை அவ்ருத்யா-திருப்பவும், அகர்ணய-கேள்.

ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டியதை மேலால் மிகவும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறோம். இப்பொழுது, ஹே வித்வன், மறுபடியும் சொல்லப்படும் இந்த ஜகத்தின் உத்பத்தியின் பிரகாரத்தை கவனமாகக் கேள்.

पञ्चीकृतेभ्यः खादिभ्यो भूतेभ्यस्त्वीक्ष्येशितुः ।

समुत्पन्नमिदं स्थूलं ब्रह्माण्डं सचराचरम् ॥ ४३१ ॥

பஞ்சீக்ருதேப்யஃ காதிப்யஃ பூதேப்யஸ்த்வீக்ஷயேசிதுஃ ।
ஸமுத்பந்நமிதம் ஸ்தூலம் ப்ரஹ்மாண்டம் ஸசராசரம் ॥

இசிதுஃ-ஈசுவரனுடைய, இஷ்யா-ஸங்கல்பத்தால், பஞ்சிக்ருதேப்யஃ-பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட, ஹாதிப்யஃ-ஆகாசம் முதலான, பூதேப்யஃ-பூதங்களிலிருந்து, சசராசரம்-சராசரங்களுடன் கூடிய, ஸ்தூலம்-ஸ்தூலமான, இ-இந்த, ப்ரஹ்மாண்டம்-பிரஹ்மாண்டம், ஸமுத்பந்நம்-உண்டானது.

பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட ஆகாசம் முதலான பூதங்களிலிருந்து ஈசுவரனுடைய ஸங்கல்பத்தினால், அசையும்

பொருள் அசையாப் பொருள் அடங்கிய இந்த ஸ்தூலமான பிரஹ்மாண்டம் ஏற்பட்டது. (481)

ব্রীহাদ্ব্যோষধய: সর্বা: বায়ুতেজোমুভূমய: ।

सर्वेषामप्यभूत् अन्नं चतुर्विधशरीरिणाम् ॥ ४३२ ॥

வீஹ்யாத்யோஷதய: ஸர்வா வாயுதேஜோம்புமய: 1
ஸர்வேஷாமப்யபூதந்நம சதுர்விதசரீரிணாம் 1

சர்வா:-எல்லா, ব্রীহাদ্ব্যோষধய:-நெல் முதலான தான்யங் களும், বায়ுতেজோமுமய:-வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பூமி இவை களும், চতুर्विधशरीरिणां-நான்குவித சரீரங்களுள்ள, सर्वेषामपि எல்லோருக்கும், अन्नं-அன்னமாக, अभूत्-ஆனது.

தான்யம் முதலான எல்லா ஓஷதிகளும், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருதீவீ இவைகளும், நான்குவித சரீரங்களுடைய யாவருக்கும் அன்னமாக ஏற்பட்டது. (482)

केचित् मारुतभोजना: खलु परे चन्द्रार्कतेजोशना:

केचित् तोयकणाशिनोऽपरिमिता: केचित् मृदूश्चका: ।

केचित् पर्णशिलातृणादनपरा: केचित् मांसाशिन:

केचित् ब्रीहियवान्नभोजनपरा: जीवन्त्यमी जन्तव: ॥ ४३३ ॥

கேசின் மாருதபோஜநா: கலு பரே

சந்த்ரார்க்கதேஜோசநா:

கேசித் தோயகணாசினோ஽பரிமிதா: கேசித்து

ம்ருத்பக்ஷகா: 11

கேசித் பர்ணசிலாத்ருணாதநபரா: கேசித்து மாம்ஸாசின:

கேசித் வீஹியவாந்ந.போஜநபரா ஜீவந்த்யமீ ஜந்தவ: 1

கேசித்-சில, मारुतभोजना:-காற்றை உணவாகக் கொண் டும், परे-மற்றவை, चन्द्रार्कतेजोशना:-சந்திர சூரியர்களுடைய ஒளியை அன்னமாகக்கொண்டும், केचित्-சில, तोयकणाशिन:- ஜலத் தி வி லை ய சாப்பிட்டுக்கொண்டும், अपरिमिता:- எண்ணற்ற, केचित्-சில, मृदूश्चका:-மண்ணைத் தின்றுகொண் டும், केचित्-சில, पर्णशिलातृणादनपरा:-இலை, கல், புல், இவை

களைத்தின்பதில் ஈடுபட்டும், கெசித்-சில, மாஸாஷி-
மாம்ஸத்தை சாப்பிட்டுக்கொண்டும், கெசித் சில, மீஹி-
யவாஹமோஜனபரா:-நெல், யவை, இந்த அன்னத்தை சாப்பிடு
வதில் ஈடுபட்டும், கமி-இந்த, ஜந்தவ:-பிராணிகள், ஜிவந்தி-
வாழ்கிறார்கள்.

சிலர் காற்சையே புஜிப்பவர்கள் என்று பிரஸீதம்.
வேறு சிலர் சந்திரனுடையவும் ஸூர்யனுடையவும் கிரண
ஒளியை சாப்பிடுகிறார்கள். சிலர் ஜலத்தின் திவினைகளை சாப்பிடு
கிறார்கள். கணக்கிலடங்காத சிலர் மண்ணையே சாப்பிடு
கிறார்கள். சிலர் இலை, கல், புல் இவைகளை சாப்பிடுவதில்
ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். சிலர்களோ மாம்ஸத்தை சாப்பிடு
கிறார்கள். சிலர் நெல் யவம் முதலியதையே அன்னமாக
புஜித்து வருகிறார்கள். இவ்விதமாக இந்த பிராணிகள் (பல
விதமாக) ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (489)

ஜராயுஜாண்டஜஸ்வேதஜோத்பிஜ்ஜாதாச்சதுர்விதா: ।

स्वस्वकर्मानुरूपेण जातास्तिष्ठन्ति जन्तवः ॥ ४३४ ॥

ஜராயுஜாண்டஜ ஸ்வேதஜோத்பிஜ்ஜாதாச்சதுர்விதா: ।
ஸ்வஸ்வகர்மானுரூபேண ஜாதாஸ்திஷ்டந்தி ஜந்தவ: ॥

ஜந்தவ:-பிராணிகள், ஸ்வஸ்வகர்மானுரூபேண-தன் தன் கர்மா
வுக்குத் தக்கவிதமாக, ஜராயுஜ-ஜராயுஜம், ஸ்வேதஜ-அண்டஜம்
ஸ்வேதஜ-ஸ்வேதஜம், ஜோத்பிஜ்ஜாதா: - உத்பிஜ்ஜம் (என்று).
சதுர்விதா:-நான்குவிதமாக, ஜாதா:-பிறந்தவைகளாக, திஸ்தி-
இருக்கின்றன.

ஜந்துக்கள் அவரவர்கள் கர்மாக்களுக்கு அனுகுபமாக
ஜராயுஜங்கள், அண்டஜங்கள், ஸ்வேதஜங்கள், உத்பிஜ்
ஜங்கள் என்று நான்குவிதமாக பிறந்து இருந்துவருகிறார்கள்.

येऽत्र जाता जरायुम्यः ते नराद्या जरायुजाः ।

अण्डजास्ते स्युरण्डेभ्यो जाता ये विहगादयः ॥ ४३५ ॥

स्वेदाजाताः स्वेदजास्ते यूका लूक्षादयोऽपि ये ।

भूमिमुद्भिद्य ये जाता उद्भिजास्ते दुमादयः ॥ ४३६ ॥

யேகத்ர ஜாதா ஜராயுப்யஸ்தே நராத்யா ஜராயுஜா: 1

அண்டஜாஸ்தே ஸ்யுரண்டேப்யோ ஜாதா

யே விஹகாதய: 11

ஸ்வேதாத் ஜாதா: ஸ்வேதஜாஸ்தே யூகா

ஜாக்ஷாதயோ2பி ச 1

பூமிமுத்பித்ய யே ஜாதா உத்பிஜ்ஜாஸ்தே த்ருமாதய: 11

. ஷந்-இவற்றில், ஏ-எவர்கள், ஜாயுஜா:-கர்ப்பாசயத் தின்று, ஜாதா:-பிறந்தவர்களோ, தே-அந்த, நராதா:-மனிதர் முதலியவர்கள், ஜாயுஜா:-ஜராயுஜங்கள், ஏ-எந்த, விஹாதய: பறவை முதலியவைகள், ஷநேய:-முட்டைகளிலிருந்து, ஜாதா:-பிறந்தனவோ, தே-அவைகள், ஷநஜா: ச்யு:- அண்டஜங்களாக ஆதும் ஏ-எந்த, யூகா:-பேன்களும், ஜாக்ஷாயோபி புழு முதலியவைகளும், ச்வேதாத்-புழுக்கத்திலிருந்து, ஜாதா:- உண்டானவைகளோ, தே-அவைகள், ச்வேதஜா:-ஸ்வேத ஜங்கள், ஏ-எந்த, ஜுமாதய:-மரம் முதலியவைகள் பூமி-பூமியை, ஓக்ஷித-பிளந்து, ஜாதா:-உண்டானவையோ, தே-அவைகள், ஓக்ஷிஜா:-உத்பிஜ்ஜங்கள்.

அவர்களில் கர்ப்பப்பையிலிருந்து உண்டாகும் மனிதன் முதலானவர்கள், ஜராயுஜர்கள். முட்டையிலிருந்து உண்டாகும் பக்ஷி முதலியவைகள் அண்டஜங்கள். புழுக்கத்திலிருந்து உண்டாகிற் பேன் புழு முதலியவை, ஸ்வேதஜங்கள் பூமியைப் பிளந்து கொண்டு உண்டாகின்ற மரம் முதலியவை, உத்பிஜ்ஜங்கள். (485-488)

(அ) இவ்விதமாக ஸ்தூல ஸ்ருஷ்டியை சொல்லிவிட்டு முன் காரண சரீர விஷயமாயும் ஸூக்ஷ்ம சரீர விஷயமாயும் ஸமஷ்டி வியஷ்டி என்று பிரித்துக் காட்டினதுபோல், ஸ்தூல சரீரத்திலும் அப்படியே ஸமஷ்டி வியஷ்டி என்ற வியவஹாரம் உண்டென்பதைக் காட்டுகிறது. :-

इदं स्थूलवपुर्जातिं मौक्तिकं च चतुर्विधम् ।

सामान्येन समष्टिः स्यात् एकधीविषयत्वतः ॥ ४३७ ॥

இதம் ஸ்தூலவபுர்ஜாதம் பெளதிகம் ச சதுர்விதம் 1

ஸாமான்யேன ஸமஷ்டி: ஸ்யாதேகதீவிஷயத்வத: 11

இவ்-இந்த, மூர்திக்-பூதத்திலிருந்து உண்டான, சதுர்வித-நான்குவிதமான ஸூதவபுஜாந் ச ஸ்தூலசரீரமெல்லாம்சேர்ந்து சாமான்ய-பொதுவாக, எகாதிவிஷயவத:-ஒரே பாவனைக்கு விஷயமாவதால், சமஸ்தி: ச்யாத்-ஸமஷ்டி ஆகும்.

பூதங்களிலிருந்து உண்டான நான்குவிதமான இந்த ஸ்தூல சரீரங்களின் கூட்டம் சேர்ந்து ஒரே இனமாயிருந்து ஒரே பாவனைக்கு விஷயமாகக் கூடியதால் ஸமஷ்டியாகும்.

एतत्समष्टयवच्छिन्नं चैन्यं फलमयुतम् ।

प्राहुः वैश्वानर इति विराडिति च वैदिकाः ॥ ४३८ ॥

ஏதத் ஸமஷ்ட்யவச்சின்னம் சைசன்யம் பல மயுதம் ।
ப்ராஹுர் வைச்வானர இதி விராடிதி ச வைதிகா: ॥

एतत्समष्टयवच्छिन्न-இந்த ஸமஷ்டி சரீரத்துடன் கூடிய தும், फलमयुत-பிரதிபிம்பத்துடன் கூடியதுமான, चैन्य-சைதன்யத்தை, वैश्वानर इति-வைச்வானரன் என்றும், विराट् इति च-விராட் என்றும், वैदिका:-வேதம் உணர்ந்தவர்கள், प्राहु:-கூறுகிறார்கள்.

இந்த ஸமஷ்டி ஸ்தூல சரீரத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும் சைதன்யத்தை பிரதிபிம்பத்துடன் சேர்த்து வைச்வானரர் என்றும் விராட் என்றும் வைதிகர்கள் சொல்கிறார்கள். (438)

वैश्वानरो विश्वनरेष्वात्मत्वेनाभिमानतः ।

विराट् स्यात् विविधत्वेन स्वयमेव विराजनात् ॥ ४३९ ॥

வைச்வானரோ விச்வநரேஷ்வாத்மத்வேநாபிமானத: ।
விராட் ஸ்யாத் விவிதத்வேன ஸ்வயமேவ விராஜநாத் ॥

विश्वनरेषु-எல்லா பிராணிகளிடத்திலும், आत्मत्वेन-தானாக, अभिमानत:-அபிமானத்தால், वैश्वानर:-வைச்வானராகவும் विविधत्वेन-பலவிதமாக, स्वयमेव-தானே, विराजनात्-பிரகாசிப்பதால், विराट् स्यात्-விராட் ஆகவும் ஆகிறது.

இவர் எல்லா பிராணிகளிடத்திலும் தான் என்று அபிராணிப்பதால் வைசுவாநரர். தானே பலவிதமாக பிரகாசிக்கிறபடியால் விராட். (439)

चतुर्विधं भूतजातं तत्तज्जातिविशेषतः ।

नैकधीविषयत्वेन पूर्ववत् व्यष्टिरिष्यते ॥ ४४० ॥

சதுர்விதம் பூதஜாதம் தத்தஜ்ஜாதிவிசேஷத: ।
நைகதீவிஷயத்வேந பூர்வவத் வ்யஷ்டிரிஷ்யதே ॥

चतुर्विधं-நான்குவிதமான, भूतजातं-பிராணி ஸமூஹம், तत्तज्जातिविशेषतः-அந்தந்த ஜாதியின் தனித்தன்மை மூலம், नैकधीविषयत्वेन - டல பாவனைக்கு விஷயமாவதால், पूर्ववत्-முன்பே பால், व्यष्टि: इष्यते-வியஷ்டியாக கருதப் படுகிறது.

நான்குவிதமான பிராணி ஸமூஹம் அந்தந்தப் பிறவி தனித்தனியேயிருப்பதால் அநேகம் பாவனைக்கு விஷய மாவதால், முன்போலவே, வியஷ்டி எனக் கருதப்படுகிறது.

सामासं व्यष्ट्युपहितं तत्तादात्म्यमुपागतम् ।

चैतन्यं विश्व इत्याहुः वेदान्तनयकोविदाः ॥ ४४१ ॥

ஸாபாஸம் வ்யஷ்ட்யுபஹிதம் தத்தாதாத்யமுபாகதம் ।
சைதன்யம் விச்வ இத்யாஹுர் வேதாந்தநய கோவிதா: ॥

व्यष्ट्युपहितं-வ்யஷ்டி ஸ்தூல சரீரத்தை உபாதியாகக் கொண்டு, तत्तादात्म्यं उपागतं-அதனுடன் அபேதத்தை யடைந்த, सामासं-ப்ரதி பிற்பத்துடன் கூடிய, चैतन्यं-சைதன்யத்தை, विश्व इवि-விச்வன் என்று, वेदान्तनय-கோவிதா:-வேதாந்த முறையறிந்தவர்கள், आहुः-சொல் கிறார்கள்.

வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரத்தை உபாதியாயுள்ளதாயும் அந்த வியஷ்டியின் தன்மையை அடைந்ததாயுமுள்ள சைதன்யத் தை அதன் பிரதிபிம்பம் உள்பட, விசுவன் என்று வேதாந்த முறையறிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். (441)

विश्वस्मिन् स्थूलदेहेऽत्र स्वाभिमानेन तिष्ठति ।

यतस्ततो विश्व इति नाम्ना सार्थो भवत्ययम् ॥ ४४२ ॥

விச்வஸ்மின் ஸ்தூலதேஹே஽த்ர ஸ்வாபி

மானேன திஷ்டதி 1

யதஸ்ததோ விச்வ இதி நாம்னா ஸார்த்தோ பவத்யயம் ॥

யத:-அதனால், அந்-இங்கு, विश्वस्मिन् स्थूलदेहे-எல்லா ஸ்தூல சரீரத்திலும், स्वाभिमानेन-தான் என்ற அபிமானத் துடன், तिष्ठति-இருக்கிறானே, तत:-அதனால், अयं-இவன், विश्व इति-விச்வன் என்ற, नाम्ना-பெயரோடு, सार्थो भवति-பொருள் உள்ளவனாக ஆகிறான்.

எல்லா ஸ்தூல சரீரங்களிலும் (தனித்தனியாக தான் என்ற அபிமானத்துடன் இருப்பதால் இவனுக்கு விசுவன் என்ற பெயர் பொருள் உள்ளதாக ஆகிறது. விசுவம் என்ற சொல்லுக்கு எல்லாம் என்று அர்த்தம். (442)

व्यष्टिरेवास्य विश्वस्य भवति स्थूलविग्रहः ।

उच्यतेऽन्नविकारित्वात् कोशोऽन्नमय इत्ययम् ॥ ४४३ ॥

வ்யஷ்டிரேஷா஽ஸ்ய விச்வஸ்ய பவதி ஸ்தூல விக்ரஹ: 1

உச்ச்யதே஽ந்நவிகாரித்வாத் கோசோ஽ந்நமய இத்யயம் ॥

अस्य विश्वस्य-இந்த விசுவனுடைய, व्यष्टिरेव-வ்யஷ்டி சரீரம்தான், स्थूलविग्रहः-ஸ்தூல சரீரமாக भवति-ஆகிறது. अयं-இது, अन्नविकारित्वात्-அன்னத்தின் பரிணாமமானதால், अन्नमयः कोशः इति-அன்னமய கோசம் என்று, उच्यते-சொல்லப்படுகிறது.

இந்த விசுவனுடைய வ்யஷ்டிதான் ஸ்தூல சரீரம். அது அன்னத்தின் விகார (மாறுபாடு) மாவதால் இது அன்னமய கோசம் எனப்படுகிறது. (443)

देहोऽयं पितृभुक्तान्नविकारात् शुक्लशोणितात् ।

जातः प्रवर्धतेऽन्नेन तदभावे विनश्यति ॥ ४४४ ॥

तस्मात् अन्नविकारित्वेनायं अन्नमयः मतः ।

आच्छादकत्वादेतस्याप्यसेः कोशवत् आत्मनः ॥ ४४५ ॥

தேஹோ஽யம் பித்ருபுத்தாந் விகாராத்

சுக்லசோணிதாத் 1

ஜாத: ப்ரவர்த்ததேந்நேந ததபாவே விநச்யதி ॥

தஸ்மாதந்நவிகாரித்வேநாய மந்நமயோ மத: 1

ஆச்சாதகத்வாதேதஸ்யாப்யஸே: கோசவதாத்மந: ॥

अयं देहः-இந்த சரீரம், पितृभुक्कान्नविकारात्-தாய்தந்தையர்கள் சாப்பிட்ட அன்னத்தின் பரிணாமமான, शुक्लशोणितात् ரேதஸ்ஸிலிருந்தும் சோணிதத்திலிருந்தும், जातः-உண்டாகி अन्न-அன்னத்தால், प्रवर्तते-வளர்கிறது, तद्भावे-அந்த அன்னம் இல்லாவிட்டால், विनश्यति-அழிந்துவிடுகிறது. तस्मात्-ஆகையால், अयं-இந்த ஸ்தூல சரீரம், अन्नविकारित्वेन அன்னத்தின் பரிணாமமுள்ளதாகையால், अन्नमयः मतः-அன்னமயமாக கருதப்பட்டிருக்கிறது. एतस्यापि-இந்த ஸ்தூல சரீரத்திற்கும், असेः कोशवत् -கத்திக்கு உரைபோல், आत्मनः आच्छादकत्वात् - ஆத்மாவை மறைக்கும் தன்மை இருப்பதால் (கோசம் எனப்படுகிறது).

இந்த சரீரம் பெற்றோர்கள் சாப்பிட்ட அன்னத்தின் விகாரமான ரேதஸிலிருந்தும் ரத்தத்திலிருந்தும் உண்டானது, அன்னத்தினால் வளர்கிறது, அன்னம் இல்லையானால் நசித்து விடுகிறது. ஆகையால் அன்னத்தின் விகாரமாயிருக்கும் தன்மையினால் இது அன்னமயம் என்று கருதப்படுகிறது. வாக் கோசம் (உரை) மறைப்பதுபோல் இந்த ஸ்தூல சரீரமும் ஆத்மாவை மறைப்பதால் இதற்கும் கோசம் என்று பெயர். ஆகவே இது அன்னமய கோசம். (444-445)

आत्मनः स्थूलभोगानां एतद् आयतनं विदुः ।

शब्दादिविषयान् भुङ्क्ते स्थूलान् स्थूलान् स्थूलानि स्थितः ।

षडिः आत्मा ततः स्थूलभोगायतनमुच्यते ॥ ४४६ ॥

ஆத்மந: ஸ்தூலபோகாநாமேததாயதநம் விது: 1

சப்தாதிவிஷயான் புங்க்தே ஸ்தூலான்

ஸ்தூலாத்மநி ஸ்திதி: 1

பஹிராத்மா தத: ஸ்தூல போகாயதநமுச்யதே 11

ஆத்மந: - ஆத்மாவிற்று, ஸ்தூலமோகானா-ஸ்தூலமான விஷயங்களையனுபவிப்பதற்கு, ஆயதந-இருப்பிடமாக, ஸ்தூல-இந்த ஸ்தூலசரீரத்தை, விது:-கருதுகிறார்கள். ஆத்மா-ஆத்மா, ஸ்தூலமநி-ஸ்தூல சரீரத்தில், ஸ்திதி:-இருந்து கொண்டு, பஹி:-வெளியிலுள்ள, ஸ்தூல-ஸ்தூலமான, ஸ்தூலமோகான-சப்தம் முதலான விஷயங்களை, முக்த-அனுபவிக்கிறான். தத:-ஆகையால், ஸ்தூலமோகாயதந-ஸ்தூலமான விஷயங்களின் அனுபவத்திற்கு இருப்பிடமாக ஸ்தூல-சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்தூலமான விஷயங்களை அனுபவிக்க ஆத்மாவிற்று இருப்பிடமாக இந்த ஆன்மமய கோசத்தை கருதுகிறார்கள். இந்த ஸ்தூலமான சரீரத்தில் இருந்துகொண்டு, ஆத்மா வெளியிலுள்ள ஸ்தூலமான சப்தம் முதலிய விஷயங்களை அனுபவிக்கிறான், ஆகையால் இது ஸ்தூலமான விஷய போகங்களுக்கு இருப்பிடம் என்று சொல்லப்படுகிறது. (448)

இन्द्रியரூபநிதானாं ஸ்தூலமானம் ஸ்வயம் ।

தேஹேन्द्रியமனோயுக்தோ மோகந்தேயாஹு: ॥ 449 ॥

இந்திரியரூபநிதானம் சப்தாதீநாமயம் ஸ்வயம் 1

தேஹேந்திரியமனோயுக்தோ மோகந்தேயாஹு:

மநிஷிண: 11

தேஹேन्द्रியமனோயுக:-தேஹம், இந்திரியம், மனம் இவை களுடன் கூடிய, ஸ்வய-இந்த ஆத்மா, ஸ்வய-தான், இन्द्रிய:-இந்திரியங்களால். ஸ்தூலமோகான-கொண்டு வரப்பட்ட, ஸ்தூலமோகான-சப்தம் முதலான விஷயங்களை, மோக-அனுபவிக்கிறவன் இதி-என்று, மனிஷிண:-அறிவுள்ளவர்கள், ஸ்தூல:-சொல்கிறார்கள்.

இந்த ஆத்மாதான் தேஹம், இந்திரியங்கள், மனஸ், இவைகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு இந்திரியங்களால் கொண்டு வரப்படும் சப்தம் முதலிய விஷயங்களை அனுபவிக்கிறவன் என்று அறிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். (447)

एकादशद्वारवतीह देहे सौधे महागज इवाक्षवर्गैः ।

संसेव्यमानो विषयोपभोगान् उपाधिसंस्थः कुरुतेऽयमात्मा ॥

ஏகாதசத்வாரவதீஹ தேஹே

ஸௌதே மஹாராஜ இவாக்ஷவர்கை: ।

ஸடஸேவ்யமானோ விஷயோபபோகான்

உபாதிஸம்ஸ்த: குருதேயமாத்மா ॥

अयं आत्मा-இந்த ஆத்மா, एकादशद्वारवति - பதினோரு த்வாரங்களுடன்கூடிய, इह देहे-இந்த சரீரத்தில், सौधे-மாளிகையில். महाराज इव-மஹாராஜர்போல, अक्षवर्गै:-இந்திரியக் கூட்டங்களால், संसेव्यमान:-ஸேவிக்கப்படுகிறவனாய், उपाधिसंस्थ:-உபாதியான 'மனதில் இருந்து கொண்டு, विषयोपभोगान्-விஷயானு வங்களை, कुरुते-செய்கிறது,

இந்த ஆத்மா பதினோரு வாசல்களுள்ள (இரண்டு கண்கள், இரண்டு காதுகள், இரண்டு முக்குத் துவாரங்கள், வாய், உபஸ்தம், குதம், தொப்புள், தலையில் பிரஹ்மரந்திரம் ஆக 11) இந்த சரீரத்தில், பெரிய மாளிகையில் மகாராஜனைப் போல, இந்திரியங்களின் கூட்டங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டுக் கொண்டு, உபாதியான அந்தக்கரணத்தில் இருந்துகொண்டு விஷயங்களை அனுபவிக்கிறது. (448)

ज्ञानेन्द्रियाणि निजदैवतचोदितानि

कर्मेन्द्रियाण्यपि तथा मनआदिकानि ।

स्वस्वप्रयोजनविधौ नियतावि सन्ति

यत्नेन किंकरजना इव तं भजन्ते ॥ ४४९ ॥

ஞானேந்திரியாணி நிஜதைவதசோதிதாநி
கர்மேந்திரியாண்யபி ததா மந ஆதிகாணி ।
ஸ்வஸ்வப்ரியோஜனவிதௌ நியதாநி ஸந்தி
யத்நேந கிங்கரஜநா இவ தம் பஜந்தே ॥

ज्ञानेन्द्रियाणि-ஞானேந்திரியங்களும், कर्मेन्द्रियाणि-கர்மேந்
திரியங்களும், तथा-அவ்விதமே, मन आदिकानि अपि-மனம்
முதலானவைகளும், निजदैवतचोदितानि-தன் தன் தேவதை
களால் தூண்டப்பட்டவைகளாய், स्वस्वप्रयोजनविधौ-தன்
தன் பிரயோஜனம் ஏற்படுவதில், नियतानि सन्ति-கட்டுப்பாடு
உள்ளவைகளாக இருந்துகொண்டு, किंकरजना इव-வேலைக்
காரமணிதர்கள்போல, यत्नेन-முயற்சியோடு, तं-அந்த
ஆத்மாவை, भजन्ते-பணிபுரிகின்றன.

காது முதலான ஞானேந்திரியங்கள், வாக் முதலான
கர்மேந்திரியங்கள், அப்படியே மனஸ் முதலானதுகள் தன்
தன் அதிஷ்டான தேவதைகளால் ஏவப்பட்டு தன் தன்
பிரயோஜன கார்யத்தில் கட்டுப்பட்டவைகளாக இருந்து
கொண்டு யத்தினத்துடன், வேலையாள்களைப்போல, அந்த
ஆத்மாவை ஸேவிக்கின்றன. (ஒவ்வொரு பணியாளுக்கும்
ஒவ்வொரு வேலை தனித்தனியாக ஏற்பட்டிருப்பதுபோல
ஒவ்வொரு இந்திரியத்தாலும் தனித்தனியான பிரயோஜனம்
ஏற்படுகிறது. கண்ணால் ஏற்படும் பிரயோஜனம் பார்வை.
இது மற்றவைகளால் ஏற்படாது. இதுபோலவே
ஒவ்வொன்றும்.) (449)

यत्रोपभुङ्क्ते विषयान् स्थूलानेव महामतिः ।

अहं ममेति सैषाऽस्यावस्था जाग्रदित्येते ॥ ४५० ॥

யத்ரோபபுங்க்தே விஷயான் ஸ்தூலானேஷ மஹாமதி: ।
அஹம் மமேதி சைஷாஸ்யாவஸ்தா ஜாஹ்ரதிதீர்யதே ॥

यत्र-எந்த நிலையில், महामतिः-பெரிய மனம் உள்ள
ஆத்மா, अहं मम इति-நான் என்னுடையது என்று, स्थूलान्
विषयानेव-ஸ்தூலமான விஷயங்களையே, उपभुङ्क्ते-அனுபவிக்க

கிருதே, சா ஏவ-அந்த இந்த, அஸ்ய-இவனுடைய, அவஸ்தா-
அவஸ்தை, ஜாமத் இதி-ஜாகரம் என்று, ईर्यते-சொல்லப்
படுகிறது.

எப்பொழுது விசாலமான புத்தியுடன் ஸ்தூலமான
விஷயங்களையே “நான், என்னுடையது” என்று அனுபவிக்க
கிருதே, அப்பொழுதுள்ள இந்த நிலை ஜாக் கிரத் (விழிப்பு)
என்று சொல்லப்படுகிறது. (450)

एतत्समष्टिव्यष्टयोश्चोभयोरप्यभिमानिनोः ।

तद्विश्ववैश्वानरयोः अमेदः पूर्ववन्मतः ॥ ४५१ ॥

ஏதத்ஸமஷ்டிவ்யஷ்ட்டயோச்சோபயோரப்யபிமானினோ: ।
தத்விச்வவைச்வாநரயோரபேத: பூர்வவன் மத: ॥

एतत्समष्टिव्यष्टयोः च - இந்த ஸமஷ்டி வியஷ்டி ஸ்தூல
சரீரங்களுக்கும், उभयोः-இரண்டினுடையவும், अभिमानिनो:-
அபிமானிகளான, तद्विश्ववैश्वानरयोरपि-அந்த விசுவனுக்கும்
வைச்வாநரனுக்கும், पूर्ववत् - முன்போல, अमेदः - அபேத
மானது, मतः - ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

இந்த ஸமஷ்டி வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரங்களுக்கும், அவை
களை அபிமானிக்கும் அந்த விசுவன் வைசுவாநரன் இருவர்
களுக்கும், முன் காரண ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களுக்கு சொன்னது
போலவே பேதம் (வேற்றுமை) கிடையாது. (451)

स्थूलसूक्ष्मकारणाख्याः प्रपञ्चा ये निरूपिताः ।

ते सर्वेऽपि मिलित्वैकः प्रपञ्चोऽपि महान् भवेत् ॥ ४५२ ॥

ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மகாரணாக்யா: ப்ரபஞ்சா யே நிருபிதா: ।
தே ஸர்வே஽பி மிலித்வைக: ப்ரபஞ்சே஽பி மஹான் பவேத்

स्थूलसूक्ष्मकारणाख्याः-ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம்
என்ற பெயர்கள் கொண்ட, ये प्रपञ्चा:-எந்த பிரபஞ்சங்கள்,
निरूपिता:-நிருபணம் செய்யப்பட்டனவோ, ते सर्वेऽपि-அவை
எல்லாம், मिलित्वा-சேர்ந்து, एक:-ஒரு, महान्-பெரிய,
प्रपञ्चोपि-பிரபஞ்சமாகவும், भवेत्-ஆகும்,

இதுவரை நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்தூலம், ஸுக்ஷ்மம், காரணம் என்ற பெயர்களை யுடைய ஜகத்துக்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு பெரிய பிரபஞ்சம் ஆகும். (452)

(அ) இவ்விதமாக மூன்றுவித ஸ்ருஷ்டியையும் வர்ணித்து விட்டு, இவ்வளவிலும் எவ்வித ஸம்பந்தமுமன்னியில் தனித்து நிற்பது எதுவோ, அதுவே சுத்த சைதன்யம் என்றும் இவைகளெல்லாம் அந்த சுத்த சைதன்யத்தின் பேரில் பிராந்தியினால் ஏற்றப்பட்டவையென்றும் மேலால் சொல்கிறார் :—

महाप्रपञ्चावच्छिन्नं विश्वप्राज्ञादिलक्षणम् ।

विराडादीशपर्यन्तं चैतन्यं चैकमेव तत् ॥ ४५३ ॥

மஹாப்ரபஞ்சாவச்சிந்நம் விச்வப்ராஜ்ஞா திலக்ஷணம் ।
விராடாதிசபர்யந்தம் சைதன்யம் சைகமேவ தத் ॥

மஹாப்ரபஞ்சத்துடன் கூடியதும், விச்வப்ராஜ்ஞா-விச்வன், ப்ராஜ்ஞன் முதலான ஸ்வரூப முள்ளதும், விராடாதிசபர்யந்தம்-விராட் முதல் ஈசன் வரையுள்ளதுமான, தத்-அந்த, சைதன்யம்-சைதன்யமும், சைகமேவ-ஒன்றுதான்.

முன் சுலோகத்தில் ஸ்தூலம் ஸுக்ஷ்மம், காரணம் என்ற மூன்றும் சேர்ந்து ஒரே பிரபஞ்சம் என்று சொல்லப்பட்டது. அதுபோலவே இந்த மஹாப்ரபஞ்சத்துடன் கூடி வியஷ்டியில் விசுவன் தைஜஸன், ப்ராஜ்ஞன் என்றும், ஸமஷ்டியில் விராட், ஹிரண்யகர்ப்பர், ஈசுவரன் என்றும் பலவாறுகத் தொன்றும் சைதன்யமும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றுதான். வெவ்வேறு அல்ல.

यदनाद्यन्तं अव्यक्तं चैतन्यं अजं अक्षरम् ।

महाप्रपञ्चेन सहाविविक्तं सत् अयोगिवत् ॥ ४५४ ॥

तत् सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्यस्य वाक्यस्य पण्डितैः ।

वाच्यार्थ इति निर्णीतं विविक्तं लक्ष्य इत्यपि ॥ ४५५ ॥

யதநாத்யந்தமவ்யக்தம் சைதன்யமஜமக்ஷரம் ।

மஹாப்ரபஞ்சேன ஸஹாவிவிக்தம் ஸதயோகக்நிவத் ॥

தத்ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மேத்யஸ்ய வாக்யஸ்ய

பண்டிதை: 1

வாச்யார்த்த இதி நிர்ணீதம் விவிக்தம் லக்ஷ்ய இத்யபி ॥

யத்-எந்த, சைதன்யம்-சைதன்யம், அநாத்யந்த-ஆரம்பமும் முடிவும் அற்றதாய், அயக்-ஸூக்ஷ்மமாய், அஜ்-பிறப்பில்லாததாய், அக்ஷர்-அழிவற்றதாய், அயோஜிவத்-இரும்புடன் நெருப்புபோல், மஹாப்ரபஞ்சத்துடன்கூட, அவிவிக்தம் சத்-பிரிக்கமுடியாமல் சேர்ந்துள்ளதோ, தத்-அந்த சைதன்யம், சர்வ் ஖லு இத் ப்ரஹ்-எல்லாம் இந்த ப்ரஹ்மம், இதி அஸ்ய வாக்யஸ்ய-என்ற இந்த வாக்யத்திற்கு, வாக்யாதி-நேரில் சொல்லப்படும் பொருள் என்றும், விவிக்தம்-சேராமல் தனித்துள்ள சைதன்யம், ஸஃ-இத்யபி-குறிப்பாக உணர்த்தப்படும் பொருள் என்றும், ப்ரஹ்ம-கற்றுணர்ந்தவர்களால், நிர்ணீதம்-தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது,

எந்த சைதன்யம் ஆரம்பமன்னியில் முடிவன்னியில் வியக்தமாக புலப்படாமல் (புலன்களால் அறியமுடியாததாய்) பிறப்பன்னியில் நாசமன்னியில் இருந்துகொண்டு, பெரிய பிரபஞ்சத்திலிருந்து பிரிக்கப்படாமல், இரும்பில் அக்னியைப் போல, அதனுடன் சேர்ந்து இருக்கிறதோ அது, “இது எல்லாம் ப்ரஹ்மமே” என்று சொல்லும் வேத வாக்யத்தின் நேராக சொல்லப்படும் அர்த்தம் என்றும், அப்பிரபஞ்சத்திலிருந்து பிரித்துத் தனிப்பட்ட சுத்தமான சைதன்யம் குறிக்கப்படும் அர்த்தம் என்றும் பண்டிதர்களால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. [முன் 329வது சுலோகத்தையும் கவனிக்கவும்]

(454-455)

स्थूलाद्यज्ञानपर्यन्तं कार्यकारणलक्षणम् ।

इदं सर्वं अनात्मेति विजानीहि विचक्षण ॥ ४५६ ॥

ஸ்தூலாத்யக்ஞானபர்யந்தம் கார்யகாரணலக்ஷணம் 1

த்ருச்யம் ஸர்வமநாத்மேதி விஜானீஹி விசக்ஷண ॥

விசக்ஷண - புத்திசாலியே, स्थूलाद्यज्ञानपर्यन्तं - ஸ்தூலம் முதல் அக்ஞானம் முடிய, कार्यकारणलक्षणं - கார்யமாகவும்

காரணமாகவும் இருக்கும், **ஐத்ய்-அறியக்கூடிய, சர்வ்-எல்லா**
வஸ்துவும், **அநாட்மா-ஆத்மாவல்ல, இதி-என்று விஜானிஹி-**
அறிந்துகொள்.

ஹே புத்திசாலியே, கார்யமாகவும் காரணமாகவும்
இருக்கும், ஸ்தூலம் முதல் அக்ஞானம் முடிய உள்ள அறியக்
கூடிய பொருள் எல்லாம் அனாத்மா, ஆத்மா அல்ல என்று
நன்கு அறிந்துகொள். (456)

அந்த:கரணதத்வூத்திரூபு ந்த்யம் அவிசியம் ।

சைதன்யம் யத் ததாத்மேதி புத்த்யா புத்த்யஸ்வ

அந்தக்கரண தத்வூத்திரூபு நித்யமவிக்ரியம் ।

சைதன்யம் யத் ததாத்மேதி புத்த்யா புத்த்யஸ்வ

ஸூக்ஷ்மயா ॥

யத் - எது, **அந்த:கரணதத்வூத்திரூபு-மனதையும் அதன்**
வியாபாரங்களையும் அறிகிறதாயும், ந்த்யம்-அழிவற்றதாயும்,
அவிசியம்-மாறுதலற்றதாயும் உள்ளதோ, **யத் சைதன்யம்-அந்த**
சைதன்யம், அநாட்மா இதி-ஆத்மா என்று, சூக்ஷ்மயா புத்த்யா-
ஸூக்ஷ்மமான புத்தியால், புத்த்யஸ்வ-அறிந்துகொள்.

எந்த சைதன்யம் அந்த:கரணத்தையும் அதன் வியாபாரங்
களையும் ஸாக்ஷியாகவிற்குந்துகொண்டு அதனுடன் ஸம்பந்தப்
படாமல் பார்த்து வருகிறதோ, நித்யமாயும் எவ்வித
மாறுதலன்னியிலும் இருக்கும் அந்த சைதன்யம் ஆத்மா
வென்று ஸூக்ஷ்மமான புத்தியினால் அறிந்துகொள். (457)

ஏஷ் ப்ரத்யக்ஸ்வப்ரகாசோ நிரம்சோ

நித்யாகண்டாநந்தரூபோ நிரீஹ:

ஏஷ் ப்ரத்யக்ஸ்வப்ரகாசோ நிரம்சோ

ஸூங்க: சுத்த: ஸர்வதைக ஸ்வபாவ: ।

நித்யாகண்டாநந்தரூபோ நிரீஹ:

ஸாக்ஷீ சேதா கேவலோ நிர்குணச்ச ॥

एषः-இந்த, प्रत्यक्-உள்ளே விளங்கும் ஆத்மா, स्व-
प्रकाशः-தானே பிரகாசிக்கிறவர், निरंशः-அவயவமற்றவர்,
असंगः-ஸம்பந்தமற்றவர், शुद्धः-தோஷமற்றவர், सर्वदा-எப்
பொழுதும், एकस्वभावः-ஒரே தன்மை உள்ளவர், नित्याखण्डा-
नन्दरूपः-அழிவற்ற பிரிவில்லாத ஆனந்தஸ்வரூபர், निरीहः-
விருப்பமோ, शेषशून्यो இல்லாதவர், साक्षी-பற்றில்லா
மல் பார்ப்பவர், चेताः-அறிகிறவர், केवलः-தனித்திருப்பவர்,
निर्गुणश्च-குணமற்றவர்.

எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளே விளங்கும் இந்த ஆத்மா
ஸ்வயம் பிரகாசமானவர், மற்றதாலன்றிதானே பிரகாசிப்பவர்
அவயவம் அற்றவர், ஒட்டாதவர் பற்று அற்றவர், சுத்தர்
தோஷமற்றவர் எப்பொழுதும் மாறாத ஒரே ஸ்வபாவ
முள்ளவர், நித்யமாயும் பரிபூர்ணமாயும் ஆனந்தமாயு மிருப்
பவர், எவ்வித ஆசை (சேஷ்டை)யில்லாதவர், எல்லாவற்றை
யும் ஸாக்ஷியாக மத்திரம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்,
அறிகிறவர், தனித்திருப்பவர் குணமற்றவர். (458)

नैव प्रत्यक् जायते वर्धते नो किञ्चिन्नापक्षीयते नैति नाशम् ।
आत्मा नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणः नासौ हन्यो हन्यमाने शरीरे ॥

நைவ ப்ரத்யக் ஜாயதே வர்த்ததே நோ
கிஞ்சித் நாபக்ஷீயதே நைதி நாசம் ।
ஆத்மா நித்ய: சாச்வதோ஽யம் புராணே
நானொள ஹந்யோ ஹந்யமானே சரீரே ॥

प्रत्यक्-பிரத்யகாத்மா, नैव जायते-பிறக்கிறதேயில்லை,
नो वर्धते-வளர்கிறதில்லை, किञ्चित् नापक्षीयते-சிறிதும் குறைவு
அடைவதில்லை, नाशं नैति-அழிவு அடைவதில்லை, अयं-இந்த,
आत्मा-ஆத்மா, नित्यः-நித்யர், शाश्वतः-எப்பொழுதும் இருப்
பவர், पुराणः-பழமையானவர், असौ-அவர், शरीरे-சரீரம்,
हन्यमाने-கொல்லப்படும்பொழுது, न हन्यः-கொல்லப்படாதவர்.

எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மா பிறப்பதே
கிடையாது. வளர்வதும் கிடையாது. கொஞ்சமேனும்
குறைவதும் கிடையாது. அவருக்கு நாசம் கிடையவே

கிடையாது. அவர் நித்யர், எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரி இருப்பவர். வெகு பழையவர். எப்பொழுதும் புதிதானவர். சரீரம் அடிபட்டாலும் (கொல்லப்பட்டாலும்) இவர் அடிபடக் கூடியவர் (கொல்லப்படக்கூடியவர்) அல்ல. (459)

जन्मास्तित्वविवृद्धयः परिणतिश्चापक्षतिर्नाशनम्
दृश्यस्यैव भवन्ति षड्विकृतयो नानाविधा व्याधयः ।
स्थूलत्वादि च नीलताद्यपि मितिर्वर्णाश्रमादिप्रथा
दृश्यन्ते वपुषो न चात्मन इमे तद्विक्रियासाक्षिणः ॥

ஜன்மாஸ்தித்வ விவ்ருத்தய: பரிணதிச்சாபகஷதிர்

நாசனம்

த்ருச்யஸ்யைவ பவந்தி ஷட்விக்ருதயோ நானாவிதா

வ்யாதய: 1

ஸ்தூலத்வாதி ச நீலதாத்யபி மிதிர் வர்ணாச்ரமாதி ப்ரதா
த்ருச்யந்தே வபுஷோ ந சாத்மந இமே

தத்விக்ரியாஸாக்ஷிண: 11

जन्मास्तित्वविवृद्धयः-பிறப்பு, இருப்பு, வளர்ச்சி இவையும், परिणतिश्च-மாறுதலும், अपक्षतिः-குறைவும், नाशनं-அழிவும், षट् विकृतयः-இந்த ஆறு விகாரங்களும், दृश्यस्यैव-அறியப்படும் பொருளுக்குத்தான், भवन्ति-உண்டாகின்றன, नाना-விधा:-பல விதமான, व्याधयः-வியாதிகளும், स्थूलत्वादि-பருமன் முதலியவையுடன், नीलताद्यपि-நீலநிறம் முதலியவையுடன், मितिः-அளவும், वर्णाश्रमादिप्रथा-வர்ணம், ஆசிரமம் முதலிய பிரஸித்தியும், वपुषः-சரீரத்திற்கு, दृश्यन्ते-காணப்படுகின்றன, इमे-இவை, तद्विक्रियासाक्षिणः-அந்த விகாரங்களை நேரில் அறிகின்ற. आत्मनः-ஆதமாவக்து, न च-இல்லை.

பிறப்பு, இருப்பு, வளர்ச்சி, மாறுதல் குறைதல், நாசம் என்கிற ஆறு வித மாறுதல்களும் அறியப்படும் பதார்த்தத்திற்குத்தான் உண்டு. பல விதமான வியாதிகள், பருமன் முதலிய பரிமாணம் நீலம் முதலான நிறம், அளவு, ஜாதி ஆசிரமம் முதலான வியவஹாரம் எல்லாம் சரீரத்திற்குத்தான்

காணப்படுகின்றன. அந்த மாறுதல்களை யெல்லாம்
ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற ஆத்மாவிற்கு இவை
கிடையாது. (460)

अस्मिन्नात्मन्यनात्मत्वं अनात्मन्यात्मतां पुनः ।

विपरीततयाऽध्यस्य संसरन्ति विमोहतः ॥ ४६१ ॥

அஸ்மிந்நாத்த்மந்யநாத்த்மத்வம் அநாத்த்மந்யாத்த்மதாம் புன: |
விபரீததயாத்யஸ்ய ஸம்ஸரந்தி விமோஹத: ||

अस्मिन् अस्मिन्-இந்த ஆத்மாவில், अनात्मत्वं-அநாத்
மாவாக இருக்கும் தன்மையையும், अनात्मनि-அநாத்மாவில்,
आत्मा पुनः-ஆதமாவாக இருக்கும் தன்மையையும்,
विपरीततः-விபரீதமாக, विमोहतः-மோஹத்தால், अध्यस्य-
ஆரோபிதது, संसरन्ति-ஸம்ஸாரத்தில் உழலுகிறார்கள்.

முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி ஆத்மாவில் ஒருவித
தர்மமும் இல்லாமலிருந்தும் அக்ஞான மயக்கத்தால் உள்ளது
உள்ளபடி தெரிந்து கொள்ளாமல் விபரீதமாக ஆத்மாவை
அநாத்மாவாகவும், அநாத்மாவை ஆத்மாவாகவும்
எண்ணுவதுடன் அநாத்ம தர்மங்களை ஆத்மாவிலும் ஆத்ம
தர்மங்களை அநாத்மாவிலும் இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு
அதனால் வீணாக ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் உழலுகிறார்கள். (461)

भ्रान्त्या मनुष्योऽहं अहं द्विजोऽहं

तज्ज्ञोऽहं अज्ञोऽहं अतीव पापी ।

भ्रष्टोऽस्मि शिष्टोऽस्मि सुखी च दुःखी-

त्येवं विमुह्यतामनि कल्पयन्ति ॥ ४६२ ॥

ப்ரான்த்யா மனுஷ்யோஹமஹம் த்விஜோஹம்

தத்ஜ்ஞோஹமஜ்ஞோஹமதீவ பாபீ |

ப்ரஷ்டோ஽ஸ்மி சிஷ்டோ஽ஸ்மி ஸுகீ ச துக்கீ-

த்யேவம் விமுஹ்யாத்மநி கல்பயந்தி ||

भ्रान्त्या-விபரீத ஞானத்தால், विमुह्य-மயக்கமடைந்து,
अहं-நான், मनुष्यः-மனிதன். अहं द्विजः-நான் த்விஜன்.

अइ-नाह्, तइइ-अதை அறிந்தவன். अइ-नाह्, अइ-
 अறி யா த வ ன். अइ-नाह्, अतीव पापी-நிச்சுவம் பாபி,
 अष्टोऽसि-ப்ரஷ்டனாக இருக்கிறேன் शिष्टोऽसि-சிஷ்டனாக
 இருக்கிறேன். सुखी च-சுகியாகவாழ்ந்திருக்கிறேன். दुःखी-
 துக்கமுள்ளவன், इत्येव-என்று இம்மாதிரியாக, आत्मनि-
 ஆத்மாவில், कल्पयन्ति-ஆரோபம் செய்கிறார்கள்.

ஆத்மாவை அநாத்மாவாசவும் அநாத்மாவை ஆத்மாவாகவும் காண்பது ப்ராந்தி, விபரீத ஞானம். இது மோஹத்தினால் உண்மையை அறியாததால் ஏற்படுகிறது. விபரீத ஞானத்தால் ஆத்மாவை மனுஷ்யனாகவும், பிராமணனாகவும் அறிந்தவனாகவும், அறியாதவனாகவும் பாபியாகவும் ஸதாசார ஸம்பன்னனாகவும், ஆசார மில்லாதவனாகவும் ஸுகியாகவும் துக்கியாகவும் இன்னும் பற்பல விதமாகக் காண்கிறார்கள். இவைகள் ஆத்மாவில் இல்லாவிட்டாலும் அறியாமையால் அதில் சுமத்துகிறார்கள். (462)

अनात्मनो जन्मजरामृतिक्षुधातृष्णासुखद्वेषादिधर्मान् ।

विपर्ययेण ह्यतथाविधेऽस्मिन्नारोपयन्त्यात्मनि बुद्धिदोगत् ॥ ४६३ ॥

அநாத்மனோ ஜந்ம ஜராம்ருதிக்ஷுதா-

தருஷ்ண ஸுகக்வேசபயாதிதர்மான் 1

விபர்யயேண ஹ்யததாவிதே஽ஸ்மின்

ஆரோபயந்த்யாத்மனி புத்திதோஷாத் 11

அனாத்மன:-அநாத்மாவினுடைய, அம் ஜரமூதி ஸ்ருத்யா த்ஷா
சுல கலேசமயாதி ஧்மந்-பிறப்பு, மூப்பு, மரணம், பசி, தாகம்,
ஸூகம், துன்பம், பயம் முதலான தர்மங்களை, அநயாவிதே-
அப்படியில்லாத, அஸ்மிந் ஆத்மநி இந்த ஆத்மா வில்.
வுத்திஷோத்-அந்தக்கரண தோஷத்தால், விபயயேண-மாறுதலாக
அரோபயந்தி-ஏற்றுகிறார்கள்.

பிறப்பு, ஜரை, மரணம், பசி, தாஹம், ஸுகம், துக்கம், பயம் முதலான தர்மங்கள் அனாத்மாக்களைச் சேர்ந்தவை. ஆத்மாவில் இவை கிடையவே கிடையாது இப்படி

இருந்தும் புத்தி தோஷத்தால் விபரீதமாக இவைகள்
ஆத்மாவிவிசுப்பதாக எண்ணுகிறார்கள். (468)

अन्या यत्र यदध्यासः तत्कृतेन गुणेन वा ।

दोषेणाप्यणुमात्रेण स न संबध्यते कश्चित् ॥ ४६४ ॥

किं मरुः सृगत्पुष्पाभ्युपरेणार्द्रत्वमृच्छति ।

दृष्टिसंस्थितीतेन शङ्खः पीतायते किमु ॥ ४६५ ॥

बालकल्पितनैल्येन व्योम किं मलिनायते ।

ப்ராந்த்யா யத்ர யதத்யா ன: தத்க்ருதேன குணேன வா ।
தோஷேணாப்யணுமாத்திரேண ஸ ந ஸம்பத்யதே க்வசித் ॥

கிம் மருர் ம்ருகத்ருஷ்ணாபு பூரேணாத்ரத்வம் ருச்சதி ।
த்ருஷ்டிஸம்ஸ்த்திதபீதேந சங்க: பீதாயதே கிமு ॥

பாலகல்பிதநையேன வ்யோம கிம் மலினாயதே ।

யத்ர-எங்கு, அன்யா-ப்ராந்தியாள், யதத்யாச:-எதன்
அத்யாஸம் ஏற்படுகிறதோ, தக்ருதேன-அதனால் ஏற்பட்ட,
குணேன-தணத்தோடும், வா-அல்லது दोषेणापि-தோஷத்
துடனும், அணுமாத்திரேண-கொஞ்சம்கூட, ச:-அது, कश्चित्-ஒரு
இடத்திலுள், न संबध्यते-சேருவதில்லை

மரு:-பாலைவனபூமி, सृगत्पुष्पाभ्युपरेण-கானல் நீர் ப்ரவா
ஹத்தால், आर्द्रत्वं-ஈரமாக, இருக்கும் தன்மையா, किं मृच्छति
அடைகிறதா? दृष्टिसंस्थिति-கண்ணில் இருக்கும்
மஞ்சள் நிறத்தால், शङ्ख:-சங்கம், किमु पीतायते மஞ்சள்
நிறமுள்ளதாகிவிடுகிறதா? बालकल्पितनैल्येन-சிறுவனால்
பிராந்தியால் கல்பிக்கப்பட்ட நீல நிறத்தால், व्योम-
ஆகாசம், किं मलिनायते - அழுக்கடைந்ததாக ஆகுமா?

பிராந்தியினால் எதனிடத்தில் எது வைக்கப்படுகிறதோ
அதனால் ஏற்படும் குணத்தினாலாவது தோஷத்தினாலாவது
அது கொஞ்சம் கூட எப்பொழுதும் ஸம்பந்தப்படுவது

கிடையாது. ப்ராந்தியால் ஒரு வஸ்துவை வேறொரு வஸ்து வாகப் பார்த்த போதிலும் அந்த வேறொரு வஸ்துவில் உள்ள குணமோ தோஷமோ ஒன்றும் அதிஷ்டான வஸ்துவில் ஒட்டுவதில்லை.

பாலைவன பூமியில் ஸூரியகிரணத்தால் கானல் நீர் பிரவாஹமாக ஓடுவதைக் காண்கிருன் நீர் இல்லாத விடத்தில் நீரைக் காண்பது பிராந்தி இவன் கண்ணுக்கு நீர் தோன்றி னாலும், அந்த நீரால் அந்த பூமி நனையுமா? காமாலை வியாதி உள்ளவன் கண் பித்தத்தால் மஞ்சள் நிறமாக இருக்கும். அவன் கண்ணுக்கு வெளுப்பான சங்கமும் மஞ்சளாகத் தெரியும். ஆனாலும் உண்மையில் சங்கம் மஞ்சள் நிறமாக ஆகிவிடுமா? சிறுவன் பிராந்தியால் ஆகாசத்தில் நீல நிறம் இருப்பதாக எண்ணினாலும் ஆகாசம் நீலமாக ஆகிவிடுமா? ஆகவே பிராந்தியால் ஆரோபிதமான கானல் நீர் பாலைவன பூமியில் கொஞ்சம்கூட ஒட்டுவதில்லை. ஆரோபிதமான மஞ்சள் நிறம் சங்கத்தில் ஒட்டுவதில்லை. ஆகாசத்திலும் நீல நிறம் ஒட்டுவதில்லை. இதுபோலவே பிராந்தியால் ஆத்மாவை அநாத்மாவாகவும், அநாத்மாவை ஆத்மாவாகவும் பார்த்த போதிலும் ஆத்மதர்மங்கள் அநாத்மானிலும், அநாத்ம தர்மங்கள் ஆத்மானிலும் ஒருக்காலும் வராது. (464-465)

(அ) இவ்வாறு குரு சொல்லிக்கொண்டு வருகையில் ஒரு பதார்த்தத்தை பிராந்தியால் வேறு பதார்த்தமாகப் பார்ப்பதானால் அதற்கு சில அம்சங்கள் தேவைப்படுகின்றனவே அவையெல்லாம் ஆத்மாநாத்மப்ரமத்தில் இருக்கின்றனவா என்ற விஷயத்தில் சிஷ்யனுக்கு ஸந்தேகம் ஏற்படுகிறது. கிளிஞ்சலை வெள்ளி யென்று நினைக்கும் போது கிளிஞ்ச லென்று தெரியாமல் போனாலும் “இது” என்று முன்னால் ஏதோ தெரிகிறது. அது மாதிரி ஆத்மா நம் முன்னால் ‘இது’ என்றாவது தெரிகிறதா? வெள்ளியென்று இங்கே நினைப்பது தவறையிருந்தாலும் இதற்கு முன் வேறு எங்கேயாவது வாஸ்தவமான வெள்ளியைப் பார்த்திருந்தால்தானே இவ்விடத்தில் வெள்ளி என்ற பிராந்தி ஏற்படும்? வேறு எங்கேயாவது ஜகத் ஸத்யமாக இருந்து அனுபவிக்கப் பட்டிருக்கிறதா? தவிரவும், கிளிஞ்சலுக்கும் வெள்ளிக்கும் பளபளப்பு என்னும் ஸாதிருச்யம் இருப்பதினால் தானே பிராந்தி ஏற்படுகிறது? அந்த ஸாதிருச்யஞானம் ஏற்படு

வதற்கு இரண்டு பதார்த்தங்களையும் முன்னால் பார்த்திருக்க வேண்டாமா? ஆத்மாவைப் பார்த்ததே கிடையாதே. அப்படியிருக்க ஆத்மாவிற்கும் அனாத்மாவிற்கும் ஸாதிருச்ய ஞானம் எப்படி ஏற்படமுடியும்? அந்த ஞானமில்லாமல் பிராந்தி எப்படி ஏற்படும் மேலும் அநாத்மாவில் ஆத்மாத் யாஸம் எப்படி ஏற்படுகிறது? அதை எப்படி போக்கடிக் கிறது? அக்ஞானம் என்பது ஸமஷ்டி உபாதித்யாய் ஈசுவரனிடத்திலும் வியஷ்டி உபாதித்யாய் ஜீவனிடத்திலும் இருக்கும்போது ஜீவனுக்கு மாத்திரம் ஸம்ஸார பந்தம், ஈசுவரனுக்கு அது கிடையாது என்பது எப்படிப்பொருத்தும்? என்றெல்லாம் ஸந்தேஹ மேற்படுவதால் அவைகளை நிவிர்த்தி செய்து கொடுத்தப்படி சிஷ்யன் வினயத்துடன் குருவை பிரார்த்தித்துக் கேட்கிறான். :-

शिष्यः —

प्रत्यगात्मन्यविषये आत्मनोऽप्यस्य कथं प्रभो ॥ ४६६ ॥

சிஷ்யன் :-

ப்ரத்யகாத்மந்யவிஷயேநாத்மாத்யாஸ: கதம் ப்ரபோ ॥

புற-ஹே ப்ரபுவே அவிஷயே-அறிவுக்கு கோசரமாக இல்லாத, ப்ரத்யகாத்ம-ஆத்மாவில், அநாத்மாத்யாஸம்-அநாத்மாத்யாஸம். கதம்-எப்படி?

பிரத்யக் ஆத்மா அறிவுக்கு விஷயமாகாது அது பற்றி கொஞ்சமும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. அறியப்படாத இந்த ஆத்மாவில் அனாத்மாவின் அத்யாஸம் எப்படி?

पुगे दृष्टे हि विषयेऽध्यस्यन्ति विषयान्तरम् ।

तत् दृष्टे शुक्तिरन्वाद्दौ साध्याद्यनुबन्धः ॥ ४६७ ॥

புரோ த்ருஷ்டே ஹி விஷயேநாத்யன்யந்தி விஷயாந்தரம் ।
தத் த்ருஷ்டே சுக்திரஜ்ஜ்வாதௌ ஸாத்ரு
த்யாத்யனுபந்தத: ॥

புற:-தனக்கு முன்னால், ட்ருஷ்டே பார்க்கப்பட்ட, விஷயே ஹி-விஷயத்திலில்லா, விஷயாந்தர்-வேறொரு விஷயத்தை,

அஃஸ்யநி-ஆரோபம் செய்ஞ்ஞுகள். டு-பார்க்கப்பட்ட, ஸுக்ரிஸ்தாஃ-கிளிஞ்சல், கயிறு முதலியவற்றில் சாஃஸ்தா-வஸ்து:-ஸாத்ருச்யம் முதலிய ஸார்பந்தத்தால், தந்-அந்த அத்யாஸம் ஏற்படுகிறது.

தன் முன்னால் இருக்கும் வஸ்து கண்ணுக்குப் புலப்படா விட்டால் அதில் வேறொரு வஸ்துவின் ஆரோபம் ஏற்படுவ தில்லை. இது கிளிஞ்சல், இது கயிறு என்று விசேஷமாகத் தெரியாவிட்டாலும் ஸாமான்யமாக ஏதோ ஒரு வஸ்து இருப்பது தெரியவேண்டும். அப்படித் தெரிந்த வஸ்துவில் தான் ஆரோபம் ஏற்படுகிறது. ஆத்மாவோ ஒரு விதத்திலும் யாருக்கும் தெரிவதில்லை. மேலும் டளபளப்பு முதலான வெள்ளியின் ஸாத்ருச்யம் கிளிஞ்சலிலும் நீளம் வளைவு முதலான பாம்பின் ஸாத்ருச்யம் கயிற்றிலும் தோன்றுவதால் தான் அத்யாஸம் ஏற்படுகிறது. அநாத்மாவின் ஸாத்ருச்யம் சிறிதும் ஆத்மாவில் இல்லாததால் எப்படி ஆத்மாவில் அநாத்மாத்யாஸம் ஏற்படும்?

(467)

परत्र पूर्वदृष्ट्यावभासः स्मृतिरक्षणः ।

अध्यासः स कथं स्वामिन् भवेत् आत्मन्यगोचरे ॥ ४६८ ॥

பரத்ர பூர்வத்ருஷ்டஸ்யாவபாஸ: ஸ்ம்ருதி லக்ஷண: ।

அத்யாஸ: ஸ கதம் ஸ்வாமின் பவேதாத்மந்யகோசரே ॥

பூர்வதூஷ-முன்னால் பார்க்கப்பட்ட வஸ்துவிற்கு, பரத்ர-வேறொன்றில், ஸ்மூதிக்ஷண:-நினைவுபோன்றதான, அவபாஸ:-தோற்றம், अध्यास:-அத்யாஸமாகும். स:-அந்த அத்யாஸம் स्वामिन्-ஸ்வாமியே! भवेत्-அறிவிற்கு விஷயமாகாத, आत्मनि-ஆத்மாவில், कथं भवेत्-எப்படி ஏற்படும்?

தன் எதிரில் காணப்படும் வஸ்துவானது இதற்கு முன் தன்னால் பார்க்கப்பட்டதும் இப்பொழுது அருகிலில்லாதது மான வேறொரு வஸ்துவாகத் தோன்றுவது தான் அத்யாஸம் என்பது கிளிஞ்சல் தன்முன்னால் கிளிஞ்சலாகத் தோன்று விட்டாலும் ஸாமான்யமாக இது என்று தெரியவருகிறது. இதற்கு முன்னால் கடைகளில் பார்க்கப்பட்டு இப்பொழுது அருகிலில்லாத வெள்ளியாக தன் முன்னால் தோன்றும்

வஸ்துவைக் காண்கிருன். வெள்ளி அருகில் இல்லாததாலும் நேரில் பார்க்காததாலும் இது நினைவு போன்றது என்று சொன்னார். அருகிலில்லாத விஷயத்தை நினைப்பது தான் ஸ்மிருதியாகும். இங்கு அருகிலில்லாத வஸ்து மற்றொன்றில் தோன்றுவதால் இதை ஸ்மிருதி என்று கூறமுடியாது. இதனால் தான் விஷயம் ஸந்நிஹிதமில்லை யென்பதை மட்டும் கொண்டு ஸ்மிருதி போன்றது என்று சொன்னார். முன் ஒரு இடத்தில் கண்ட பொருளையே இப்பொழுது வேறு இடத்தில் காண்பது ப்ரத்யபிஜ்ஞையாகும். அங்கு எதிரில் இருக்கும் விஷயத்தையே காண்கிருன். இங்கு அருகிலில்லாத வஸ்துவைக் காண்பதால் இது ப்ரத்யபிஜ்ஞையுமல்ல ஆகவே இது மித்யா ஞானம் தோற்றம் என்று சொன்னதாலேயே இது பொய் என்று ஏற்படுகிறது இது தான் அத்யாஸ லக்ஷணம் இப்பேற்பட்ட அத்யாஸம் ஒரு பொழுதும் அறியப்படாத ஆத்மாவில் எப்படி ஏற்படும்?

(468)

நானுமூ: कदाऽप्यात्माऽननुभूतस्य वस्तुनः ।

सादृश्यं सिध्यति कथं अनात्मनि विलक्षणे ॥ ४६९ ॥

நானுமூ: கதாப்யாத்மா:நானுமூ:வஸ்துன: ।

ஸாத்ருச்யம் ஸித்யதி கதம் அநாத்மநி விலக்ஷணே ॥

அ:மா:- ஆத்மாவானது, கதாபி-ஒரு பொழுதும், நானுமூ:- அனுபவிக்கப்பட்டதல்ல. அனனுமூ:வஸ்து-அனுபவிக்கப்படாத வஸ்து:-ஆத்ம வஸ்துவின், சாத்ருச்யம்-ஸாத்ருச்யம், விலக்ஷணே-விலக்ஷணமான, அநாத்மநி-அநாத்மாவில், கதம்-எப்படி, சித்யதி-ஸித்திக்கும?

ஆத்மா ஒருபொழுதும் யாராலும் அனுபவிக்கப்பட்டதல்ல. அனுபவிக்கப்படாத ஆத்ம வஸ்துவிற்கு ஸாத்ருச்யம் எப்படி? தவிரவும் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் நேர்விருத்தமான விலக்ஷணத்துடன் கூடிய அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் ஸாத்ருச்யம் எப்படியிருக்கமுடியும்? (469)

अनात्मन्यात्मताध्यासः कथमेव समागतः ।

निवृत्तिः कथ एतस्य केनोपायेन सिध्यति ॥ ४७० ॥

அநாத்மந்யாத்மதாத்யாஸ: கதமேஷ ஸமாகத: |
நிவ்ருத்தி: கதமேதஸ்ய கேநோபாயேந வரித்யதி ||

அநாத்மநி-அநாத்மாவிஷ், எவ் அநாதாப்யாஸ:- இந்த ஆத்மாத்யாஸம், கய்-எப்படி, சமாஸ:-வந்தது? எதஸ்ய-இந்த அத்யாஸத்தின், நிவ்ருத்தி:-நீக்கம், கய்-எப்படி கேன உபாயேன-எந்த உபாயத்தால், சிங்ஹி-வரித்திக்கும்?

அநாத்மாவில் ஆத்மத்தன்மை விஷயமான இந்த அத்யாஸம் எப்படி வந்தது? எந்த உபாயத்தினால் எப்படி இந்த அத்யாஸத்திற்கு நிவ்ருத்தியேற்படும்? (470)

उपाधियोग उभयोः सम एवेशजीवयोः ।

जीवस्यैव कथं बन्धो नेश्वरस्यास्ति तत् कथम् ॥ ४७१ ॥

உபாதியோக உபயோ: ஸம ஏவேச ஜீவயோ: |

ஜீவஸ்யைவ கதம் பந்தோ நேஸ்வரஸ்யாஸதி தத் கதம் ||

ईशजीवयोः उभयोः-ஈசுவரன், ஜீவன் இருவர்களுக்கும், उपाधिशो-உபாதியின் ஸம்பந்தம், समे एव-ஸமமாகவே இருக்குமபோது, जीवस्यैव-ஜீவனுக்கு மட்டும், बन्धो-பந்தம், कथं-எப்படி? ईश्वरस्य ஈசுவரனுக்கு, तत् कथं नास्ति-அது ஏன் இல்லை?

உபாதி ஸம்பந்தத்தால் தான் ஜீவசைதன்யத்துக்கு பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதாக கூறப்பட்டது. உபாதி ஸம்பந்தம் ஜீவனைப்போல் ஈசுவரனுக்கும் இருக்கிறது. ஜீவனுக்கு சிறிய உபாதி ஈசுவரனுக்குப் பெரிய உபாதி பந்தத்துக்குக் காரணமான உபாதி ஸம்பந்தம் ஜீவன் ஈசுவரன் இருவர்களுக்கும் ஸமமாயிருக்கும்பொழுது ஜீவனுக்கு மட்டும் தான் பந்தம் ஈசுவரனுக்கு பந்தமில்லை என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? 471

एतत् सर्वं दयादृष्ट्या करामलकवत् स्फुटम् ।

प्रतिपादय सर्वत्र श्रीगुरो करुणानिधे ॥ ४७२ ॥

J. xxiv-4

ஏதத் ஸர்வம் தயாத்ருஷ்ட்யா கராமலகவத் ஸ்புடம் |
ப்ரதிபாதய ஸர்வத்ர ஸ்ரீகுரோ கருணாநிதே ||

கஹானிவே-கருணையின் இரு ப்பி ட ம ன, ஸ்ரீகுரோ-ஸ்ரீகுருவே, டயாஹ்யா-கருணாகடாஷைத்துடன், ஏதர்ஸர்வ-இது எல்லாவற்றையும், கராமலகவத்-உள்ளங்கை நெல்லிக் கணிபோல், ஸ்புடம்-தெளிவாக, ஸர்வ-எல்லா அம்சத்திலும் ஸ்ரீதிபாதய-விளக்கவேண்டும்.

ஹே குரோ, கருணாநிதே, இந்த ஸம்சயமெல்லாவற்றிற் கும் எல்லா அம்சங்களிலும், கையிலுள்ள நெல்லிக்கணி போலத் தெளிவாய், கிருபாகடாஷைத்துடன், விபரமாய் எடுத்துச் சொல்லுங்கள். (472)

(அ) இவ்விதம் பிரார்த்திக்கப்பட்டதும் குருவானவர் முதலில் 14 சுலோகங்களால் அத்யாஸத்தின் தன்மையையும் அதிலடங்கிய அம்சங்களையும் சொல்கிறார்:—

ந தாவத் அய் ஏகாந்தேநாட்மாவிஷய இஷ்யதே |

அஸ்யாத்மத்ரத்யயார்த்தத்வாத் அபரோஷாச் சர்வஸு: || 473 ||

ந தாவதயமேகாந்தேநாத்மாவிஷய இஷ்யதே |
அஸ்யாஸ்மத் ப்ரத்யயார்த்தத்வாத் அபரோஷாச்ச

ஸர்வஸு: ||

அஸ்ய-இந்த ஆத்மா, அஸ்யாத்மாத்ரத்யயார்த்தத்வாத்-‘நான்’ என்ற அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதாலும், சர்வஸு:-எல்லா விதத்திலும், அபரோஷாச்-நேரில் தெரிவதாயிருப்பதாலும், அய்-ஆத்மா தாவத்-இந்த ஆத்மா, ஏகாந்தேந-ஒரேடியாக, அவிஷய:-அறியமுடியாததாக, ந இஷ்யதே-கருதப்படுகிறதில்லை.

இந்த ஆத்மாவை ப்ரத்யக்ஷமாக நேரில் யாவரும் அறிந்து கொள்கின்றனர். “நான்” என்ற சொல்லும் அறிவும் ஆத்மாவைத்தான் குறிக்கிறது. ஆகவே ஒரேயடியாக ஆத்மா அறியப்படாதது என்று கூறமுடியாது. (473)

प्रसिद्धिः आत्मनोऽस्त्येव न कस्यापि न दृश्यते ।

प्रत्ययो नाहमस्मीति न ह्यस्ति प्रत्यगात्मनि ॥ ४७४ ॥

ப்ரஸித்திராத்மனோஸ்த்யேவ ந கஸ்யாபி ந த்ருச்யதே 1
ப்ரத்யயோ நாஹமஸ்மீதி ந ஹ்யஸ்தி ப்ரத்யகாத்மநி ॥

ஆத்மன:-ஆத்மாவுக்கு, ப்ரஸித்தி:-பிரஸித்தி, அஸ்த்யேவ-கட்டாயம் இருக்கிறது: கஸ்யாபி-ஒருவருக்கும், ந ந ட்ரயதே-அறியப்படாததாக இல்லை. ப்ரத்யகாத்ம-விஷயமாக, நாஹம்-நான் இல்லை. இதி-என்ற, ப்ரத்யய:-எண்ணம், ந ஹ்யஸ்தி-இல்லையல்லவா!

ஆத்மா இருக்கிறார் என்ற பிரஸித்தி இருக்கவேயிருக்கிறது. யாருக்கும் ஆத்மா அறியப்படாமலில்லை. “நான் இல்லை” என்கிற எண்ணம் பிரத்யகாத்ம விஷயத்தில் யாருக்கும் கிடையாதல்லவா! (474)

न कस्यापि स्वसद्भावे प्रमाणं अभिकाङ्क्ष्यते ।

प्रमाणानां च प्रामाण्यं यन्मूलं किंनु बोधयेत् ॥ ४७५ ॥

ந கஸ்யாபி ஸ்வஸத்பாவே ப்ரமாணமபிகாங்க்ஷ்யதே 1
ப்ரமாணநாம் ச ப்ரமாண்யம் யன்மூலம்

கிம் நு போதயேத் ॥

கஸ்யாபி-ஒருவனுக்கும், ஸ்வசத்பாவே-தான் இருக்கும் விஷயத்தில், ப்ரமாண-பிரமாணம், ந அபிகாங்க்ஷ்யதே-கோரப்படுவதில்லை. ப்ரமாணாந்-பிரமாணங்களுக்கு, ப்ரமாண்ய-பிரமாணத் தன்மை, யன்மூல்-எதன் காரணமாக ஏற்படுகிறதோ (அதை) கி்நு-எதுதான், बोधयेत्-அறிவறுத்தும்?

எவனுக்கும் தன்னுடைய இருப்பு விஷயத்தில் பிரமாணம் வேண்டப்படுவதில்லை. பிரமாணங்களுக்கெல்லாம் எதன் மூலமாக பிரமாண்யம் ஏற்படுகிறதோ, அதை எது தெரியப்படுத்தும்? (475)

(அ) “நான்” என்ற உணர்ச்சியிருப்பதினால் அப்படி ஒரு பதார்த்தம் உண்டா என்ற ஸந்தேகத்திற்கு இடமில்லாம லிருக்கலாம். ஆனாலும் அந்த பதார்த்தத்தின் வாஸ்தவ ஸ்வரூபம் என்னவென்று தெரியவில்லையே என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்:—

मायाकायैः तिरोभूतो नैव आत्मानुभूयते ।

मेववृन्दैः यथा भानुः तथास्य अहमादिभिः ॥ ४७६ ॥

மாயாகார்யைஸ் திரோபூதோ நைஷ ஆத்மாநுபூயதே ।
மேகப்ருந்தைர் யதா பாநுஸ் ததாயமஹமாதிபி: ॥

मायाकायैः—மாயையின் காரியங்களால், तिरोभूत-
மறைக்கப்பட்டு, एव आत्मा—இந்த ஆத்மா, नानुभूयते-
அனுபவிக்கப்படுகிற திஸ்தை मेववृन्दैः—மேகக்கூட்டங்களினால்,
भानुः—ஸூரியன், यथा—எப்படியோ, तथा—அப்படி, अस्य—இந்த
ஆத்மா, अहमादिभिः—அஹங்காரம் முதலியவைகளால்
(மறைக்கப்பட்டுள்ளது)

மேகக் கூட்டங்களினால் மறைக்கப்பட்டு சூரியன்
நன்றாகத் தெரிவதில்லை. அதேபோல மாயையின் காரியங்
களான அஹங்காரம் முதலியவைகளால் மறைக்கப்பட்டு
இந்த ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுகிறதில்லை. (476)

पुरःस्थ एव विषये वस्तुन्यध्यस्यतां इति ।

नियमः न कृतः सद्भिः भ्रान्तिरेवात्र कारणम् ॥ ४७७ ॥

புரஸ்த ஏவ விஷயே வஸ்துந்யத்யஸ் யதாமிதி ।
நியமோ ந க்ருத: ஸத்பிர் ப்ரான்திரேவாத்ர காரணம் ॥

पुरःस्थे—முன்னாலுள்ள विषये वस्तुनि एव—அறிவிற்கு
விஷயமான வஸ்துவில்தான், अध्यस्यतां—ஆரோபம் ஏற்படும்
इति—என்று, नियमः—கட்டுப்பாடு. सद्भिः—அறிந்த பெரியோர்
களால், न कृतः—செய்யப்படவில்லை. अत्र—இவ்விஷயத்தில்,
भ्रान्तिरेव—ப்ரமம்தான். कारणम्—காரணமாகும்.

முன்னால் இருக்கும் விஷயமான வஸ்துவில்தான் அத்யாஸம் ஏற்படலாம் என்று ஸாதுக்களால் நியமம் செய்யப் படவில்லை. இவ்விஷயத்தில் பிராந்தியே காரணமாக இருக்கப் போதுமானது. (477)

दृगाद्यविषये व्योम्नि नीलतादि यथाऽबुधाः ।

अध्यस्यन्ति तथैवास्मिन् आत्मन्यपि मतिभ्रमात् ॥ ४७८ ॥

த்ருகாத்யவிஷயே வ்யோம்னி நீலதாதி யதாஃபுதா: 1
அத்யஸ்யந்தி ததைவாஸ்மின் ஆத்மந்யபி மதிப்ரமாத் ॥

दृगाद्यविषये-கண் முதலியவைகளுக்கு கோசரமாகாத, व्योम्नि-ஆகாசத்தில், यथा-எப்படி, अबुधाः-அறிவில்லாதவர், नीलतादि-நீலமாயிருக்கும் தன்மை முதலியவற்றை, अध्यस्यन्ति-ஆரோபம் செய்கிறார்களோ, तथैव-அப்படியே, अस्मिन् आत्मन्यपि-இந்த ஆத்மாவிலும், मतिभ्रमात्-புத்தி பிரமத்தால் (ஆரோபம் செய்கிறார்கள்)

கண் முதலானவைகளால் அறியமுடியாத ஆகாசத்தில் எப்படி அறிவில்லாதவர்கள் நீலமாயிருக்கும் தன்மை முதலியதை அத்யாஸம் செய்கிறார்களோ, அப்படியேதான் விஷயமாகத்தெரியாத இந்த ஆத்மாவிடத்தில் புத்திபிரமத்தினால் அத்யாஸம் ஏற்படுகிறது. (478)

अनात्मन्यात्मताध्यासे न सादृश्यं अपेक्ष्यते ।

पीतोऽयं शङ्ख इत्यादौ सादृश्यं किं अपेक्षितम् ॥ ४७९ ॥

அநாத்மந்யாத்மதாத்யாஸே ந ஸாத்ருச்யமபேக்ஷ்யதே1
பீதோயம் சங்க இத்யாதௌ ஸாத்ருச்யம் கிமபேக்ஷிதம்॥

अनात्मनि-அநாத்மாவில், आत्मताध्यासे - ஆத்மத் தன்மையின் அத்யாஸம் ஏற்படுவதில், सादृश्यं-ஸாத்ருச்யமானது, न अपेक्ष्यते-தேவைப்படுவதில்லை. अयं-இந்த, शङ्ख:-சங்கு, पीत:-மஞ்சள் நிறமானது, इत्यादौ-இதுமுதலான இடத்தில், सादृश्यं-ஸாத்ருச்யம், किमपेक्षितम्-தேவைப்பட்டு இருக்கிறதா ?

அனாத்மாவிடத்தில் ஆத்மத் தன்மையை அத்யாஸம் செய்வதில் ஸாதிருச்யம் தேவையில்லை “இந்த சங்கு மஞ்சளாயிருக்கிறது” இது முதலான இடங்களில் ஸாதிருச்யம் வேண்டப்படுகிறதா? இல்லையே. (479)

நिरुपाधिभ्रमेवस्य नैवापेक्षा प्रदृश्यते ।

सोपाधिष्वेव तद्दृष्टं रज्जुसर्पभ्रमादिषु ॥ ४८० ॥

நிருபாதிப்ரமேஷ்வஸ்ய நைவாபேக்ஷா ப்ரத்ருச்யதே ।
ஸோபாதிஷ்வேவ தத் த்ருஷ்டம் ரஜ்ஜு-ஸர்ப்ப

ப்ரமாதிக்ஷ ॥

நிறுபாதிப்ரமேஷு-உபாதியில்லாமல் ஏற்படும் பிரமங்களில், ஸ்ய-இந்த ஸாத்ருச்யத்தின், அபேக்ஷா-தேவை, நேவ்-ப்ரத்யயதே-காணப்படவேயில்லை. ரஜ்ஜுசர்ப்பாதிஷு-கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு முதலான, சோபாதிஷு-உபாதியுடன்கூடிய பிரமங்களில்தான், தத்-அந்த ஸாத்ருச்யம், த்ருஷ்ட-காணப்பட்டு உள்ளது.

உபாதியில்லாமலே பிரமம் ஏற்படும் ஸ்தலங்களில் ஸாதிருச்யத்தின் அபேக்ஷையே காணப்படுவதில்லை. கயிற்றில் ஸர்ப்ப பிரமம் முதலான, உபாதியுள்ள பிரமஸ்தலங்களில் தான் ஸாதிருச்யம் காணப்படுகிறது. (480)

तथापि किञ्चित् वक्ष्यामि सादृश्यं शृणु तत्परः ।

ததாபி கிஞ்சித் வக்ஷ்யாமி ஸாத்ருச்யம் ச்ருணு தத்பர: 1

ததாபி - அப்படியிருந்தபோதிலும், சாட்ய-ஸாத்ருச்யத்தை, கிஞ்சித்-கொஞ்சம், வக்ஷ்யாமி-சொல்கிறேன். தத்பர:-அதிலேயே ஈடுபட்டவனாக, ஶ்ரணு-கேள்.

அத்யாஸத்திற்கு ஸாத்ருச்யம் கட்டாயம் வேண்டும் என்று நீ நினைப்பாயேயாகில் உன் அபிப்ராயப்படியே ஆத்மாத்த்யாஸத்திலும் ஸாத்ருச்யம் உள்ளது என்பதை கொஞ்சம் எடுத்துக் கூறுகிறேன் அதிலேயே கவனமாய் கேள்.

अत्यन्तनिर्मलः सूक्ष्मः आत्माऽयं अतिभास्वरः ॥ ४८१ ॥

बुद्धिः तथैव सत्त्वात्मा साभासा भास्वराऽमला ।

அத்யந்தநிர்மல: ஸூக்ஷ்ம ஆத்மாயமதிபாஸ்வர: ॥

புத்திஸ் ததைவ ஸத்வாத்மா ஸாபாஸா பாஸ்வராமலா ।

அய் ஆமா-இந்த ஆத்மா, अत्यन्तनिर्मलः. மிகவும் சுத்தமாக உள்ளது, सूक्ष्म:-ஸூக்ஷ்மமானது, अतिभास्वर:-மிகவும் பிரகாசமாக உள்ளது तथैव-அப்படியே, सत्त्वात्मा-ஸத்வ குணத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதும், साभासा-ஆத்ம பிரதிபிப்பத்துடன் கூடியதுமான, बुद्धि:-புத்தியும், भास्वरा-பிரகாசமுள்ளதாயும், अमला-சுத்தமாயும் உள்ளது.

இந்த ஆத்மா வெகு நிர்மலமாயிருப்பவர், ஸூக்ஷ்ம மாயிருப்பவர், வெகு பிரகாசமுள்ளவர். அப்படியே ஸத்வ ஸ்வபாவமுள்ளதும், ஆத்மாவின் பிரதிபிப்பத்தோடுகூடியதுமான புத்தியும் பிரகாசமுள்ளது, நிர்மலமானது.

सांनिध्यात् आत्मवत् भाति सूर्यवत् स्फटिको यथा ॥ ४८२ ॥

ஸாந்நித்யாதாத்மவத் பாதி ஸூர்யவத் ஸ்படிகோ யதா ॥

யதா-எப்படி, स्फटिक:-ஸ்படிகம், सूर्यवत्-ஸூரியன்போல் भाति-பிரகாசிக்கிறதோ அப்படியே (புத்தியும்) सांनिध्यात्-அருகில் இருப்பதால், आत्मवत्-ஆத்மாவோல், भाति-விளங்குகிறது.

எப்படி ஸ்படிகம் ஸூரியனுடைய ஸந்நிதியில் ஸூர்யன் போல பிரகாசிக்கிறதோ, அப்படியே புத்தியும் ஆத்மாவின் ஸந்நிதியில் இருப்பதால் ஆத்மாவைப்போல பிரகாசிக்கிறது.

आत्माभासा ततो बुद्धिः बुद्ध्याभासं ततो मनः ।

अक्षणि मन आभासानि अक्षभासं इदं वषुः ॥ ४८३ ॥

ஆத்மாபாஸா ததோ புத்திர் புத்த்யாபாஸம் ததோ மந: ।
அக்ஷாணி மந ஆபாஸான்யக்ஷாபாஸமிதம் வபு: ॥

தா:-ஆகையால், बुद्धि:-புத்திபானது, आत्माभासा-ஆத்மாவினால் பிரகாசிக்கிறது. तत:-பிறகு, मन:-மனது, बुद्ध्याभासं - புத்தியின் பிரகாசமுள்ளது. अक्षानि-இந்திரியங்கள், मन आभासानि-மனதால் பிரகாசிப்பவை, इदं वपु:-இந்த சரீரம், अक्षभासं-இந்திரியங்களால் பிரகாசிப்பவை.

ஸ்படிகத்திற்கு இயற்கையாக ஒளியில்லாவிட்டாலும் ஸூரியனிடமிருந்து ஒளியைப் பெற்று ஒளியுள்ளதுபோல் தோன்றுகிறது. இதுபோல் புத்தி ஆத்மாவின் பிரகாசத்தைப் பெற்று தானும் பிரகாசிக்கிறது. இந்த ஆத்ம பிரகாசம் முதலில் புத்தியிலும் புத்தியின் மூலம் மனஸிலும் மனதின் மூலம் இந்திரியங்களிலும் இந்திரியங்கள் மூலம் சரீரத்திலும் வந்து எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன ஆபாஸமென்கிற பதத்திற்கு பிரதிபிம்பம் என்ற பொருள் உள்ளபோதிலும் அவ்வார்த்தைக்கு “கொஞ்சம் பிரகாசம்” அதாவது “கடன்வாங்கி கொஞ்சமாய் பிரகாசிக்கும் தன்மையுள்ளது” என்பதே நேரான அர்த்தம். (488)

अत एव आत्मताबुद्धिः देहाक्षादौ अनात्मनि ।

मूढानां प्रतिविम्बादौ बालानामिव दृश्यते ।

सादृश्यं विद्यते बुद्धौ आत्मनोऽध्यासकारणम् ॥ ४८४ ॥

அத ஏவாத்மதாபுத்திர் தேஹாஷாதாவநாத்மநி ।
முடாநாம் ப்ரதிபிம்பாதெந பாலாநாமிவ த்ருச்யதே ।
ஸாத்ருச்யம் வித்யதே புத்தாவாத்மநோத்யாஸகாரணம்

अत एव-ஆகையால்தான். बालानां-சிறுவர்களுக்கு, प्रतिविम्बादौ इव-பிரதிபிம்பம் முதலியவற்றிலுபோல, मूढानां-அவிவேகிகளுக்கு, अनात्मनि-ஆத்மாவல்லாத, देहाक्षादौ-தேஹம், இந்திரியம் முதலியவற்றில், आत्मताबुद्धि:-ஆத்மா என்ற புத்தி, दृश्यते-காணப்படுகிறது. (ஆகவே) अध्यास-कारणं-அத்யாஸத்திற்குக் காரணமான, आत्मन:-ஆத்மாவின் सादृश्यं-ஸாத்ருச்யம், बुद्धौ-புத்தியில், विद्यते-இருக்கிறது.

ஆகையினால்தான் (ஆத்மாவின் பிரகாசத்தைப் பெற்று தேஹம் முதலியவைகளும் பிரகாசமுள்ளவைகளாகத்தோன்று கிறபடியால்தான்) பாலர்களுக்கு பிரதிபிம்பம் முதலியதில் தான் என்ற புத்தி ஏற்படுவதுபோல மோஹத்தையடைந்த அவிவேகிகளுக்கு அநாத்மாவான தேகம் இந்திரியம் முதலானதில் ஆத்மா என்கிற புத்தி காணப்படுகிறது.

இவ்விதமாக அத்யாஸம் செய்வதற்குவேண்டிய காரண மான ஆத்ம ஸாதிருச்யம் புத்தியில் இருக்கிறது. (484)

अनात्मन्यहमित्येव योऽयं अध्यास ईरितः ।

स्यात् उत्तरोत्तराध्यासे पूर्वपूर्वस्तु कारणम् ॥ ४८५ ॥

அநாத்மந்யஹமித்யேவ யோயமத்யாஸ ஈரித: 1

ஸ்யாதுத்தரோத்தராத்யாஸே பூர்வபூர்வஸ்து காரணம் ॥

अनात्मनि-ஆத்மாவல்லாததில், अहमित्येव-நான் என்பதாகவே, योऽयं अध्यास:-எந்த இந்த அத்யாஸம், ईरित:- சொல்லப்பட்டதோ (இதில்) उत्तरोत्तराध्यासे-பின்பின்பு வரும அத்யாஸத்தில், पूर्वपूर्वस्तु-முன் முன் ஏற்பட்ட அத்யாஸம், कारणं स्यात्-காரணம் ஆதும்.

அனாத்மாவினிடத்தில் நான் என்று இப்பொழுது அத்யாஸம் ஏற்படுவதற்கு இதேமாதிரி இதற்கு முன் ஏற்பட்ட அத்யாஸம் காரணம் அந்த அத்யாஸத்திற்கு அதற்கு முன் ஏற்பட்ட அத்யாஸம் காரணம் இவ்வாறு அநாதிகாலமாக பின் பின் ஏற்படும் அத்யாஸத்திற்கு முன் முன் உள்ள அத்யாஸமே காரணமாகும். (485)

सुप्तिमूर्च्छोत्थितेष्वेव दृष्टः संसारलक्षणः ।

अनादिरेषाऽविद्या तत्संस्कारोऽपि च तादृशः ॥ ४८६ ॥

ஸுப்தி மூர்ச்சோத்திதேஷ்வேவ த்ருஷ்ட:

ஸம்ஸாரலக்ஷண: 1

அநாதிரேஷா:வித்யா தத்ஸம்ஸ்காரோபி ச தாத்ருச: ॥

सुप्तिमूर्छास्थितेषु एव-தூக்கம் மூர்ச்சை இவற்றிலிருந்து வெளிவந்தவர்களிடம் தான், संसारलक्षणः-ஸம்ஸாரரூபமான அத்யாஸம். दृष्टः-காணப்பட்டிருக்கிறது. एषा-இந்த, अविद्या-அவியை, अनादिः-ஆதியற்றது. तत्संस्कारोपि च-அந்த அவித்யையின் ஸம்ஸ்காரமும், तादृशः-அவ்விதமே (ஆதியற்றதே)

நல்ல தூக்கத்திலிருந்தும் மூர்ச்சையிலிருந்தும் எழுந்திருந்தவர்களிடத்தில் தான் ஸம்ஸார ரூபமான அத்யாஸம் காணப்படுகின்றது. இந்த அவித்யை ஆதியற்றது. அதன் ஸம்ஸ்காரமும் அப்படியே ஆதியற்றது (486)

(அ) வியஷ்டி அக்ஞானமாகிற அவித்யையிலிருந்து ஸம்ஸாரம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்பதை இனி விஸ்தரிக் கிறார்:-

अध्यासबाधागमनस्य कारणं शृणु प्रवक्ष्यामि समाहितात्मा ।

यस्मादिदं प्राप्तं अनर्थजातं जन्माप्यवव्याधिजरादिदुःखम् ॥ ४८७ ॥

அத்யாஸ பாதாஹமஸ்ய காரணம்

ச்ருணு ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸமாஹிதாத்மா 1

யஸ்மாதிதம் ப்ராப்தமநர்த்த ஜாதம்

ஜந்மாப்யய வ்யாதி ஜராதி துக்கம் ॥

अध्यासबाधागमनस्य-அத்யாஸமென்னும் துன்பம் வருவதன், कारणं-காரணத்தை, प्रवक्ष्यामि-சொல்கிறேன். समाहितात्मा-மிகுந்த கவனமுள்ள மனதுடன், शृणु கேள். यस्मात्-எதிலிருந்து, जन्माप्य-பிறவி, मरणम्, व्याधि-பிணி, जरादिदुःखं-மூப்பு, மனஸ்தாபம், துன்பம் ஆகிய, इदं-இந்த, अनर्थजातं-அனர்த்த ஸமூஹம், प्राप्तं-வந்துள்ளதோ.

எதிலிருந்து பிறப்பு, இறப்பு, வியாதி, ஜரை, மனஸ்தாபம், துன்பம் முதலிய துக்கமாகிற அனர்த்தக்கூட்டம் வந்திருக்கிறதோ, அந்த அத்யாஸமாகிற தொந்திரவு ஏற்பட்டதின் காரணத்தைச் சொல்கிறேன். கவனமான மனஸுடன் கேள்.

आत्मोपाधेरविद्याया अस्ति शक्तिद्वयं महत् ।

विशेष आवृतिश्चेति याभ्यां संसार आत्मनः ॥ ४८८ ॥

ஆத்மோபாதேரவித்யாயா அஸ்தி சக்தி த்வயம் மஹத் ।
விசேஷ ஆவ்ருதிச்சேதி யாப்யாம் ஸம்ஸார ஆத்மநः ॥

ஆத்மோபாஹை:-ஆத்மாவின் உபாதி யான, அவித்யா:-
அவித்யைக்கு, விசேஷ:-விசேஷமும். ஆவ்ருதி:-ஆவரணமும்,
இதி-என்ற, மஹத்-பெரிய, சக்தி-இரண்டு சக்தி, அஸ்தி-
இருக்கிறது. யாப்யா-எவைகளால், ஆத்மந:-ஆத்மாவுக்கு,
சம்ஸார:-பிறப்பு இறப்பு ரூபமான ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறதோ.

ஆத்மாவிற்கு உபாதியாயிருக்கும் அவித்யைக்கு இரண்டு
பெரிய சக்திகள் இருக்கின்றன. ஒன்று விசேஷம் மற்றொன்று
ஆவரணம். இவைகளினால்தான் ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸாரம்
ஏற்படுகிறது. (488)

आवृतिः तमसः शक्तिः तद्धि आवरणकारणम् ।

मूलाविद्येति सा प्रोक्ता यया संमोहितं जगत् ॥ ४८९ ॥

ஆவ்ருதிஸ் தமஸ: சக்திஸ் தத்த்யாவரணகாரணம் ।
மூலாவித்யேதி ஸா ப்ரோக்தா யயா ஸம்மோஹிதம் ஜகத்॥

ஆவ்ருதி:-ஆவரணம். தமஸ:- தமோகுணத்தின், சக்தி:-
சக்தி, தத்-அந்த தமோகுணம். ஆவரணகாரணம் ஹி-ஆவரணத்
திற்குக் காரணமல்லவா, யயா-எதனால், ஜகத்-பிரபஞ்சம்.
சம்மோஹிதம்-நன்கு மோஹத்தையடைந்திருக்கிறதோ, ஸா-அது
மூலாவித்யா இதி-மூலாவித்யை என்று, ப்ரோக்தா-சொல்லப்பட்டு
உள்ளது.

ஆவரணம் என்பது தமோ குணத்தின் சக்தி. அதுதான்
(தமோ குணம்தான்) மறைப்பதற்குக் காரணம். எதனால்
உலகம் மோஹத்தையடைந்திருக்கிறதோ, அந்த ஆவரண
சக்தி மூலாவித்யை-எல்லாவற்றிற்கும் வேர் மாதிரியுள்ள
அக்ஞானம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (489)

विवेकवानपि अतियौक्तिकोऽपि श्रुतात्मतत्त्वोऽपि च पण्डितोऽपि ।

शक्त्या यया संवृण्वोघदृष्टिः आत्मानं आत्मस्थमिमं न वेद ॥ ४९० ॥

விவேகவான ப்யதி யௌக்திகோபி

ச்ருதாத்மதத்வோபி ச பண்டிதோபி ।

சக்த்யா யயா ஸம்வ்ருதபோ தத்ருஷ்டி:

ஆத்மாநமாத்மஸ்தமிமம் ந வேத ॥

வिवेकवानपि-விவேகமுள்ளவனாக இருந்தாலும், अति-
यौक्तिकोऽपि-மிகந்த யுக்திசாலியாக இருந்தாலும், श्रुतात्म-
तत्त्वोपि च-ஆத்மதத்வத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்தவனாயிருந்
தாலும், पण्डितोऽपि-படித்தவனாயிருந்தாலும், यया शक्त्या-
எந்த சக்தியால், संवृण्वोघदृष्टिः-பாறாக்கப்பட்ட ஞானப்
பார்வை உடையவனாக, आत्मस्थ-தன்னிடமுள்ள, इमं
आत्मानं-இந்த ஆத்மாவை, न वेद-அறியவில்லையோ.

விவேகமுள்ளவனாயிருந்தாலும், யுக்தியில் வெகு
ஸாமர்த்தியசாலியாயிருந்தாலும், ஆத்ம தத்வத்தைக்கேட்டு
அறிந்தவனாயிருந்தாலும், வித்வானாயிருந்தாலும், இந்த
ஆவரண சக்தியினால் மறைக்கப்பட்ட ஞானமாகிற
கண்ணுள்ளவனாய் தன்னிடத்திலேயே இருக்கும் இந்த
ஆத்மாவை அறிந்துகொள்வதில்லை. (490)

विशेषनाम्नी रजसस्तु शक्तिः प्रवृत्तिहेतुः पुरुषस्य नित्यम् ।

स्थूलादिलिङ्गान्तं अशेषमेतत् यया सदात्मन्यसदेव स्रयते ॥ ४९१ ॥

விசேஷநாமநீ ரஜஸஸ்து சக்தி:

ப்ரவ்ருத்திஹேது: புருஷஸ்ய நித்யம் ।

ஸ்தூலாதி லிங்காந்தமசேஷமேதத்

யயா ஸதாத்மந்யஸதேவ ஸ்ரயதே ॥

विशेषनाम्नी-விசேஷம் என்று பெயருள்ள, रजसः
शक्तिस्तु-ரஜோகுணத்தின் சக்தியேயாவெனில், नित्यं-
எப்பொழுது, पुरुषस्य-புருஷனுடைய, प्रवृत्तिहेतुः-ப்ரவிருத்

திக்குக்காரணம், யथा-எதனால், சதாत्मनि ஸத்ருபமான ஆத்மாவில், அசுரேவ-அடத்தாகவே இருக்கும், ஆதி-லிங்காத்-ஸ்தூல சரீரம் முதல் ஸுக்ஷ்ம சரீரம் வரையிலான, एतत् अशेष-இது எல்லாம், सूयते-உண்டாகிறதோ.

எதனால் ஸத்தாகவிருக்கும் ஆத்மாவினிடத்தில் ஸ்தூல சரீரம் முதல் ஸுக்ஷ்ம சரீரம் முடிய இல்லாததான இவை யெல்லாம் உண்டாகிறதோ, மனிதனுக்கு எப்பொழுதும் பிரவிருத்திக்குக் காரணமாயிருக்கிற அந்த விசேஷபம் என்ற பெயருடைய சக்தியானது ரஜோ குணத்தின் சக்தியாகும். (491)

निद्रा यथा पुरुषं अप्रमत्तं समावृणोतीत्यपि प्रतीचम् ।

तथाऽऽवृणोत्यावृतिशक्तिः अन्तः विशेषशक्तिं परिजृम्भयन्ती ॥

நித்ரா யதா பூருஷம்ப்ரமத்தம்

ஸமாவ்ருணோதீயமபி ப்ரதீசம் 1

ததாவ்ருணோத்யாவ்ருதிசக்திரந்தர்

விசேஷபசக்தி : பரிஜ்ஞம்பயந்தீ 11

अप्रमत्तं-கவனமுள்ள, पुरुषं-புருஷனையும், निद्रा-தூக்கம் யथा-எப்படி, समावृणोति-மறைக்கிறதோ, तथा-அப்படி, इयं-இந்த, आवृतिशक्तिरपि-ஆவரணசக்தியும், अन्तः-உள்ளே, विशेषशक्तिं-விசேஷபசக்தியை, परिजृम्भयन्ती-வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, प्रतीचं-ஆத்மாவை, आवृणोति-மறைக்கிறது.

கவனத்தோடு கூடிய புருஷனையும் கூட தூக்கமானது எப்படி நன்கு முடிக்கொள்கிறதோ, அப்படியே ஆவரணசக்தி பிரத்யக் ஆத்மாவை முடிக்கொள்கிறது. உள்ளிருந்து கொண்டு விசேஷப சக்தியை வெளிக்கிளப்பிவிடுகிறது. (492)

शक्त्या महत्याऽऽवरणाभिधानया समावृते सति अमलस्वरूपे ।

पुमान् अनात्मन्यहमेष एवेत्यात्मत्वबुद्धिं विदधाति मोहात् ॥ ४९३ ॥

சக்த்யா மஹத்யாவரணாபிதானயா

ஸமாவ்ருதே ஸத்யமல ஸ்வரூபே 1

புமான் அநாத்மன்யஹமேஷ ஏவே-

த்யாத்மத்வபுத்திம் விததாதி மோஹாத் ||

ஆவரணாபிதானயா-ஆவரணம் என்று பெயருள்ள, மஹ்யா-பெரிய, ஷக்ஷ்யா-சக்தியினால், அமலஸ்வரூபே-சுத்தஸ்வரூபமான, ஆத்மாவானது, சமாவூதே சதி-மறைக்கப்பட்ட பொழுது, புமான்-புருஷன், அநாத்மனி-ஆத்மாவல்லாததில், அஹ்-நான். एष एव-இதுதான், इति-என்று, मोहान्-அவிவேகத்தால், आत्मवबुद्धि-ஆத்மா என்ற எண்ணத்தை, विदधाति-செய்கிருன்.

ஆவரணம் என்ற பெயருடைய பெரிய சக்தியினால் நிர்மல ஸ்வரூபமான ஆத்மத்வம் மூடப்பட்டபோது புருஷன் அநாத்மாவிடத்தில் “இதுதான் நான்” என்று ஆத்மா வென்கிற எண்ணத்தை மோஹத்தினால் வைக்கிருன். (498)

यथा प्रसुप्तिप्रतिभासदेहे स्वात्मत्वधीरेष तथा ह्यनात्मनि ।

जन्माप्ययधुद्भयतृच्छमादीन् आरोपयत्यात्मनि तस्य धर्मान् ॥

யதா ப்ரஸுப்தி ப்ரதிபாஸ தேஹே

ஸ்வாத்மத்வதீரேஷ ததா ஹ்யநாத்மனி 1

ஜந்மாப்யய ஸுத்பய த்ருட்ச்ரமாதீன்

ஆரோபயத்யாத்மனி தஸ்ய தர்மான் ||

प्रसुप्तिप्रतिभासदेहे-தூக்கத்தில் தோன்றும் ஸ்வப்ன சரீரத்தில், यथा-எப்படியோ, तथा-அப்படி, अनात्मनि-ஆத்மாவல்லாததில், स्वात्मत्वधीः-தன் ஆத்மா என்ற புத்தியுள்ளவனான, एषः இந்தப் புருஷன், जन्माप्यय-பிறவி மரணம், धुद्भय-பசி, பயம், तृच्छमादीन्-தாகம், சிரமம் முதலிய, तस्य धर्मान्-அந்த அநாத்மாவின் தர்மங்களை, आत्मनि-ஆத்மாவில், आरोपयति-ஆரோபம் செய்கிருன்.

நல்ல தூக்கத்தில் தோன்றுகிற (ஸ்வப்ன) தேஹத்தில் எப்படி தன் ஆத்மாவென்கிற புத்தியுள்ளவனாக இருக்கிறானோ, அப்படியே அநாத்மாவில் தன் ஆத்மாவென்கிற எண்ண

முள்ளவனாக இவன் அதன் (அனாத்மாவின்) தர்மங்களாகிய ஜனனம், மரணம், பசி, பயம், தாஹம், சிரமம் முதலியவை களை ஆத்மாவினிடத்தில் ஏற்றிக்கொள்கிறான். (494)

विशेषशक्त्या परिचोद्यमानः करोति कर्माणि उभयात्मकानि ।

भुञ्जान एतत्फलमप्युपात्तं परिभ्रमत्येष भवाम्बुराशौ ॥ ४९५ ॥

விசேஷ சக்த்யா பரிசோத்யமான:

கரோதி கர்மாண்யுபயாத்மகானி ।

புஞ்ஜான ஏதத் பலமப்யுபாத்தம்

பரிப்ரமத்யேஷ பவாம்புராசௌ ॥

विशेषशक्त्या - விசேஷசக்தியால், परिचोद्यमानः-நன்கு தூண்டப்படுகிறவனாக, एषः-இந்த ஜீவன், उभयात्मकानि- (புண்யம் பாபம் என்று) இரண்டுவிதமான, कर्माणि-கர்மாக் களை. करोति-செய்கிறான். उपात्तं-ஏற்பட்டதான, एतत्फलमपि- இதன்பலனையும் भुञ्जानः-அனுபவித்துக்கொண்டு भवाम्बुराशौ- ஸம்ஸார ஸாக்ரத்தில், परिभ्रमति-உழலுகிறான்.

விசேஷசக்தியினால் ஏவப்பட்டவனாக புண்ணியம் பாபம் என்கிற இரண்டுவிதமான கர்மாக்களையும் செய்கிறான். இதன் பலனாக ஏற்படுவதை அனுபவிக்கிறவனாக ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தில் உழலுகிறான். (495)

अव्यासदोषात् समुपागतोऽयं संसारबन्धः प्रबलः प्रतीचः ।

यद्योगतः क्लिश्यति गर्भवासजन्माप्ययक्लेशभयैरजस्रम् ॥ ४९६ ॥

அத்யாஸதோஷாத் ஸமுபாகதோயம்

ஸம்ஸாரபந்த: ப்ரபல: ப்ரதீச: ।

யத்யோகத: க்லிச்யதி கர்ப்வாஸ

ஜந்மாப்யய க்லேச பயைரஜஸ்ரம் ॥

यद्योगतः-எதன் சேர்க்கையினால், अजस्रं-எப்பொழுதும், गर्भवास-கர்ப்பத்தில் வாஸம், जन्माप्यय-பிறவி மரணம்,

क्लेशमयैः-கிலேசம், பயம் இவைகளால், **क्लियति**-துன்புறு கிருளே, **अयं**-இந்த, **प्रवृत्तः**-உறுதியான, **संसारबन्धः**-ஸம்ஸாரபந்தம், **प्रतीचः**-ஆத்மாவிற் கு, **अवशासदोषात्**-அத்யாஸம் என்னும் தோஷத்தினால், **समुपागतः**-வந்துள்ளது

எதனுடைய சேர்க்கையினால் கர்ப்பத்தில் வாஸம், பிறப்பு, இறப்பு கஷ்டம், பயம் இவைகளால் இடைவிடாமல் சிரமப் படுகிருளே, அந்த மிக பலமான ஸம்ஸார பந்தம் அத்யாஸ மென்ற தோஷத்தினால் பிரத்யக் ஆத்மாவிற் கு வந்திருக்கிறது.

अध्यासो नाम खल्वेष वस्तुनो योऽन्यथाग्रहः ।

स्वाभाविकभ्रान्तिमूलं संसृतेः आदिकारणम् ॥ ४९७ ॥

அத்யாஸோ நாம கல்வேஷ வஸ்துநோயோர்ந்யதாக்ரஹ: 1
ஸ்வாபாவிக ப்ராந்திமூலம் ஸம்ஸருதேராதிகாரணம் ॥

वस्तुनः-வஸ்துவைப் பற்றிய, **यः**-எந்த, **अन्यथाग्रहः**-மாறுதலான அறிவு உண்டோ, **एषः**-இது, **अध्यासो नाम खलु**-அத்யாஸம் என்பது (இது) **स्वाभाविकभ्रान्तिमूलं**-அவித்யையால் ஏற்பட்ட பிராந்தியை மூலமாக உடையது, **संसृतेः**-ஸம்ஸாரத்திற்கு, **आदिकारणं**-முதல் காரணம்.

வஸ்துவை வேறு விதமாக கிரஹிப்பது என்ற இந்த அத்யாஸம் ஸ்வாபாவிகமான பிராந்தியை மூலமாயுடையது இது ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆதிகாரணம் என்பது பிரஸித்தம் (497)

सर्वानर्थस्य तत् बीजं योऽन्यथाग्रह आत्मनः ।

ततः संसारसंपातः संततक्लेशक्षणः ॥ ४९८ ॥

ஸ்ர்வாநர்த்தஸ்ய தத் பீஜம் யோர்ந்யதாக்ரஹ ஆத்மந: 1
தத: ஸம்ஸார ஸம்பாத: ஸந்ததக்லேச லக்ஷண: ॥

आत्मनः-ஆத்மாவைப்பற்றி **यः** **अन्यथाग्रहः**-மாறுதலான அறிவு யாதொன்று உண்டோ, **तत्**-அது, **सर्वानर्थस्य**-எல்லாத் துன்பத்திற்கும், **बीजम्**-காரணம், **ततः**-அதிலிருந்து

சந்தக்ஷேபக்ஷண:-தொடர்ந்து எப்பொழுதும் கிலேசரூபமான, **சம்ஸாரஸ்பாத:-**ஸம்ஸாரம் ஏற்படுதல்.

ஆத்மாவை வேறு விதமாக எண்ணுவது தான் எல்லா அனர்த்தத்திற்கும் விதை. அதிலிருந்து தான் துடர்ந்து கிலேச ரூபமாயிருக்கும் ஸம்ஸாரத்தின் உற்பத்தி. (498)

अध्यासादेव संसारो नष्टे अध्यासे न दृश्यते ।

तदेतदुभयं स्पष्टं पश्य त्वं बद्धमुक्तयोः ॥ ४९९ ॥

அத்யாஸாதேவ ஸம்ஸாரோ நஷ்டேத்யாஸே ந த்ருச்யதே1
ததேததுபயம் ஸ்பஷ்டம் பச்ய த்வம் பத்த முக்தயோ: ॥

अध्यासादेव-அத்யாஸத்தினுல்தான், **संसार:-**ஜனனமரண ரூபமான ஸம்ஸாரம் (ஏற்படுகிறது) **अध्यासे-**அத்யாஸம், **नष्टे-**நீங்கிவிட்டால், **न दृश्यते-**காணப்படுகிறதில்லை. **तत् एतत् उभयं-**அந்த இந்த இரண்டும். **बद्धमुक्तयो:-**அவிய்யாபந்தத தால் கட்டுப்பட்டவனிடத்திலும் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவனிடத்திலும், **स्पष्टं-**நன்கு விளங்குவதை. **त्वं-**நீ **पश्य-**பார்,

அத்யாஸத்திலிருந்து தான் ஜனன மரண ரூபமான ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது. அத்யாஸம் போய்விட்டால் ஸம்ஸாரம் காணப்படுகிறதில்லை. இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் நீயே தெளிவாக பத்தனிடத்திலும் (கட்டுண்டவனிடத்திலும்), முக்தனிடத்திலும் (விடுபட்டவனிடத்திலும்) பார்த்துக் கொள்ளலாம். (499)

बद्धं प्रवृत्तितो विद्धि मुक्तं विद्धि निवृत्तितः ।

प्रवृत्तिरेव संसारो निवृत्तिर्मुक्तिरिष्यते ॥ ५०० ॥

பத்தம் ப்ருவ்ருத்திதோ வித்தி முக்தம் வித்தி

நிவ்ருத்தி: 1

ப்ரவ்ருத்திரேவ ஸம்ஸாரோ நிவ்ருத்திர் முக்திரிஷ்யதே ॥

प्रवृत्तितः-ப்ரவிருத்தியின் மூலம், **बद्धं-**பந்தமுள்ளவனாக **विद्धि-**அறிந்துகொள். **निवृत्तितः-**நிவ்ருத்தியின் மூலம்,

சுக்-விடுபட்டவனாக, விஹி-அறிந்துகொள். (ஆகையால்)
 ப்ருத்திரேவ-ப்ரவ்ருத்திதான், ச்ஸார:-ஸம்ஸாரமாகவும்,
 நிவ்ருத்தி:-நிவ்ருத்தி, சுக்தி:-முக்தியாகவும், ஈயதே-கருதப்
 படுகிறது.

ஒருவனுக்கு உலக வியவஹாரங்களில் பிரவிருத்தியிருந்
 தால் அதிலிருந்து அவனை பந்தமுள்ளவன் என்று அறிந்து
 கொள். ஒருவனுக்கு பிரவிருத்தி இல்லாமல் நிவிருத்தியிருந்
 தால், அதிலிருந்து அவனை முக்தியடைந்தவன் என்று அறிந்து
 கொள். பிரவிருத்திதான் ஸம்ஸாரம், நிவிருத்தியே முக்தி
 என்று கருதப்படுகிறது. (500)

आत्मनः सोऽयं अध्यासो मिथ्याज्ञानपुरस्सरः ।

असत्कल्पोऽपि संसारं तनुते रज्जुसर्पवत् ॥ ५०१ ॥

ஆத்மந: ஸோயமத்யானோ மித்யானூன புரஸ்ஸர: |
 அஸத்கல்போபி ஸம்ஸாரம் தநுதே ரஜ்ஜுஸர்பவத் ||

மித்யாஜ்ஞானபுரஸ்ஸர: - மித்யானூனத்தை முன்னிட்டு
 வந்ததான, சோய-அந்த இந்த, ஆத்மந: ஆத்யாச:-ஆத்மாவின்
 அத்யாஸமானது, அஸத்கல்போபி-அஸத்தைப் போன்றதாக
 இருந்தாலும், ரஜ்ஜுசர்வத்-கயிற்றில் தோன்றும் பாம்புபோல்,
 ச்ஸார:-ஸம்ஸாரத்தை, தநுதே-விஸ்தரிக்கிறது.

ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும் இந்த அத்யாஸம் என்பது
 பொய்யான அக்ஞானத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டுள்ளது.
 இல்லாத பதார்த்தத்தைப் போலவே இருந்தபோதிலும்
 கயிற்றில் தோன்றும் ஸர்ப்பம் போல, இது ஸம்ஸாரத்தை
 உண்டு பண்ணுகிறது. (501)

(அ) ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் அக்ஞானம்
 உபாதியாயிருக்கையில் ஜீவன் மாத்திரம் ஏன் பந்தத்திற்கு
 உட்பட்டவனாகிறான். ஈசுவரன் ஏன் உட்படுவதில்லை, என்ற
 கேள்விக்கு பதில் சொல்கிறார்:—

उपाधियोगसाम्येऽपि जीववत् परमात्मनः ।

उपाधिभेदान्नो बन्धः तत्कार्यमपि किञ्चन ॥ ५०२ ॥

உபாதியோக ஸாய்யேபி ஜீவவத் பரமாத்மந: 1
உபாதிபேதாத் நோ பந்த: தத்கார்யமபி கிஞ்சந 11

जीवत्-ஜீவனுக்குப் போல், परमात्मन:-பரமாத்மாவுக்கு,
उपाधियोगसायेपि-உபாதியின் ஸம்பந்தம் ஸமமாக இருந்த
போதிலும், उपाधिभेदात्-உபாதியிலுள்ள வேற்றுமையால்,
बन्ध:-பந்தமும், तत्कार्यमपि-அதன் காரியமும். किञ्चन-
கொஞ்சமும் நோ-இல்லை.

உபாதியின் ஸம்பந்தம் என்பது ஸமமாயிருந்தபோதிலும்
உபாதிகளுக்குள் வித்யாஸமிருப்பதினால், ஜீவனுக்கு இருப்பது
போல் பரமாத்மாவிற்கு பந்தமும் அதனால் ஏற்படும் காரியமும்
கொஞ்சமும் கிடையாது. (502)

अस्योपाधि: शुद्धतत्त्वप्रधाना

माया यत्र त्वस्य नास्त्यन्पभाव: ।

सत्त्वस्यैवोत्कृष्टता तेन बन्धो

नो विक्षेपस्तत्कृतो लेशमात्र: ॥ ५०३ ॥

अस्योपाधि: சுத்ததத்வப்ரதானா

माया यत्र त्वस्य नास्त्यन्पभाव: 1

ஸத்வஸ்யைவோத்க்ருஷ்டதா தேந பந்தோ

नो विक्षेपस्तत्कृतो लेशमात्र:॥

अस्य-இந்த ஈசுவரனுடைய, उपाधि:-உபாதியான,
माया-மாயையானது, शुद्धतत्त्वप्रधाना-சுத்தமான (ரஜஸ்,
தமஸ் கலப்பில்லாத) ஸத்வகுணத்தை முக்யமாக உடையது
यत्र-எந்த மாயையின் நிமித்தமாக, अस्य-இந்த ஈசுவரனுக்கு
अन्पभाव:-சிறியதாக ஆகும் தன்மை, नास्ति-இல்லையோ
(எதில்) सत्त्वस्यैव-ஸத்வகுணத்திற்கே, उत्कृष्टता-சிறப்புத்
தன்மையோ, तेन-அதனால், बन्ध:-பந்தமும், तत्कृत:-அதனால்
ஏற்பட்ட, विक्षेप:-விக்ஷேபமும், लेशमात्र:-கொஞ்சம்கூட,
नो-இல்லை.

இந்த ஈசுவரனுடைய உபாதியான மாயையானது சுத்தமான, ரஜஸ் தமோ சணங்களால் தாக்கப்படாத ஸத்வ குணமொன்றையே முக்யமாகக்கொண்டது. இந்த மாயையின் நிமித்தமாக ஈசுவரனுக்கு சிறிய தன்மை ஏற்படுகிற தில்லை. இதில் ஸத்வகுணமே மேல் நோக்கி இருப்பதால் ஈசுவரனுக்கு பந்தமோ அதன்மூலம் விசேஷமோ சிறிதும் ஏற்படுவதில்லை.

(508)

सर्वज्ञोऽप्रतिबद्धबोधविभवः तेनैव देवः स्वयं

मायां स्वां अवलम्ब्य निश्चलतया स्वच्छन्दवृत्तिः प्रभुः ।

सृष्टिस्थित्यदनप्रवेश्यमनव्यापारमत्रेच्छया

कुर्वन् क्रीडति तद्रजस्तम उभे संस्तभ्य शक्त्या स्वया ॥

ஸ்ர்வக்ஞோ஽ப்ரதிபத்த போத விபவ: தேவைவ தேவ:

ஸ்வயம்

மாயாம் ஸ்வாமிவலம்ப்ய நிச்சலதயா

ஸ் வச்சந்தவ்ருத்தி: ப்ரபு: 1

ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யதநப்ரவேசயமன வ்யாபார மத்ரேச்சயா

க்ராவன் க்ரீடதி தத் ரஜஸ்தம உபே ஸம்ஸ்தப்ய சக்த்யா

ஸ்வயா ॥

स्वच्छन्दवृत्ति:-தன் இஷ்டப்படி நடப்பவராயும், प्रभु:-ப்ரபுவாயும், देव:-பிரகாசிப்பவராயும் உள்ள ஈசுவரன், तेनैव-அந்த சுத்தஸத்வ ப்ரதானமான மாயை என்னும் உபாதியினாலேயே, सर्वज्ञ:-அல்லாம் அறிந்தவராகவும், अप्रतिबद्धबोधविभव:-தடைபடாத ஞான மகிமையுள்ளவராயும் இருந்துகொண்டு, निश्चलतया-அசைவற்ற தன்மையுடனேயே स्वयं-தானே, स्वां-தன்னுடையதான, मायां-மாயையை, अवलम्ब्य-ஆச்ரயித்துக்கொண்டு, अत्र-இங்கு, इच्छया-தன் விருப்பப்படி. सृष्टिस्थित्यदन - ஸிருஷ்டி, परिपालनम्, ஸம்ஹாரம், प्रवेश्यमनव्यापारं-பிரவேசம் அடக்கியாள்வது இந்த வியாபாரத்தை, कुर्वन्-செய்துகொண்டு, स्वया शक्त्या-தனது சக்தியால், तद्रजः-அந்த ரஜோகுணம், तम:-தமோ

குணம், உமே-இரண்டையும், ஸ்ரீஸ்தம்- அடக்கிக் கொண்டு, கீடுதி-வினையாடுகிறார்.

இந்த உபாதியினாலேயே ஈசுவரன் ஸர்வக்ஞராயும் தடை படாத ஞான வைபவமுள்ளவராயும், தன் இஷ்டப்படி நடப்பவராயும் ப்ரபுவாயுமிருந்துகொண்டு அசைவற்ற தன்மையுடனேயே தானே தன்னுடைய மாயையை அவலம்பித்துக்கொண்டு ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம் அதில் பிரவேசம், அதன் நியமனம், ஆகிய செய்கையை தன் இச்சையினாலேயே செய்துகொண்டு, தன்னுடைய சக்தியினால் அந்த ரஜஸ் தமஸ் இரண்டையும் வேலை செய்யமுடியாமல் அடக்கிக்கொண்டு வினையாடுகிறார். (504)

तस्मात् आवृतिर्विक्षेपौ किञ्चित् कर्तुं न शक्नुतः ।

स्वयमेव स्वतन्त्रोऽसौ तत्प्रवृत्तिनिरोधयोः ॥ ५०५ ॥

தஸ்மாத் ஆவ்ருதிவிஷேபௌ கிஞ்சித் கர்த்தும் ந

சக்னுத: ।

ஸ்வயமேவ ஸ்வதந்த்ரோஸௌ தத்ப்ரவ்ருத்தி

நிரோதயோ: ॥

तस्मात्-ஆகையால், आवृतिर्विक्षेपौ - ஆவரணமும் விஷேபமும், किञ्चित्-(ஈசுவரனிடம்) ஒன்றையும், कर्तुं-செய்வதற்கு, न शक्नुतः-சக்தியுள்ளவைகளில்லை, तत्प्रवृत्ति-निरोधयो:-அவைகளை பாவர்த்திக்கும்படி செய்வதிலும் கடுப் பதிலும், असौ-அந்த ஈசுவரன், स्वयमेव-தானே, स्वतन्त्र:-ஸ்வதந்தரர்.

ஆகையினால் ஈசுவரனிடத்தில் ஆவரணம் விஷேபம் என்கிற இரண்டும் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. ஈசுவரன் அந்த ஆவரணம் விஷேபம், இரண்டையும் பிரவர்த்திப்பதிலும் அடக்குவதிலும் தானே ஸ்வதந்திரமாயிருப்பவர்.

तमेव साधुर्कमेति श्रुतिर्वक्ति महेशितुः ।

निग्रहेऽनुग्रहे शक्तिः आवृतिक्षेपयोः ॥ ५०६ ॥

தமேவ ஸாதுகர்மேதி ச்ருதிர் வக்தி மஹேசிது: |

நிக்ரஹேநுக்ரஹே சக்தி: ஆவ்ருதிக்ஷேபயோர் யத: ||

साधुकर्म इति- “ இவர்தான் நல்ல கர்மாவையும் கெட்ட கர்மாவையும் செய்யும்படி செய்கிறார் ” என்ற ஐதி:-வேதம், **निग्रहे-** நிக்ரஹத்திலும், **अनुग्रहे-** அநுக்ரஹத்திலும், **महेशितुः-** ஈசுவரனுடைய, **तमेव-** அந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தையே, **वक्ति-** சொல்கிறது. **यतः-** எந்த ஈசுவரனிடமிருந்து, **आवृतिक्षेपयोः-** ஆவரண விக்ஷேபங்களுக்கு, **शक्तिः-** சக்தி ஏற்படுகிறதோ.

‘एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमुन्निनीषते । एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमघो निनीषते ।’

என்ற சுருதி நிக்ரஹத்திலும் அநுக்ரஹத்திலும் ஈசுவரனுக்கு பூர்ணஸ்வாதந்தர்யம் இருப்பதாக சொல்கிறது. ஆவரண விக்ஷேபங்களுக்கு சக்தியும் ஈசுவரனிடமிருந்துதான் ஏற்படுகிறது. ஆவரணம், விக்ஷேபம் இரண்டிற்கும் சக்தியைக் கொடுத்து அவைகளை ஏவுவது ஈசுவரன்தான் ஆவரண விக்ஷேபங்களைக் கொடுத்து ஒருவனை நிக்ரஹம் செய்கிறார். அவைகளை விலக்கி மற்றொருவனுக்கு அநுக்ரஹம் செய்கிறார். இதில் அவருக்கு பூர்ண ஸ்வாதந்தர்யம் உண்டு என்று சுருதி சொல்கிறது. ஆவரண விக்ஷேபங்களுக்கே சக்தியைக் கொடுத்து அவைகளை ஏவுகின்ற ஈசுவரனை அவை எப்படி தன்வசப்படுத்தமுடியும்? ஆகையால் ஈசுவரனுக்கு ஆவரண விக்ஷேபங்கள் கிடையாது.

(அ) ஜீவனுக்கு இவ்வித ஸ்வாதந்திரியம் இல்லாமல் ஸத்வம் குறைந்து ரஜஸ் தமஸ் மேவிட்டிருப்பதினால் பந்தம் ஏற்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகிறார்:—

रजसः तमसश्चैव प्रावच्यं सत्त्वहानतः ।

जीवोपाधौ तथा जीवे तत्कार्यं बलवत्तरम् ॥ ५०७ ॥

ரஜஸ்: தமஸ்சைவ ப்ராபல்யம் ஸத்வஹானத: |

ஜீவோபாதௌ ததா ஜீவே தத்கார்யம் பலவத்தரம் ||

जीवोपाधौ- ஜீவனுடைய உபாதியில், **सत्त्वहानतः-** ஸத்வ குணம் மங்கியிருப்பதால், **रजसः -** ரஜோகுணத்திற்கும்,

तमसश्चैव-தமோகுணத்திற்கும், प्राबल्यं-அதிக பலம் உள்ளது
तथा - அப்படியே, जीवे - ஜீவனிடம், तत्कार्यं - அந்த
ரஜஸ்தமோ குணங்களின் காரியமும், बलवत्तरं - மிகுந்த
பலமுள்ள தாயிருக்கிறது.

ஜீவனுடைய உபாதியில் ஸத்வம் மங்கி, ரஜஸிற்கும்
தமஸிற்கும் பிரபலமாயிருக்கும் தன்மையிருக்கிறது. அப்படியே
அவர் ரஜோகுண தமோகுணங்களின் காரியமும் ஜீவனிடத்
தில் மிகவும் பலமாயிருக்கிறது.

तेन बन्धोऽस्य जीवस्य संसारोऽपि च तत्कृतः ।

संप्राप्त सर्वदा यत्र दुःखं भूयः स ईक्षते ॥ ५०८ ॥

தேந பந்தோஸ்ய ஜீவஸ்ய ஸம்ஸாரோபி ச தத்க்ருத: |
ஸம்ப்ராப்த: ஸர்வதா யத்ர துக்கம் பூய: ஸ ஈக்ஷதே ||

तेन-அதனால், अस्य जीवस्य-இந்த ஜீவனுக்கு, बन्धः-
பந்தமும், तत्कृतः-அதனால் ஏற்பட்ட, संसारोपि च-ஸம்ஸார
மும், संप्राप्तः-வந்துள்ளது, यत्र:-எதில், सः-அவன், सर्वदा-
எப்பொழுதும், भूयः அதிகமாக, दुःखं-துன்பத்தை, ईक्षते-
காண்கிருளுே.

அதனால் இந்த ஜீவனுக்கு பந்தமும் அதனால் உண்டாகும்
ஸம்ஸாரமும் ஏற்படுகிறது. இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அவன்
ஏராளமாக எப்பொழுதும் துக்கத்தை அனுபவிக்கிருன். (508)

एतस्य संसृतेर्हेतुः अध्यासोऽर्थविपर्ययः ।

अध्यासमूलं अज्ञानं आहुः आवृत्तिलक्षणम् ॥ ५०९ ॥

ஏதஸ்ய ஸம்ஸ்ருதேர் ஹேது: அத்யாஸோ-

ஈர்த்தவிபர்யய: |

அத்யாஸமூலமக்ஞானம் ஆஹுராவ்ருதிலக்ஷணம் ||

एतस्य-இந்த, संसृते:-ஸம்ஸாரத்திற்கு, अर्थविपर्यय:-
பொருளை மாற்றியறிவது என்னும், अध्यास:-அத்யாஸம்,
हेतु:-காரணம், आवृत्तिलक्षणं-மறைத்தல் வடிவமான, अज्ञानं-

அக்ஞானத்தை, அஜ்ஞானம்-அத்யாஸத்திற்கு காரணமாக,
ஆஹு:-சொல்கிறார்கள்.

இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம் விஷயத்தை மாற்றி
யறிவது என்னும் அத்யாஸம். அத்யாஸத்திற்குக் காரணம்
மறைத்தலை லக்ஷணமாயுடைய அக்ஞானம் என்று சொல்
கிறார்கள். (509)

(அ) இவ்விதம் ஸம்ஸாரத்திற்கு மூலகாரணமாயிருக்கும்
அக்ஞானத்தைக் கூறிவிட்டு இனி அந்த அக்ஞானத்தைப்
போக்கடிக்கவேண்டுமானால் அதற்கு நேர் விரோதியான
ஞானத்தினுல்தான் ஸாத்தியப்படும். கர்மாவினாலேயோ
வேறு எந்த ஸாதனத்தினாலேயோ முடியாது என்பதை
வற்புறுத்திச் சொல்கிறார்:-

अज्ञानस्य निवृत्तिस्तु ज्ञानेनैव न कर्मणा ।

अविरोधितया कर्म नैवाज्ञानस्य बाधकम् ॥ ५१० ॥

அக்ஞானஸ்ய நிவ்ருத்திஸ்து ஞானேனவ ந கர்மணா ।

அவிரோதிதயா கர்ம நைவாக்ஞானஸ்ய பாதகம் ॥

ज्ञानेनैव-ஞானத்தால்தான், अज्ञानस्य - அக்ஞானத்திற்கு,
निवृत्ति:-நாசம் ஏற்படுகிறது. कर्मणा-கர்மாவினால், न-ஏற
படாது, अविरोधितया-விரோதமில்லாததால், कर्म-கர்மா,
नैव अज्ञानस्य बाधकं-அக்ஞானத்தை அழிப்பதாக ஆகாது.

அக்ஞானத்தின் நிவிருத்தியோ ஞானத்தினால் தான்
ஸாத்தியம், கர்மாவால் ஸாத்தியமில்லை. கர்மா அக்ஞானத்திற்கு
விரோதியாயில்லாததினால் கர்மா அக்ஞானத்தை பாதிக்கக்
கூடியதேயில்லை. (510)

कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव प्रलीयते ।

कर्मणः कार्यमेवैषा जन्ममृत्युपरम्परा ॥ ५११ ॥

नैतस्मात् कर्मणः कार्यं अन्यदस्ति विलक्षणम् ॥ ५१२ ॥

கர்மணா ஜாயதே ஜந்து: கர்மணைவ ப்ரலீயதே 1

கர்மண: கார்யமேவைஷா ஜன்ம ம்ருத்யுபரம்பரா 1

நைதஸ்மாத் கர்மண: கார்யம் அந்யதஸ்தி விலக்ஷணம் ॥

கர்மணா-கர்மாவீனால், ஜநு:-பிராணி, ஜாயதே-பிறக்கிறது. கர்மஜைவ-கர்மாவீனால் தான், ப்ரஜீயதே-நாசமடைகிறது. ஏவ-இந்த, ஜந்மமூயுபர்பரா எவ-பிறவி, மரணம் இவற்றின் பரம்பரைதான், கர்மண: கார்ய-காமாவன் காரியம், எதஸ்ய-இதைக்காட்டிலும், விலக்ஷண-விலக்ஷணமான, வ்யத்-வேறு, கார்ய-காரியம், கர்மண:-கர்மாவிற்கு, நாஸ்தி-இல்லை.

கர்மாவீனால் தான் ஜந்து பிறக்கிறது. கர்மாவீனால் தான் இறக்கிறது. தொடர்ச்சியாக வரும் ஜனன மரணங்கள் தான் கர்மாவின் கார்யம். இதைத்தவிர விலக்ஷணமான வேறு காரியமொன்றும் கர்மாவிற்குக் கிடையாது. (511-512)

அஜ்நானகார்யம் தத் கர்ம யதோ஽க்ஞானேந வர்த்ததே ।

யதேந வர்த்ததே தைந நாஸ்தஸ்ய ந ஸிஹ்யதி ॥ 513 ॥

அக்ஞானகார்யம் தத் கர்ம யதோ஽க்ஞானேந வர்த்ததே ।
யத் யேந வர்த்ததே தேந நாஸ்தஸ்ய ந ஸித்யதி ॥

யத:-எதனால், அஜ்நானேந-அக்ஞானத்தால், வர்த்ததே-வளருகிறதோ, (அதனால்) தத் கர்ம - அந்த கர்மா, அஜ்நானகார்ய-அக்ஞானத்தின் காரியம், யத்-எது, யேந-எதனால், வர்த்ததே-வளருகிறதோ, தஸ்ய-அதற்கு, தைந-அதனால், நாஸ:-அழிவு, ந ஸிஹ்யதி-ஏற்படாது.

அந்த கர்மாவும் அக்ஞானத்தினால் விருத்தியடைகிற படியால், அது அக்ஞானத்தின் கார்யமேயாகும். எது எதனால் விருத்தியடைகிறதோ, அதற்கு அதனால் நாசம் ஏற்படாது. (513)

யேந யஸ்ய சஹவஸ்தானி ரோதாய ந கல்பதே ।

நாஸகத்வம் தது பயோ: கோ நு கல்பயிதும் ஷம: ॥ 514 ॥

யேந யஸ்ய ஸஹாவஸ்தந்தா நிரோதாய ந கல்பதே ।
நாஸகத்வம் தது பயோ: கோ நு கல்பயிதும் ஷம: ॥

यस्य-எதற்கு, येन-எதனோடு, सहावस्था-கூட இருப்பதை, निरोधाय-தடுப்பதற்கு, न कल्पते-(ஒருவரும்) சக்தியுள்ளவனில்லையோ, तदुभयो:-அவ்விரண்டிற்கும், नाशकत्वं-(ஒன்றுக் கொண்டு) அழிக்கும் தன்மையை, करायितुं-உண்டுபண்ணுவதற்கு, को नु-எவன் தான், क्षमः-சக்தியுள்ளவன்?

ஒன்றுக்கொன்று பிரிக்கமுடியாதபடி இரண்டு வஸ்துக்கள் சேர்ந்தேயிருக்குமானால் அவற்றில் ஒன்று மற்றொன்றை எப்படி அழிக்கக்கூடும்? அழிக்கும் சக்தியை அதற்கு யார்தான் கொடுக்கமுடியும்? (514)

सर्वं कर्माविरोध्येव यतोऽज्ञानस्य सर्वदा ।

ततोऽज्ञानस्य विच्छित्तिः कर्मणा नैव सिध्यति ॥ ५१५ ॥

ஸர்வம் கர்மாவிరోத்யேவ யதோ஽க்ஞானஸ்ய ஸர்வதா ।
ததோ஽க்ஞானஸ்ய விச்சித்தி: கர்மணா நைவ ஸித்யதி ॥

यत:-எதனால், सर्वं कर्म-எல்லா கர்மாவும், सर्वदा-எப்பொழுதும், अज्ञानस्य-அக்ஞானத்திற்கு, अविरोधि एव-விరోதிபாகவே இல்லையோ, तत:-அதனால், कर्मणा-கர்மானால், अज्ञानस्य-அக்ஞானத்தின், विच्छित्ति:-நாசம், नैव सिध्यति-ஏற்படவே ஏற்படாது.

எல்லாக் கர்மாவுமே எப்பொழுதும் அக்ஞானத்திற்கு விరోதியாகவே இல்லை. ஆகையால் அக்ஞானத்தின் நிவிருத்தி கர்மானால் ஏற்படவே ஏற்படாது (515)

यस्य प्रध्वंसजनको यत्संयोगोऽस्ति तत्क्षणे ।

तयोरेव विरोधित्वं युक्तं भिन्नस्वभावयोः ॥ ५१६ ॥

யஸ்ய ப்ரத்வம்ஸ ஜனக: யத் ஸம்யோகோஸ்தி
தத்க்ஷணே ।
தயோரேவ விరోதித்வம் யுக்தம் பிந்ந ஸ்வபாவயோ: ॥

यत्संयोग:-எதன் சேர்க்கை, तत्क्षणे-அதே சமயத்தில், यस्य-எதன், प्रध्वंसजनक:-அழிவை உண்டுபண்ணுகிறதாக, अस्ति-இருக்கிறதோ, भिन्नस्वभावयो:-வெவ்வேறு ஸ்வபாவ

முள்ள, தயோரேவ - அவ்விரண்டிற்கும் தான், விரோதிக்-
விரோதியாயிருக்கும் தன்மை, யுக்-நியாயம்.

எதனுடைய சேர்க்கை அதே க்ஷணத்தில் எதனுடைய
நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறதோ, அவ்வித வேறுபட்ட
ஸ்வபாவங்களோடு கூடிய இரண்டு பதார்த்தங்களுக்கள்
தான் விரோதியாயிருக்கும் தன்மை நியாயமாகும். (516)

தம:प्रकाशयो: यद्वत् परस्परविरोधिता ।

अज्ञानज्ञानयो: तद्वत् उभयोरेव दृश्यते ॥ ५१७ ॥

தம: ப்ரகாசயோர்யத்வத் பரஸ்பரவிரோதிதா ।

அக்ஞாநஞாநயோ: தத்வத் உபயோரேவ த்ருச்யதே ॥

யத்வ-எப்படி, தம:प्रकाशयो:-இாளுக்கும் வெளிச்சத்
திற்கும், परस्परविरोधिता-ஒன்றுக்கொன்று விரோதியா
யிருக்கும் தன்மை உள்ளதோ, तद्वत्-அதுபோலவே, अज्ञान-
ज्ञानयो: उभयोरेव - அக்ஞாந: ஞானம் இவ்விரண்டிற்கும்
தான், दृश्यते-(விரோதம்) காணப்படுகிறது.

இருட்டிற்கும் வெளிச்சத்திற்கும் எப்படி பரஸ்பரம்
விரோதியாயிருக்கும் தன்மையோ, அப்படியே அக்ஞானம்,
ஞானம் இவ்விரண்டிற்கும்தான் பரஸ்பரம் விரோதியா
யிருக்கும் தன்மை காணப்படுகிறது. (517)

न ज्ञानेन विनाऽज्ञाननाशः केनापि सिध्यति ।

तस्मात् अज्ञानविच्छिन्नै ज्ञानं संपादयेत् सुधीः ॥ ५१८ ॥

ந ஞானேந விநா:௮ஞானநாச: கேநாபி ஸித்யதி ।

தஸ்மா தக்ஞாந விச்சித்த்யை ஞானம் ஸம்பாதயேத்

ஸுதீ: ॥

ज्ञानेन विना-ஞானத்தைதத்தவிற, केनापि-வேறு எதனாலும்
अज्ञाननाश:-அக்ஞானத்தின் நாசம், न सिध्यति-ஏற்படாது,
तस्मात्-ஆகையால், सुधी:-நல்ல புத்தியுள்ளவன், अज्ञान-
विच्छिन्नै-அக்ஞானத்தின் நாசத்திற்காக, ज्ञानं-ஞானத்தை,
संपादयेत्-ஸம்பாதிக்கவேண்டும்.

அந்த அக்ஞானத்திற்கு ஞானத்தைத் தவிற வேறு எதினாலும் நாசம் ஏற்படாது. ஆகையால் அக்ஞானம் போவதற்கு நல்ல புத்தியுள்ளவன் ஞானத்தையே ஸம்பாதிக்க வேண்டும். (518)

(அ) ஸம்ஸார பந்தம் போவதற்கு அத்யாஸம் போக வேண்டுமென்றும், அத்யாஸம் போவதற்கு அக்ஞானம் போகவேண்டுமென்றும், அக்ஞானம் போவதற்கு ஞானம் ஒன்றுதான் ஸாதனமென்றும், இதுவரை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்லிவந்தார். இனி அந்த ஞானம் ஏற்படுவதற்கு என்ன வேண்டுமென்பதைச் சொல்லவாரம்பிக்கையிலேயே, ஆத்ம ஞானம் ஏற்படுவதற்கு ஆத்மாவை ஆத்மாவல்லாததிலிருந்து பிரித்து அறியவேண்டியது அவசியம் என்கிறார். அவ்விதம் பிரிப்பதில் என்ன சிரமம் என்று கேட்டால், ஆத்மாவின் தன்மை எவ்விதம், அனாத்மாவின் தன்மை எவ்விதம் என்று தெரிந்துகொள்ளாமல் அவ்விரண்டையும் பிரிப்பது மிகவும் சிரமம் என்றும், வேதாந்தமறியாதவர்கள் தன் யுக்தி யினாலேயே பிரித்துப்பார்க்க யத்தனிப்பவர்கள் பலவிதமாகத் தவறியிருக்கிறார்களென்றும் காட்டுவதற்கு அவசியம் ஏற்பட்டது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் ஆத்மாவைப்பற்றி ஏற்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு வாதமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்:—

आत्मानात्मविवेकेन ज्ञानं सिध्यति नान्यथा ।

युक्त्याऽऽत्मानात्मनोः तस्मात् कर्णीयं विवेचनम् ।

अनात्मन्यात्मताबुद्धिग्रन्थियेन विदीर्यते ॥ ५१९ ॥

ஆத்மானாத்மவिवேகேன ஞானம் ஸித்யதி நான்யதா ।

யுக்த்யாऽऽத்மானாத்மனோஸ் தஸ்மாத் கரணீயம்

விவேசநம் ।

அநாத்மன்யாத்மதாபுத்திக்ரந்திர் யேந விதீர்யதே ॥

आत्मानात्मविवेकेन - ஆத்மாவையும் அநாத்மாவையும் பிரித்தறிவதனால், ஜ்ஞான-ஞானம், सिध्यति-ஏற்படும், अन्यथा-வேறுவிதமாக, न-ஏற்படாது, तस्मात्-ஆகையால், युक्त्या-யுக்தியினால், आत्मानात्मनो-ஆத்மா, अनात्मा இவைகளின், विवेचनं-பிரித்து அறிவது, कर्णीयम्-செய்யத்தக்கது, येन-

எதனால், அநாத்மாவில் ஆத்மாவுட்மித்யா:-ஆத்மா என்ற எண்ணமாகிற முடிச்சு, விதியே-அறுக்கப்படுமோ.

ஆத்மா அனாத்மா இரண்டையும் பிரித்தறிவதினால்தான் ஞானம் ஏற்படுகிறது. வேறுவிதமாய் ஏற்படாது. ஆகையால் யுக்தியைக்கொண்டு அந்த ஆத்மாவிற்கும் அனாத்மாவிற்கும் உள்ள வித்யாஸத்தைத் தெரிவிக்கும் விவேசனம் செய்ய வேண்டும். இந்த விவேசனத்தால், ஆத்மாவல்லாததை ஆத்மா என்று எண்ணுவதாகிற முடிச்சு அறுந்துபோய்விடும்.

ஆத்மாநாத்ம விவேகார்த்தம் விவாதோத்யயம் நிரூப்யதே ।

யேநாத்மாநாத்மநோஸ் தத்வம் விவித்தம் ॥ 420 ॥

ஆத்மாநாத்ம விவேகார்த்தம் விவாதோத்யயம் நிரூப்யதே ।
யேநாத்மாநாத்மநோஸ் தத்வம் விவித்தம்
ப்ரஸ்புடாயதே ॥

ஆத்மாநாத்ம விவேகார்த்தம் - ஆத்மாவையும் அநாத்மாவையும் பிரித்துக்காட்டுவதற்காக அய் விவாத:-இந்த விவாதம், நிரூபணம் செய்யப்படுகிறது, யேந-எதனால், ஆத்மாநாத்மநோஸ்-ஆத்மா அநாத்மா இவ்விருண்டின் உண்மை ஸ்வரூபம், விவித்தம்-நன்கு பிரித்து, ப்ரஸ்புடாயதே-தெளிவாக்கப்படுமோ.

ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரித்துக் காட்டுவதற்காக, இந்த பலவித வாதம் நிரூபணம் செய்யப்படுகிறது. இந்த நிரூபணத்தினால் ஆத்மா அனாத்மா இரண்டின் வாஸ்தவமான தன்மை தனித்தனியே நன்கு தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

மூடா அநுதவேதாந்தா: ஸ்வயம் பण्डितமானி: ।

இஷ்ரஸாடரஹிதா: சட்ஹுரோசு வஹிமுஸா: ।

விவதந்தி ப்ரகாரம் தம் ச்ருணு வக்ஷ்யாமி ஸாதரம் ॥ 421 ॥

மூடா அநுதவேதாந்தா: ஸ்வயம் பண्डितமானி: ।
ஈசப்ரஸாத ரஹிதா: ஸத்த்ரோசு பஹிர்முகா: ।
விவதந்தி ப்ரகாரம் தம் ச்ருணு வக்ஷ்யாமி ஸாதரம் ॥

அபூதவேதாந்தா: - வேதத்தின் கடைசியிலுள்ள உபநிஷத்துக்களின் கருத்துக்களைக் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளாதவர்களாயும், **स्वः पण्डितमनिनः** - தானே கல்வியறிவுள்ளவன் என்று கூர்வம் கொண்டவர்களும், **ईशप्रसाद-रहिताः** - ஈசுவரனின் அருளைப்பெறாதவர்களும், **सद्गुरोः बहिर्मुखाः** - நல்ல குாவை அண்டாமல் வெளிப்பார்வையுள்ளவர்களுமான, **मूढाः** - மூடர்கள், **विषदन्ति** - (ஆதம் விஷயமாக) வியவஹாரம் செய்கிறார்கள். **तं प्रकर्-** அந்த விதத்தை, **वक्ष्यामि** - சொல்கிறேன், **सादरं** - கவனமாக, **शृणु** - கேள்.

வேதாந்தத்தின் கருத்தைக் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளாதவர்களாயும், தானாகவே தங்களை வித்வான் என்று எண்ணிக்கொள்பவர்களாயும், ஈசுவரனுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெறாதவர்களாயும், நல்ல கருவினிடமிருந்து வெளியில் முகத்தைத் திருப்பினவர்களாயும், இருக்கிற மூடர்கள் பலவிதமாய் சொல்கிறார்கள் (விவாதம் செய்து கொள்கிறார்கள்) அந்த முறையை சொல்கிறேன். கவனமாய்க்கேள்.

(521)

अत्यन्तपामरः कश्चित् पुत्र आत्मेति मन्यते ।

आत्मनीव स्वपुत्रेऽपि प्रवलप्रीतिदर्शनात् ॥ ५२२ ॥

அத்யந்தபாமர: கச்சித் புத்ர ஆத்மேதி மந்யதே ।

ஆத்மநீவ ஸ்வபுத்ரேபி ப்ரபலப்ரீதிதர்சநாத் ॥

अत्यन्तपामरः - மிகவும் பாமரனான, **कश्चित्** - ஒருவன், **आत्मनीव** - தன்னிடத்தில் போல், **स्वपुत्रे** - கனது பிள்ளையிடத்திலும், **प्रवलप्रीतिदर्शनात्** - அதிகமான ப்ரீதி காணப்படுவதால், **पुत्रः** - புத்திரன், **आत्मा इति** - ஆத்மா என்று, **मन्यते** - எண்ணுகிறான்,

மிகவும் பாமரனாயிருக்கும் ஒருவன், தன்னிடத்தில் போலவே தன் புத்திரனிடத்திலும் வெகு பலமான பிரீதி காணப்படுவதினால், புத்திரனை ஆத்மா என்று எண்ணுகிறான்.

पुत्रे तु पुष्टे पुष्टोऽहं नष्टे नष्टोऽहं इत्यतः ।

अनुभूतिबलाच्चापि युक्तितोऽपि श्रुतेरपि ॥ ५२३ ॥

புத்ரே து புஷ்டே புஷ்டோ஽ஹம் நஷ்டே

நஷ்டோ஽ஹமித்யத: ।

அநுபூதிபாச்சாபி யுக்திதோபி ச்ருதேரபி ॥

புத்ரே புத்ரே-பிள்ளை புஷ்டியுள்ளவனானால் அஹ் புத்ர:-நான் புஷ்டியுள்ளவன், நஷ்டே-(பிள்ளை) நாசமடைந்தால், அஹ்-நான், நஷ்ட-நாசம் அடைந்து விட்டேன், இத்யத:-என்று எண்ணும் காரணத்தால், அநுபூதிவலாஹி-தலாகாறுபவ பலத்தாலும், யுக்திதோபி-யுக்தியினாலும், ச்ருதேரபி-ச்ருதியினாலும், இவ்வாறு சொல்கிறான்.

“புத்திரன் புஷ்டியுடனிருந்தாலே நான் புஷ்டியுடன் இருக்கிறேன். அவன் நஷ்டமாய்ப்போனால் நானே நஷ்டமாய் போய்விட்டேன்” என்றிருப்பதினால் அனுபவத்தின் பலத்தை வைத்துக்கொண்டும், யுக்தியினாலும், வேத வாக்கியத்தைக் கொண்டும் இவ்விதம் சொல்கிறான். (523)

आत्मा वै पुत्रनामाऽसि इत्येवं च वदति श्रुतिः ॥ ५२४ ॥

ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி தீயேவம் ச வததி ச்ருதி: ॥

புத்ரநாமா-புத்திரன் என்று பெயருள்ள, ஆத்மா வை-ஆத்மா வாகவே, அசி-இருக்கிறாய், இத்யேவ்-என்று இவ்விதமாக, ஸ்ருதி: ச்ருதியானது, வததி-சொல்கிறது.

“புத்திரன் என்ற பெயருடன் தீயே ஆத்மாவாய் இருக்கிறாய்” என்று இவ்விதமாய் வேதம் சொல்கிறது. (524)

दीपात् दीपो यथा तद्वत् पितुः पुत्रः प्रजायते ।

पितृगुणानां तनये बीजाङ्कुर्वत् ईक्षणात् ॥ ५२५ ॥

தீபாத் தீபோ யதா தத்வத் பிது: புத்ர: ப்ரஜாயதே ।

பிதுர் குணம தநயே பீஜாங்குரவதீக்ஷணத் ॥

யதா - எப்படி, தீபாத் - ஒரு தீபத்திலிருந்து, தீர:- மற்றொரு தீபமோ, தத்வத்-அதுபோலவே, பிது:-தந்தையிடமிருந்து, புத்ர:-பிள்ளை, ப்ரஜாயதே - உண்டாகிறது,

बीजाङ्कुरवत्-விதையின் குணங்கள் முனையில் போல், पितुः-
தந்தையின், गुणानां-குணங்கள், तनये-பிள்ளையிடம்,
ईक्षणात्-காண்பதும.

தீபத்திலிருந்து தீபம் ஏற்றுவதுபோலவே தகப்பனரிட
மிருந்து புத்திரன் பிறக்கிறான். விதையிலுள்ள குணங்கள்
முனையில் ஏற்படுவதுபோல தகப்பனரின் குணங்கள்
புத்திரனிடம் காணப்படுவதால் என்று யுக்தியையும் பிரமாண
மாய் சொல்கிறான். (525)

अतोऽयं पुत्र आत्मेति मन्यते भ्रान्तिमत्तमः ।

அதோ஽யம் புத்ர ஆத்மேதி மந்யதே ப்ராந்திமத்தம: ।

अतः-ஆகையால், अयं पुत्रः-இந்த புத்திரன், आत्मा-
ஆத்மா, इति-என்று, भ्रान्तिमत्तमः-மிகவும் பிராந்தி
யுள்ளவன், मन्यते-எண்ணுகிறான்.

ஆகையால் (அனுபவம், வேதம், யுக்தி எல்லாமிருப்
பதினால்) இந்த புத்திரன் ஆத்மா என்று மிகவும் பிராந்தியுள்ள
வன் எண்ணுகிறான்

तन्मतं दूषयत्यन्यः पुत्र आत्मा कथं त्विति ॥ ५२६ ॥

தன்மதம் தூஷயதயந்ய: புத்ர ஆத்மா கதம் த்விதி ॥

तन्मतं-அவனுடைய மதத்தை, अन्यः-வேறு ஒருவன்,
पुत्रः-புத்திரன், कथं तु आत्मा-எப்படி ஆத்மாவாக முடியும்,
इति-என்று दूषयति-தூஷிக்கிறான்.

இந்த அபிப்பிராயத்தை வேறொருவன் புத்திரன் எப்படி
ஆத்மா ஆவான் என்று தூஷிக்கிறான். (526)

प्रीतिमात्रात् कथं पुत्र आत्मा भवितुमर्हति ।

अन्यत्रापीक्ष्यते प्रीतिः क्षेत्रपालघनादिषु ॥ ५२७ ॥

पुत्रात् विशिष्टा देहेऽस्मिन् प्राणिनां प्रीतिरिष्यते ।

प्रदीप्ते भवने पुत्रं त्यक्त्वा जन्तुः पलायते ॥ ५२८ ॥

तं विक्रीणाति देहार्थं प्रतिकूलं निहन्ति च ।

तस्मात् आत्मा तु तनयो न भवेच्च कदाचन ॥ ५२९ ॥

ப்ரீதிமாத்ராத் கதம் புத்ர ஆத்மா பவிதுமர்ஹதி ।

அந்யத்ராபீக்ஷ்யதே ப்ரீதி: க்ஷேத்ரபாத்ரதநாதிஷு ॥

புத்ராத் விசிஷ்டா தேஹே஽யமின ப்ராணிநாம்

ப்ரீதிரிஷ்யதே ।

ப்ரதீப்தே பவநே புத்ரம் த்யக்த்வா ஜந்து: பலாயதே ॥

தம் விக்ரீணாதி தேஹார்த்தம் ப்ரதிகூலம் நிஹந்தி ச ।

தன்மாதாத்மா து தநயோ ந பவேச்ச கதாசந ॥

ப்ரீதே:காத்-ப்ரீதி இருப்பதனால்மட்டும், புத்ர:-புத்திரன், ஆத்மா-ஆதமாவாக, மாவது-ஆவதற்கு, கய-எப்படி, அஹி-தகவனாகிறான்? அந்யதாபி-வேறு இடத்திலும், க்ஷேத்ர-பாத்ர-நிலம், பாததிரம், பணம் முதலியவைகளில், ப்ரீதி:-ப்ரீதியானது, ஐஷ்யதே-காணப்படுகிறது. ப்ராணி-பிராணிகளுக்கு, அஹி-இந்த தேஹத்தில், புத்ர:-பிள்ளையைக் காட்டிலும், விசிஷ்ட-மேலான, ப்ரீதி:-ப்ரீதி இருப்பதாக, ஐஷ்யதே-கருதப்படுகிறது. மவநே-வீடு, மரீதே-நெருப்பு பற்றி எரியும்பொழுது, ஜந்து:-பிராணி, புத்ர:-பிள்ளையை, த்யக்த்வா-விட்டுவிட்டு, பதாயதே-ஒடுகிறான். தே:கா-தன் சரீர சுகததிற்காக, த்-அந்த புத்திரனை, விக்ரீணாதி-விற்ப்பதுகிறான், மரீகூல-நாதிரியாக உள்ள புத்திரனை, நிஹந்தி-கொல்லவும் செய்கிறான். தஸாத்-ஆகையால், கதாசந-ஒருபோதும், தநய:-பிள்ளை, ஆத்மா-ஆதமாவாக, ந மவத்-ஆகமாட்டான்.

ப்ரீதிவைப்பதினால் மாத்ரம் புத்திரன் எப்படி ஆத்மாவாக ஆகமுடியும்? நிலம், பண்டங்கள், பணம் முதலிய மற்றவைகளிலும் ப்ரீதி காணப்படுகிறது. தவிரவும் புத்திரனை விட அதிகமான ப்ரீதி பிராணிகளுக்கு இந்த சரீரத்தில் இருக்கிறது. வீடு தீப்பற்றி எரியும் போது புத்திரனையும் விட்டு விட்டு ஒடுகிறான். தன் தேகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அந்த புத்திரனை விற்ப்பதுகிறான். பிரதிகூலமாயிருந்தால் அவனை அடிக்கிறான் (கொல்லுகிறான்). ஆகையால் புத்திரன் ஒருநாளும் ஆத்மாவாக இருக்க முடியாது.

गुणरूपादिसादृश्यं दीपवत् न सुते पितुः ।

अव्यङ्गात् जायते व्यङ्गः सुगुणादपि दुर्गुणः ।

குணரூபாதி ஸாத்ருச்யம் தீபவத் ந ஸுதே பிது: 1

அவ்யங்காத் ஜாயதே வ்யங்க: ஸுகுணாதபி துர்குண: 1

தீபவத்-தீபம்போல், பிது:-தந்தையின், குணரூபாதி-
சாஹ்-குணம். ரூபம் முதலியவற்றின் ஸாத்ருச்யம், சுதே-
பிளையிடம், ந-காணப்படுவதில்லை. அவ்யங்காத்-அங்கஹீன
மில்லாதவனிடமிருந்து, வ்யங்க: - அங்கஹீனமுள்ளவனும்,
சுசுணாத்-நற்குணங்கள் உள்ளவனிடமிருந்து, துர்குண: அபி-
கெட்ட குணங்கள் உள்ளவனும், ஜாயதே-பிறக்கிறான்.

தீபம் போல், பிதாவின் குணம் ரூபம் முதலானதுகளின்
ஸாத்ருச்யம் புத்திரனிடம் இருப்பதில்லை. அங்கஹீன
மில்லாதவனிடமிருந்து அங்கஹீனமுள்ளவன் பிறக்கிறான்.
நல்ல குணமுள்ளவனிடமிருந்து கெட்ட குணமுள்ளவனும்
பிறக்கிறான்.

आभासमात्रास्ताः सर्वा युक्तयोऽप्युक्तयोऽपि च ॥ ५३० ॥

ஆபாஸமாத்ராஸ்தாஸ்தாஸ் ஸர்வா யுக்தயோப்யுக்தயோபிச ॥

தா:-அந்த, சர்வா:-எல்லா, யுக்தய:-யுக்திகளும், உக்தயோபி
ச-வசனங்களும். ஆபாஸமாத்ரா:-ஆபாஸங்களேதான்.

முன் சொன்ன அந்த எல்லா யுக்திகளும் வெறும்
ஆபாஸங்களே (யுக்தியாகத்தோன்றுபவை, வாஸ்தவத்தில்
யுக்திகள் இல்லை). அப்படியே தான் அந்த சுருதிவாக்கியங்
களும் ஆபாஸங்கள். (530)

पुत्रस्य पितृवत् गेहे सर्वकार्येषु वस्तुषु ।

स्वामित्वद्योतनाय अस्मिन् आत्मत्वं उपचर्यते ॥ ५३१ ॥

புத்ரஸ்ய பித்ருவத் கேஹே ஸர்வகார்யேஷு வஸ்துஷு-
ஸ்வாமித்வதயோதநாயாஸ்மின் ஆத்மத்வம் உபசர்யதே 1

नेहे-விட்டில், पितृवत्-தகப்பனருக்குப்போல், पुत्रस्य-புத்திரனுக்கும், सर्वकार्येषु-எல்லா காரியங்களிலும், वस्तुषु-பொருள்களிலும், स्वामित्वद्योतनाय-யஜமானத்தன்மையை குறிப்பிடுவதற்காக, अस्मिन्-இந்த புத்ரனிடத்தில், आत्मत्वं-ஆத்மாவாக இருக்கும் தன்மை, उपचर्यते-உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது.

விட்டில் பிதாவைப்போலவே புத்திரனுக்கும் எல்லா காரியங்களிலும் பதார்த்தங்களிலும் சொந்தக்காரன் என்ற தன்மையுண்டென்று காட்டுவதற்காக இவ்விடத்தில் ஆத்மாவாயிருக்கும் தன்மை உபசாரமாகச் சொல்லப் படுகிறது. (581)

श्रुत्या तु मुख्यया वृत्त्या पुत्र आत्मेति नोच्यते ।

औपचारिकं आत्मत्वं पुत्रे तस्मात् न मुख्यतः ॥ ५३२ ॥

ச்ருத்யா து முக்யயா வ்ருத்த்யா புத்ர ஆத்மேதி

நோச்யதே ।

ஔபசாரிகமாத்மத்வம் புத்ரே தஸ்மாத் ந முக்யத: ॥

श्रुत्या तु-வேதத்தாலோவெனில், मुख्यया वृत्त्या-முக்கிய விருத்தியால் (நேர் அர்த்தத்தில்) पुत्र:-பிள்ளை, आत्मा इति-ஆத்மாவென்று, नोच्यते-சொல்லப்படுகிறதுக்கூ. तस्मात्-ஆகையால் पुत्रे-புத்திரனிடத்தில், आत्मत्वं-ஆத்மத்தன்மை, औपचारिकं-உபசாரத்தால் ஏற்பட்டது न मुख्यतः-முக்யமாக இல்லை.

வேதத்தினாலோ முக்யமான விருத்தியினால் (நேர் அர்த்தமாக) புத்திரன் ஆத்மாவென்று சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் புத்திரனிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மத் தன்மை உபசாரமாக ஏற்பட்டதே தவிர முக்கியமாக இல்லை. (582)

(அ) இவ்விதம் மிகவும் பாமரனாயிருப்பவனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கண்டித்து விட்டு சார்வாகன் சொல்கிறான்.

अहंपदप्रत्ययार्थो देह एव न चेतः ।

प्रत्यक्षः सर्वजन्तूनां देहोऽहं इति निश्चयः ॥ ५३३ ॥

அஹம்பதப்ரத்யயார்த்தோ தேஹ ஏவ ந சேதா: |
ப்ரத்யக்ஷ: ஸர்வஜந் தூநாம் தேஹோ஽ஹமிதி நிச்சய: ||

அஹ்மத்யயாதி:- அஹம் (நான்) என்ற சொல்லிற்கும் எண்ணத்திற்கும் விஷயம், தேஹ்-தேஹம்தான், ந ச இதர:- வேறு ஒன்றும் இல்லை. சர்வஜந்தூநாம்-எல்லா பிராணிகளுக்கும் அஹ் தேஹ:-நான் சரீரம், இதி-என்ற நிஷய:-உறுதி, த்யயா:- பிரத்யக்ஷமாக உள்ளது.

“அஹம்” (நான்) என்கிற பதத்திற்கும் எண்ணத்திற்கும் பொருள் தேகம்தான், வேறு இல்லை. ஸகல பிராணிகளுக்கும் நான் தேகம் என்கிற தீர்மானம் பிரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. (538)

एष पुरुषोऽनरसमयः इत्यपि च श्रुतिः ।

पुरुषत्वं वदत्यस्य स्वात्मा हि पुरुषः ततः ॥ ५३४ ॥

आत्माऽयं देह एवेति चार्वाकेण विनिश्चितम् ।

ஏஷ புருஷோ஽நரஸமய இய்யபி ச ச்ருதி: |

புருஷத்வம் வதத்யஸ்ய ஸ்வாத்மா ஹி புருஷ: தத: || 534 ||

ஆத்மாத்யம் தேஹ ஏவேதி சார்வாகேண விநிச்சிதம் |

ஏஷ: புருஷ:-இந்த புருஷன், அநரஸமய:-அன்ன ரஸத்தின் விகாரம், இதி-என்று, ஶ்ருதிரபி ச-வேதமும், அஸ்ய-இந்த சரீரத்திற்கு, புருஷ:த்வம்-புருஷத்தன்மையை வததி-சொல்கிறது. புருஷ:-புருஷன், ஸ்வாத்மா ஹி-தனது ஆத்மா அல்லவா! தத:-ஆகையால், அயம் தேஹ் ஏவ இந்த சரீரம்தான், ஆத்மா-ஆத்மா, இதி-என்று, சார்வாகேண-சாருவாகனால், விநிச்சிதம்-நன்கு தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“இந்த புருஷன் அன்ன ரஸத்தின் விகாரம்” என்று வேதமும் இந்த தேகத்திற்கு புருஷத்தன்மையைச் சொல்கிறது. புருஷன் என்பது தன் ஆத்மாதானே? ஆகையால் இந்த சரீரம்தான் ஆத்மாவென்று சார்வாகனால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(அ) இந்த கொள்கையை வேறொருவன் கண்டித்து இந்திரியங்கள் தான் ஆத்மாவென்று சொல்கிறான்:-

तन्मतं दूषयत्यन्योऽसहमानः पृथग्जनः ॥ ५३५ ॥

देह आत्मा कथं नु स्यात् परतन्त्रो ह्यचेतनः ।

इन्द्रियैश्चात्यमानोऽयं चेष्टते न स्वतः क्वचित् ॥ ५३६ ॥

சன்மதம் தூஷயத்யந்யோஹமாந: ப்ருதக்ஜந: ॥

தேஹ ஆத்மா கதம் நு ஸ்யாத் பரதந்த்ரோ ஹ்யசேதந: ।

இந்த்ரியைச்சால்யமானோ஽யம் சேஷ்டதே ந

ஸ்வத: கவசித் ।

तन्मतं--அவனுடைய கொள்கையை, असहमानः--பொறுக்காத, अन्यः--வேறு, पृथग्जनः--பாமர மனிதன், दूषयति--தூஷிக்கிறான், परतन्त्रः--பிறருக்குக் கட்டுப்பட்டதும், अचेतनः--ஐடமாயுமுள்ள, देहः--சரீரம், कथं नु आत्मा स्यात्--எப்படி ஆத்மாவாக முடியும்? इन्द्रियैः--இந்திரியங்களால், चात्यमानः--அசைக்கப்படுகிற, अयं--இந்த தேஹம், क्वचित्--ஒரு காலத்திலும், स्वतः--தானாக, न चेष्टते--அசைகிறதில்லை.

அந்த சார்வாகனுடைய கொள்கையை பொறுக்க மாட்டாதவனாய் வேறு ஒருவன் அதை தூஷிக்கிறான். பரதந்திரமாய் அறிவற்றிருக்கும் தேகம் எப்படி ஆத்மாவாகும்? இந்திரியங்களினால் அசைக்கப்பட்டால் தான் இது அசைகிறது. ஒருக்காலும் தானாக அசைகிறதில்லை. (536)

आश्रयः चक्षुरादीनां गृहवत् गृहमेधिनाम् ।

वाल्यादिनानावस्थानां शुक्लशोणितसंभवः ॥ ५३७ ॥

अतः कदाऽपि देहस्य नात्मत्वं उपपद्यते ॥ ५३८ ॥

ஆச்ரயச்சக்ஷுராதீநாம் கீருஹவத் கீருஹமேதிநாம் ॥

பால்யாதி நானாவஸ்தானாந் ஸுக்லசோணிதஸம்பவ: ।

அத: கதாபி தேஹஸ்ய நாத்மத்வமுபபத்யதே ॥

गृहमेधिनां--கீருஹஸ்தர்களுக்கு, गृहवत्--வீட்டைப்போல் चक्षुरादीनां--கண் முதலானவைகளுக்கு, आश्रयः--(தேஹம்) இருப்பிடம், वाल्यादिनानावस्थानां--பால்யம் முதலான பலவித அவஸ்தைகளுடன் கூடியது, शुक्लशोणितसंभवः--சுக்லம்,

சோணிதம் இவைகளிலிருந்து உண்டானது அத:-ஆகையால், **कदापि**-ஒருக்காலும், **देहस्य**-சரீரத்திற்கு, **आत्मत्वं**-ஆத்மத்தன்மை, **न उपपद्यते**-பொருந்தாது.

மேலும் இந்த தேஹம், கிருஹஸ்தர்களுக்கு வீட்டைப் போல, கண் முதலான இந்திரியங்களுக்குத் தங்குமிடமாயுள்ளது. பால்யம் முதலான பலவித பருவங்களோடு கூடியது. ரேதஸ், ரக்தம் இவைகளிலிருந்து உண்டானது. ஆகையால் தேகத்திற்கு ஆத்மத்தன்மை ஒருக்காலும் பொருந்தாது. (587-588)

बधिरोऽहं च काणोऽहं मूक इत्यनुभूतिः ।

इन्द्रियाणि भवन्त्यात्मा येषामस्त्यर्थवेदनम् ॥ ५३९ ॥

பதிரோஹம் ச காணோஹம் மூக இத்யநுபூதி: ।

இந்திரியாணி பவந்த்யாத்மா யேஷாமஸ்த்யர்த்தவேதநம்॥

அஃ-நான், **बधिरो**-செவிடன், **काणो**-ஒற்றைக்கண்ணன், **अहं**-நான், **मूक**-ஊமை, **इति**-என்ற, **अनुभूतिः**-அனுபவத்தால், **येषां**-அவைகளுக்கு, **अर्थवेदानं**-வஸ்துக்களின் அறிவு, **अस्ति**-இருக்கிறதே தா, **इन्द्रियाणि**-(அந்த) இந்திரியங்கள், **आत्मा भवन्ति**-ஆத்மாவாக ஆகின்றன.

“நான் செவிடு, நான் ஒற்றைக்கண்ணன், நான் ஊமை,” என்ற அனுபவத்தினால், இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களின் அறிவு ஏற்படுகிறதாகத் தெரிகிறது ஆகையால் இந்திரியங்கள் தான் ஆத்மாவாகும். (589)

इन्द्रियाणां चेतनत्वं देहे प्राणाः प्रजापतिम् ।

एतमेत्येत्यूचुः इति श्रुत्यैव प्रतिपाद्यते ॥ ५४० ॥

இந்திரியாணாம் சேதநத்வம் தேஹே ப்ராணா: ப்ரஜாபதிம் ।
ஏதமேத்யேத்யூசுரிதி ஸ்ருத்யைவ ப்ரதிபாத்யதே ॥

देह-சரீரத்தில், **प्राणाः**-இந்திரியங்கள், **एतं**-இந்த, **प्रजापतिं**-பிரஜாபதியை, **एत्य**-அடைந்து, **इति**-இவ்வாறு, **ऊचुः**-சொல்லிற்று, **इति**-என்று, **श्रुत्यैव**-வேதத்தாலேயே,

இन्द्रியாणां-இந்திரியங்களுக்கு, चेतनत्वं-சேதனம். யிருக்கும் தன்மை, प्रतिपाद्ये-விளக்கப்படுகிறது.

“தேகத்தில் பிராணன்கள் (இந்திரியங்கள்) இந்த பிரஜாபதியை அடைந்து இவ்விதம் சொன்னார்கள்” என்று இந்திரியங்களுக்கு அறிவுள்ள தன்மையுண்டென்பது வேதத்திலேயே பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது. (540)

यतः तस्मात् इन्द्रियाणां युक्तं आत्मत्वमित्यमुम् ।

निश्चयं दूषयत्यन्योऽसहमानः पृथग्जनः ॥ ५४१ ॥

யதஸ் தஸ்மாதிரந்த்ரியாணாம் யுக்தமாத்மத்வமித்யமும் ।
நிச்சயம் தூஷயத்யந்யோ஽ஸஹமானஃ ப்ருதக்ஜநஃ ॥

யதஃ-எதனால் (இப்படியோ), तस्मात्-ஆகையால், इन्द्रियाणां-இந்திரியங்களுக்கு, आत्मत्वं-ஆத்மாவாக இருக்கும் தன்மை, युक्तं-நியாயமானது, इति-என்ற, असुं निश्चयं-இந்த தீர்மானத்தை, असहमानः-டொறுக்காத, अन्यः-வேறொரு, पृथग्जनः-பாமரமனிதன் दूषयति-தூஷிக்கிறான்.

இப்படியிருக்கும் காரணத்தினால் இந்திரியங்களுக்குத் தான் ஆத்மத்தன்மை நியாயமாகும். இவ்விதம் சொல்லும் இந்த தீர்மானத்தை ஸஹிக்காதவனாய் வேறு ஒருவன் இந்தக் கொள்கையும் பிசகு என்று தூஷித்து இந்திரியங்களை வேலை செய்யும்படிச் செய்யும் பிராணன் தான் ஆத்மாவென்று சொல்கிறான். (541)

इन्द्रियाणि कथं न्वात्मा करणानि कुठारवत् ।

करणस्य कुठारादेः चेतनत्वं न हीक्ष्यते ॥ ५४२ ॥

இந்த்ரியாணி கதம் ந்வாத்மா கரணானி குடாரவத் ।
கரணஸ்ய குடாராதேஃ சேதநத்வம் ந ஹிக்ஷ்யதே ॥

குடாரவத் -கோடாலிபோல், करणानि-கருவிகளாயிருக்கும் इन्द्रियाणि-இந்திரியங்கள், कथं नु आत्मा-எப்படி ஆத்மாவாக இருக்கமுடியும்? करणस्य-கருவியான, कुठारादेः-கோடாலி

முதலியவற்றிற்கு, **चेतनत्वं-சேதனத்தன்மை, न हि ईदृश्यते-காணப்படுகிறதில்லையே !**

கோடாவியைப் போல் கருவியாக இருக்கும் இந்திரியங்கள் எப்படி ஆத்மாவாகும். கோடாவி முதலிய கருவிகளுக்கு சேதனத்தன்மை காணப்படவில்லையே? (542)

श्रुत्याऽधिदेवतामेव इन्द्रियेषूपचर्यते ।

न तु साक्षात् इन्द्रियाणां चेतनत्वं उदीर्यते ॥ ५४३ ॥

ச்ருத்யா:திதேவதாமேவ இந்திரியேஷுபசர்யதே ।

ந து ஸாக்ஷாதிந்திரியாணாம் சேதநத்வமுதீர்யதே ॥

श्रुत्या-வேதத்தால், अधिदेवतामेव-அதிதேவதையைத் தான், इन्द्रियेषु-இந்திரியங்களில், उपचर्यते-உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. इन्द्रियाणां-இந்திரியங்களுக்கு, साक्षात् चेतनत्वं-நேராக சேதனத்தன்மை, न तु उदीर्यते-சொல்லப்படவே இல்லை.

ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் அதிதேவதை உண்டு அவர்கள் சேதனர்கள். அந்த தேவதைகள் பேசினார்கள் என்பதைத்தான் உபசாரமாக இந்திரியங்கள் பேசின என்று வேதம் கூறுகிறது. இந்திரியங்களுக்கு நேரிடையாக சேதன்யம் உண்டு என்று வேதம் சொல்லவில்லை. (543)

अचेतनस्य दीपादेः अर्थाभासकता यथा ।

तथैव चक्षुरादीनां जडानामपि सिध्यति ॥ ५४४ ॥

அசேதநஸ்ய தீபாதே:ர்த்தாபாஸகதா யதா ।

ததைவ சக்ஷுராதீநாம் ஜடாநாமபி ஸித்யதி ॥

यथा-எப்படி, अचेतनस्य ஜடமான, दीपादे:-தீபம் முதலியவற்றிற்கு, अर्थाभासकता-வஸ்துக்களை பிரகாசப்படுத்தும் சக்தி உள்ளதோ, तथैव-அப்படியே, जडानां-ஜடமான, चक्षुरादीनामपि-கண் முதலியவற்றிற்கும், सिध्यति-(பிரகாசப்படுத்தும் தன்மை) ஸித்திக்கிறது.

அசேதனமாயிருக்கிற தீபம் முதலியவற்றிற்கு எப்படி பதார்த்தத்தை விளக்கக்கூடிய தன்மையிருக்கிறதோ, அப்படியே அசேதனமான இந்திரியங்களாகிய கண் முதலானவைகளுக்கும் பதார்த்தத்தை விளக்கக்கூடிய தன்மை இருக்கிறது. (544)

इन्द्रियाणां चेष्टयिता प्राणो यः पञ्चवृत्तिकः ।
सर्वावस्थासु अवस्थावान् सोऽयं आत्मत्वं अर्हति ।

இந்திரியானும் சேஷ்டயிதா ப்ராணே ய:

பஞ்சவ்ருத்திக: 1

ஸர்வாவஸ்தாஸ்வவஸ்தாவான் ஸோ஽யமாத்மத்வ

மர்ஹதி ||

ய-எ வ ன, இन्द्रியாणां चेष्टयिता-இந்திரியங்களை வேலை செய்யும்படி செய்கிறதாயும், पञ्चवृत्तिकः-காரியங்களால் ஐந்து வித நிலைகளுள்ளதாயும், सर्वावस्थासु-எல்லா அவஸ்தைகளிலும், अवस्थावान्=செயல் உள்ளதாயும் இருக்கிறதோ, सः-அய் பிராண:-அந்த இந்த பிராணை, आत्मत्वं अर्हति-ஆத்மத் தன்மைக்குத் தகுதாயுள்ளவன்.

இந்திரியங்களை வேலை செய்யும்படி செய்கிறதாயும் ஐந்து வித (பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன்) காரியங்களுடையதாயும் எல்லா நிலையிலும் இருப்பதாயும் உள்ள இந்த பிராணன்தான் ஆத்மத்தன்மைக்கு உரித்தது.

अहं क्षुधावान् तृष्णावान् इत्याद्यनुभवादपि ॥ ५४५ ॥

श्रुत्या अन्योऽन्तर आत्मा प्राणमय इतीयेते यस्मात् ।

तस्मात् प्राणस्यात्मत्वं युक्तं नो करणसंज्ञानां कापि ॥ ५४६ ॥

அஹம் க்ஷுதாவான் த்ருஷ்ணாவான்

இத்யாத்யனுபவாதபி ||

ச்ருத்யாந்யோ஽ந்தர ஆத்மா ப்ராணமய இதீர்யதே

யஸமாத் 1

தஸ்மாத் ப்ராணஸ்யாத்மத்வம் யுக்தம் நோ

கரணஸம்ஞாநாம் க்வாபி ||

அஹ்-நான், ஐத்யாவான்-பசி உள்ளவன், துணாவான்-தாஹ முள்ளவன், இத்யாநுமவாத்பி-இது முதலான அனுபவத்தாலும் யஸாத்-அதனால், ஐத்யா-வேதத்தால், அந்யோந்தர அந்மா பிராணமய:- உள்ளே வேறு ஆத்மா, பிராணமயன் இதி இய்தே-என்று சொல்லப்படுகிறதோ, தஸாத்-அதனாலும், பிராண-பிராணனுக்கு, அந்மய-ஆத்மத்தன்மை. யுக்த-யுக்தமானது, கருண-சங்கான-கருவி என்ற பெயருள்ள இந்திரியங்களுக்கு, காரி-ஒருக்காலும், நோ-யுக்தமில்லை.

“நான் பசியுள்ளவன், நான் தாஹமுள்ளவன்” இது முதலான அனுபவம் இருப்பதினாலும், வேதத்தில் “உள்ளே பிராணமயன் என்று வேறு ஆத்மா” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினாலும், பிராணனுக்குத்தான் ஆத்மத்தன்மை உசிதமாகும். கருவியென்று பெயருள்ள இந்திரியங்களுக்கு எவ்விதத்திலும் உசிதமாகாது. (545-546)

(அ) இந்தக் கொள்கையும் பிசகு, மனம்தான் ஆத்மாவென்று இன்னொருவர் வாதிக்கிறார்:—

इति निश्चयमेतस्य दूषयत्यपरो जडः ।

भवत्यात्मा कथं प्राणो वायुरेवेष आन्तरः ॥ ५४७ ॥

இதி நிச்சயமேதஸ்ய தூஷயத்யபரோ ஜட: ।

பவத்யாத்மா கதம் ப்ராணோ வாயுரேவைஷ ஆந்தர: ॥

இதி-என்ற, எதஸ-இவனுடைய, நிஷய-தீர்மானத்தை, ஜட:-அறிவில்லாத, அபர:-வேறு ஒருவன், தூஷயதி-தூஷிக்கிறான். பிராண:-பிராணன், கய-எப்படி, அந்மா பவதி-ஆத்மாவாகும்? எவ:-இந்த பிராணன், அந்தரோ வாயுரேவ-உள்ளே இருக்கும் வாயுதானே !

இவனுடைய இந்தத் தீர்மானத்தை அறிவற்ற இன்னொருவன் தூஷிக்கிறான் பிராணன் என்கிறது உள்ளேயிருக்கும் வாயுதானே, அது எப்படி ஆத்மாவாகும்? (547)

बहिर्यात्यन्तरायाति भस्त्रिकावायुवत् मुहुः ।

न हितं वाऽहितं वा स्वं अन्यत् वा वेद किंचन ॥ ५४८ ॥

பஹிர்யாத்யந்தராயாதி பஸ்த்ரிகாவாயுவன் முஹு: 1

ந ஹிதம் வாஹிதம் வா ஸ்வம் அந்யத் வா

வேத கிருச்சன ||

भखिकावायुवत् - துருத்தியிலுள்ள காற்றுப்போல, सुहः- அடிக்கடி, वहिः-வெளியே, याति-செல்கிறது. अन्तः உள்ளே, आयाति-வருகிறது, हितं वा-தன்மையையோ, अहितं वा-தீங்கையோ, एवं-தன்னையோ, अन्यत् वा-வேறு வஸ்துவையோ, किंचन-ஒன்றையும், न वेद्-அறிகிறதில்லை.

துருத்தியிலுள்ள காற்றுமாதிரி அடிக்கடி வெளியில் போகிறது, உள்ளே வருகிறது. ஹிதத்தையோ, அஹிதத்தையோ தன்னையோ, வேறு எதையோ, அறிவதில்லை. (548)

जडस्वभावः चपलः कर्मयुक्तश्च सर्वदा ।

प्राणस्य भानं मनसि स्थिते सुप्ते न दृश्यते ॥ ५४९ ॥

ஜடஸ்வபாவ: சபல: கர்மயுக்தச்ச ஸர்வதா 1

ப்ராணஸ்ய பானம் மனஸி ஸ்திதே ஸுப்தே ந த்ருச்யதே ||

(பிராணன்) जडस्वभावः-ஜடத்தன்மையுள்ளது, सर्वदा-எப்பொழுதும், चपलः-சலிக்கிறதாயும், कर्मयुक्तश्च-செய்கையோடு கூடியதாயும் உள்ளது. मनसि स्थिते-மனம் இருக்கும் பொழுது, प्राणस्य भानं-பிராணனின் தோற்றம் உள்ளது, सुप्ते- (மனம்) தூங்கினபொழுது, न दृश्यते-காணப்படவில்லை

அந்தப் பிராணன் ஜடஸ்வபாவத்தையுடையது. எப்பொழுதும் அலைந்துகொண்டிருக்கும். எக்காலத்திலும் வேலை செய்துகொண்டேயிருக்கும். பிராணன் இருக்கிறதென்று தெரிவதே மனஸ் இருக்கும்போதுதான். தூங்கும்போது அது காணப்படவில்லை. (549)

मनस्तु सर्वं जानाति सर्ववेदनकारणम् ।

यत् तस्मात् मन एवात्मा प्राणस्तु न कदाचन ॥ ५५० ॥

மனஸ்து ஸர்வம் ஜானாதி ஸர்வவேதநகாரணம் 1

யுத்தஸ்தான் மன ஏவாத்மா ப்ராணஸ்து ந கதாசந ||

यत्-எந்த காரணத்தால், सर्ववेदनकारणं-எல்லாவற்றையும் அறிவதற்குக் காரணமான, मनस्तु-மனமோவெனில், सर्व-எல்லாவற்றையும், जानाति-அறிகிறதோ, तस्मात्-ஆகையால், मन एव आत्मा-மனம்தான் ஆத்மா, प्राणस्तु-பிராணனோவெனில், कदाचन ஒருக்காலும், न-ஆத்மாவல்ல.

மனஸோ எல்லாவற்றையும் அறியக் காரணமாயிருந்து கொண்டு எல்லாவற்றையும் அறிகிறது என்பதினால் மனஸ்தான் ஆத்மா. ஒருபொழுதும் பிராணன் ஆத்மாவல்ல. (550)

संकल्पवान् अहं चिन्तावान् अहं च विकल्पवान् ।

इत्याद्यनुभवात् अन्योऽन्तर आत्मा मनोमयः ॥ ५५१ ॥

इत्यादिश्रुतिसद्भावात् युक्ता मनस आत्मता ।

ஸங்கல்பவானஹம் சிந்தாவான் அஹம் ச விகல்பவான் ।
இத்யாத்யனுபவாதத்யோ஽ந்தர ஆத்மா மனோமய: ॥

இத்யாதி ச்ருதி ஸத்பாவாத் யுக்தா மநஸ ஆத்மதா ।

अहं-நான், संकल्पवान्-ஸங்கல்பத்தோடு கூடியவன், चिन्तावान्-சிந்தையோடு கூடியவன், अहं-நான், विकल्पवान्-விகல்பத்தோடும் கூடியவன். इत्याद्यनुभवात्-இது முதலான அனுபவத்தாலும், अन्योऽन्तर आत्मा मनोमयः-உள்ளே வேறு ஆத்மா மனோமயன், इत्यादिश्रुतिसद्भावात्-இது முதலான ச்ருதி வாக்கியம் இருப்பதாலும், मनस:-மனதிற்கு, आत्मता-ஆத்மத்தன்மை, युक्ता-யுக்தமானது.

“நான் ஸங்கல்பமுடையவன், நான் சிந்தையுடையவன், நான் விகல்பமுடையவன்” இது முதலிய அனுபவத்தினாலும் “உள்ளே மனோமயன் என்று வேறு ஆத்மா” இது முதலிய வேதவாக்கியங்கள் இருப்பதினாலும், மனஸிற்குத் தான் ஆத்மாவாக விருக்கும் தன்மையுத்தமாகும்.

(அ) இதுவும் பிசகு, புத்திதான் ஆத்மாவென்று இன்னொருவன் சொல்கிறான்:—

इति निश्चयमेतस्य दूषयत्यसौ जडः ॥ ५५२ ॥

இதி நிச்சயமேதஸ்ய தூஷயத்யபரோ ஜட: ॥

इति-என்ற, एतस्य-இவனுடைய, निश्चयं-தீர்மானத்தை, जडः-அறிவில்லாத, अपरः-வேறு ஒருவன், दूषयति-தூஷிக்கிறான்.

இவனுடைய இந்தத் தீர்மானத்தை அறிவில்லாத மற்றொருவன் தூஷிக்கிறான். (551-552)

कथं मनस आत्मत्वं करणस्य दृगादिवत् ।

कर्तृप्रयोज्यं करणं न स्वयं तु प्रवर्तते ॥ ५५३ ॥

சதம் மனஸ ஆத்மத்வம் கரணஸ்ய த்ருகாதிவத் ।
கர்த்ருப்ரயோஜ்யம் கரணம் ந ஸ்வயம் து ப்ரவர்ததே ॥

दृगादिवत्-கண் முதலியதுபோல், करणस्य-கருவியாக உள்ள, मनसः-மனத்திற்கு, आत्मत्वं-ஆத்மத்தன்மை, कथं-எப்படிப்பொருந்தும்? कर्तृप्रयोज्यं-செய்கிறவனால் ஏவத்தக்க, करणं-கருவியானது, स्वयं तु-தானாகவே, न प्रवर्तते-செயல்படாது.

கண் முதலியவை போல கருவியாயிருக்கும் மனத்திற்கு ஆத்மத் தன்மை எப்படியிருக்கும்? கருவியென்பது செய்கிறவனால் பிரயோகப்படுத்தப்படுவதே தவிர அதுவாக தானே பிரவிருத்திப்பதில்லை. (553)

मनःप्रयोक्ता यः कर्ता तस्यैवात्मत्वं अर्हति ।

आत्मा स्वतन्त्रः पुरुषो न प्रयोज्यः कदाचन ॥ ५५४ ॥

மன: ப்ரயோக்தா ய: கர்த்தா தஸ்யைவாத்மத்வமாஹதி ।
ஆத்மா ஸ்வதந்த்ர: புருஷோ ந ப்ரயோஜ்ய: கதாசன ॥

मनःप्रयोक्ता-மனதை ஏவுகிற, कर्ता-செய்கிறவன், यः-எவனோ, तस्यैव-அவனுக்குத்தான், आत्मत्वं-ஆத்மத்தன்மை, अर्हति-உசிதமானது, आत्मा-ஆத்மாவானவன், स्वतन्त्रः-

“உள்ளே விக்குஞானமயன் என்று வேறு ஆத்மா” என்று வேதம் மனஸிவிருந்தும் வேறுபட்டதாக கர்த்தா (செய்கிறவன்) என்ற ஸ்வரூபமுள்ள விக்குஞானமயனை (புத்தியை) ஆத்மாவாகச் சொல்கிறது. (556)

विज्ञानं यज्ञं तनुते कर्माणि तनुतेऽपि च ।

इत्यस्य कर्तृता श्रुत्या मुखतः प्रतिपाद्यते ।

तस्मात् युक्ताऽऽत्मता बुद्धेः इति बौद्धेन निश्चितम् ॥ ५५७

விஞ்ஞானம் யஜ்ஞம் தனுதே கர்மாணி தனுதேऽபி ச ।
இத்யஸ்ய கர்த்ருதா ச்ருத்யா முகத: ப்ரதிபாத்யதே ॥
தஸ்மாத் யுக்தாऽऽத்மதா புத்தேரிதி பௌத்தேந
நிச்சிதம் ॥

விज्ञானம்-விஞ்ஞானம், யஜ்-யாகத்தை, தனுதே-செய்கிறது. கர்மாण्यपि च-கர்மாக்களையும், தனுதே-செய்கிறது, इति-என்று, श्रुत्या-சுருதியால், अस्य-இந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, कर्तृता-செய்கிற தன்மையானது, मुखतः-நேராகவே, प्रतिपाद्यते-விளக்கப்படுகிறது. तस्मात्-ஆகையால், बुद्धेः-புத்திக்கு, आत्मता-ஆத்மத்தன்மையானது, युक्ता-உசிதமானது, इति-என்று, बौद्धेन-பௌத்தரால், निश्चितम्-தீர்மானிக்கப்பட்டு உள்ளது.

“விக்குஞானம் யக்ஞத்தைச் செய்கிறது, கர்மாக்களையும் செய்கிறது” என்று வேதத்தினாலேயே விக்குஞானத்திற்கு (புத்திக்கு) செய்கிறவன் என்ற தன்மை வாய்விட்டு பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் புத்திக்குத் தான் ஆத்மாவாயிருக்கும் தன்மை நியாயமாகும் என்று புத்தியைப் பற்றிச் சொல்லும் வாதியினால் தீர்மானம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

[இந்த சுலோகத்தில் வேத வாக்கியத்தையும் பிரமாண மாய்ச் சொல்லியிருப்பதினால் இதில் கண்ட “பௌத்தன்” என்ற பதத்திற்கு “பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவன்” என்று அர்த்தம் செய்வது உசிதமாகாது. அந்த மதவாதி வேதத்தின் பிராமான்யத்தையே மறுக்கிறவன். அவனைத்தான் குறிப்பிடு

கிறதென்று வைத்துக்கொண்டால், நான் சொல்வது உங்களுக்கு முக்யப்பிரமாணமான வேதப்படிக்கும் நியாயமாயிருக்கிறதென்று அவன் சொல்வதாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.] (557)

(அ) புத்திதான் ஆத்மா என்ற இந்தக் கொள்கையை பூர்வமீமாம்ஸகர்களில் பிராபாகரர் என்ற பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களும், தார்க்கிகர்களும், கண்டித்து அக்ஞானம்தான் ஆத்மா என்று சொல்கிறார்கள் என்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறார் :—

பாமாகர: தார்க்கிசு தாவூபவ்யமர்வ்யா ।

தநிசுயம் டுஷயதோ பூதிராட்மா கயம் ந்விதி ॥ 558 ॥

ப்ராபாகரஸ் தார்க்கிகச்ச தாவுபாவப்யமர்ஷயா ।
தநிசுச்சயம் தூஷயதோ புத்திராத்மா கதம ந்விதி ॥

பாமாகர:-ப்ராபாகரனும், தார்க்கிசு தார்க்கிகனும், தை உபாவபி-அவ்வருவர்களும். அமர்வ்யா - பொறுத்துக்கொள்ளாமல், பூதி:-புத்தி, கயம் நு ஆத்மா-எப்படி ஆதமாவாகும், இதி-என்று, தநிசுயம்-அவனுடைய தீர்மானத்தை, டுஷயத: தூஷிக்கிறார்கள்.

பிராபாகரனும் தார்க்கிகனும் ஆகிய அவ்விரண்டு பேர்களும் அந்த தீர்மானத்தை ஸஹிக்காமல் புத்தி ஆத்மாவாக எப்படியிருக்கமுடியும் என்று கண்டிக்கிறார்கள். (558)

பூதி: அஜ்ஞானகார்த்தவாத் விநாசித்வாத் ப்ரதிஷ்ணம் ।

பூதிதாதிநாம் ச ஸர்வேஷாம் அஜ்ஞானே லயதர்சனாத் ॥ 559 ॥

அஜ்ஞானமேவாத்மாவாந் ஆஸ்திரீபாலாதி கோசராத் ।

பவத்யஜ்ஞான மேவாத்மா ந து புத்தி: கதாசந ॥

புத்தேரக்ஞானகார்யத்வாத் விநாசித்வாத் ப்ரதிஷ்ணம் ।
புத்த்யாதீநாம் ச ஸர்வேஷாம் அஜ்ஞானே லயதர்சனாத் ॥
அஜ்ஞானஹமித்யநுபவாத் ஆஸ்திரீபாலாதி கோசராத் ।
பவத்யஜ்ஞான மேவாத்மா ந து புத்தி: கதாசந ॥

बुद्धेः - புத்தி, अज्ञानकार्यत्वात् - அக்ஞானத்திலிருந்து உண்டாகியிருப்பதாலும், प्रतिक्षण-ஒவ்வொரு நிமிஷமும் विनाशित्वात् - நாசமடைவதாலும், बुद्ध्यादीनां - புத்தி முதலான. सर्वेषां च - எல்லாவற்றிற்கும், अज्ञाने - அக்ஞானத்தில், लयदर्शनात् - லயம் (நாசம்) காணப்படுவதாலும் आस्तीबालादि-ஸ்திரீ, சிறுவன் முதலியவர்வரை ஏறப்படும், अहं अज्ञः - நான் அறியாதவன், इति - என்ற, अनुभवात् - அனுபவத்தாலும், अज्ञानमेव - அக்ஞானம்தான், आत्मा - ஆத்மா, भवति - ஆகிறது. बुद्धिः - புத்தி, कदाचन - ஒருக்காலும், न तु - ஆத்மாவல்ல.

புத்தி என்பது அக்ஞானத்தின் காரியமாயிருப்பதினாலும், ஒவ்வொரு க்ஷணமும் நாசத்தையடைவதினாலும், புத்தி முதலிய யாவற்றும் அக்ஞானத்தில் லயமடைவதினாலும், ஸ்திரீ பாலன் முதலியவர் வரை யாவருக்கும் “நான் அக்ஞானமுள்ளவன்” என்ற அனுபவமிருந்துவருவதினாலும் அக்ஞானம்தான் ஆத்மாவாகும். ஒருநாளும் புத்தி ஆத்மாவாகாது. (559-580)

विज्ञानमयात् अन्यं तु आनन्दमयं परं तथाऽऽत्मानम् ।

अन्योऽन्तर आत्माऽऽनन्दमय इति वदति वेदोऽपि ॥ ५६१ ॥

விஞ்ஞானமயாதந்யம் த்வாநந்தமயம் பரம் ததா஽஽த்மானம் । அந்யோ஽ந்தர ஆத்மா஽஽நந்தமய இதி வததி வேதோ஽பி ॥

अन्योऽन्तर आत्मा आनन्दमयः - உள்ளே வேறு ஆத்மா ஆனந்தமயன், इति - என்று, वेदोऽपि - வேதமும், तथा - அவ்வதமே, विज्ञानमयात् - விஞ்ஞானமயனைக்காட்டிலும், अन्य-வேறான, पर-மேலான, आनन्दमय-ஆனந்தமயனை, आत्मान-ஆத்மாவாக, वदति - சொல்கிறது.

அப்படியே வேதமும் “உள்ளே ஆனந்தமயன் என்று வேறு ஆத்மா” என்று விஞ்ஞான மயனைத் தவிர வேறாக மேலாக ஆனந்தமயனென்ற ஆத்மாவைச் சொல்கிறது. (561)

दुःखप्रत्ययशून्यत्वात् आनन्दमयता मता ।

अज्ञाने सकलं सुप्तौ बुद्ध्यादि प्रविलीयते ॥ ५६२ ॥

J. xxiv-10

दुःखिनोऽपि सुषुप्त्यादौ आनन्दमयता ततः ।

துக்கப்ரத்யயசூர்யத்வாத் ஆனந்தமயதா மதா ।
அக்ஞாநே ஸகலம் ஸுப்தௌ புத்த்யாதி ப்ரவிலீயதே ॥

துக்கிநோ஽பி ஸுஷுப்த்யாதௌ ஆனந்தமயதா தத: ।

दुःखप्रत्ययशून्यत्वात् - துன்ப உணர்ச்சி இல்லாததால்,
आनन्दमयता - ஆனந்தமயத் தன்மை, मता - கருதப்பட்டுள்ளது,
सुप्तौ - தூக்கத்தில், बुध्यादि सकलं - புத்தி முதலானவை
எல்லாம், अज्ञाने - அக்ஞானத்தில், प्रविलीयते - லயம் அடை
கிறது. ततः - அதனால, दुःखिनोपि - துபைமுள்ளவனுக்கும்,
सुषुप्त्यादौ - தூக்கம் முதலான நிலையில், आनन्दमयता - ஆனந்த
மயத்தன்மை உள்ளது.

அக்ஞானத்திற்கு துக்கமென்ற உணர்ச்சியில்லாததினால்
ஆனந்தமயத்தன்மை கருதப்படுகிறது. அக்ஞானத்தில் புத்தி
முதலியது எல்லாம் தூக்க காலத்தில் நன்கு லயத்தை
அடைந்துவிடுகிறது. அதினால்தான் துக்கத்தோடு கூடின
வனுக்குக்கூட நல்ல தூக்கம் மூர்ச்சை முதலிய நிலையில்
ஆனந்தமயத் தன்மை ஏற்படுகிறது.

सुप्तौ किंचित् न जानामीत्यनुभूतिश्च दृश्यते ॥ ५६३ ॥

यत एवं अतो युक्ता ह्यज्ञानस्यात्मता ध्रुवम् ।

ஸுப்தௌ கிஞ்சித் ந ஜாநாமீத்யநுபூதிச்ச த்ருச்யதே ॥

யத ஏவமதோ யுக்தா ஹ்யக்ஞாநஸ்யாத்மதா த்ருவம் ।

किंचित् - ஒன்றையும், न जानामि - அறியவில்லை, इति -
என்று, सुप्तौ - தூக்கத்தில், अनुभूतिश्च - அனுபவமும், दृश्यते -
காணப்படுகிறது. यतः - அதனால, एवं - இவ்வாறு உள்ளதோ,
अतः - ஆகையால. अज्ञानस्य - அக்ஞானத்திற்கு, आत्मता - ஆத்மத்
தன்மையானது, ध्रुवं - நிச்சயமாக, युक्ता - நியாயமானது,

நல்ல தூக்கத்தில் “நான் எதையும் அறியவில்லை” என்கிற அனுபவமும் காணப்படுகிறது. இவ்விதமிருப்பதால், அக்ஞானத்திற்குத்தான் ஆத்மத்தன்மை நிச்சயமாய்ப் பொருந்தும்.

(அ) மீமாம்ஸகர்களில் வேறொரு பிரிவைச் சேர்ந்த குமாரிலபட்டருடைய சிஷ்யர்களான பாட்டர்கள் இந்தக் கொள்கையையும் கண்டித்து ஆத்மா அக்ஞானம் மாத்திரமல்ல, ஞானம் அக்ஞானம் இரண்டும் சேர்ந்தது என்கிறார்கள் :—

इति तन्निश्चयं भाट्टा दृषयन्ति स्वयुक्तिभिः ॥ ५६४ ॥

இதி தந்நிச்சயம் பாட்டா தூஷயந்தி ஸ்வயுக்திபி: ॥

இதி-இவ்வாறான, த்நிஷ்ய-அவர்களின் தீர்மானத்தை, பாட்டா:- பாட்டர்கள், ஸ்வயுக்திभि: - தங்களின் யுக்திகளால், दृषयन्ति-தூஷிக்கிறார்கள்.

இவ்விதமுள்ள அவர்களின் தீர்மானத்தை தங்கள் யுக்தி களைக் கொண்டு பாட்டர்கள் தூஷிக்கிறார்கள். (564)

कथं अज्ञानमेवात्मा ज्ञानं चाप्युपलभ्यते ।

ज्ञानाभावे कथं विद्युः अज्ञोऽहमिति चाज्ञताम् ॥ ५६५ ॥

கதமக்ஞானமேவாத்மா ஞானம் சாப்யுபலப்யதே ।

ஞானாபாவே கதம் வித்யுஜ்ஞோஹமிதி சாஜ்ஞதாம் ॥

கய்-எப்படி, அज्ञानमेव-அக்ஞானம் மட்டும், आत्मा-ஆத்மாவாகும்? ज्ञानं चापि-ஞானமும், उपलभ्यते-காணப்படுகிறதே! ज्ञानाभावे-ஞானமில்லாவிட்டால், अहं अज्ञः-நான் அறியாதவன், इति-என்று, अज्ञतां-அறியாததன்மையை, कथं विद्युः-எப்படி அறிவார்கள் ?

அக்ஞானம் மாத்திரம் எப்படி ஆத்மாவாகும்? ஞானமும் காணப்படுகிறதே! ஞானம் இல்லாமல் போனால் “நான் அறியாதவன்” என்று அறியாததன்மையை எப்படி அறிய முடியும்? (565)

अस्वाप्तं सुखमेवाहं न जानाम्यत्र किंचन ।

इत्यज्ञानमपि ज्ञानं प्रबुद्धेषु प्रदृश्यते ॥ ५६६ ॥

அஸ்வாப்தம் ஸுகமேவாஹம் ந ஜானாம்யத்ர கிஞ்சந ।

இத்யஜ்ஞாநமபி ஜ்ஞாநம் ப்ரபுத்தேஷு ப்ரத்ருச்யதே ॥

அஹ்-நான், சுஹமேவ-சுகமாகவே, அஸ்தாப்தம்-தூங்கினேன், அத்-இங்கு, கிஞ்சந-ஒன்றையுள், ந ஜானாமி-அறியவில்லை, இதி-என்று, அஜ்ஞானம்-அக்ஞானமும், ஜ்ஞானமபி-ஞானமும், ப்ரபுத்தேஷு-விழித்துக்கொண்டவர்களிடம், ப்ரத்யயதே-காணப்படுகிறது.

“நான் ஸுகமாகவே தூங்கினேன். அப்பொழுது நான் எதையும் அறியவில்லை” என்று அக்ஞானம் ஞானம், இரண்டும் விழித்துக்கொண்டவர்களிடம் காணப்படுகிறது.

प्रज्ञानघन एवानन्दमय इत्यपि श्रुतिः ।

प्रब्रवीत्युभयात्मत्वं आत्मनः स्वयमेव हि ॥ ५६७ ॥

ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவாநந்தமய இத்யபி ச்ருதி: ।

ப்ரப்ரவீத்யுபயாத்மத்வமாத்மந: ஸ்வயமேவ ஹி ॥

ப்ரஜ்ஞாந ஏவ-ஞானம் நிறைந்தவன்தான், ஆனந்தமய:-ஆனந்தமயன், இதி-என்று, ஸ்ருதி-வேதமும், ஸ்வமேவ-தானாகவே, ஆத்மந:-ஆத்மாவிற்கு, உபயாத்மத்வம்-இருவித ஸ்வபாவத்தை, ப்ரவீதி ஹி-சொல்கிறதல்லவா !

ஆனந்தமயன் ஞானகனனே என்று வேதமும் நேராகவே ஆத்மாவிற்கு அக்ஞானம், ஞானம் இரண்டு ஸ்வபாவத் தன்மையும் உண்டென்று சொல்கிறதல்லவா ! (567)

आत्मास्तः चिजडतनुः खद्योत इव संमतः ।

न केवलाज्ञानमयो घटकुड्यादिवत् जडः ।

ஆத்மாதச்சிஜ்ஜடதநு: கத்யோத இவ ஸம்மத: ।

ந கேவலாஜ்ஞாநமயோ கடகுட்யாதிவத் ஜட: ।

அந:- ஆகையால், ஆத்மா-ஆத்மா, ஸ்வயத்-இவ-மின்மினிப் பூச்சிபோல, விஜ்ஜதநு:-ஞானம் அக்ஞானம் என்று இரு ஸ்வபாவமுள்ளதாக, சம்மத:-ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஏத-கூடியாவது-கூடம், சுவறு முதலியவைபோல, ஜட:-ஜடமாகவும், கெவலாஜ்ஞானமய:- அக்ஞான ஸ்வரூபம் மட்டுமுள்ளதாகவும், ந-இல்லை.

ஆகையால் ஆத்மா மினுமினுப் பூச்சியைப்போல (அது எப்படி பிரகாசமுள்ளதாயும் பிரகாசமில்லாததாயும் இருக்கின்றதோ அதைப்போல) ஞானம் அக்ஞானம் இரண்டையும் ஸ்வபாவமாகவுள்ளது. கூடம், சுவர் முதலியன போல ஜடமாய் வெறும் அக்ஞானமயம் அல்ல.

(அ) இதுவும் பிச்சு, குன்யம்தான் ஆத்மா என்று இன்னொருவன் சொல்கிறான்:-

इति निश्चयेतेषां दूषयत्यपरो जडः ॥ ५६८ ॥

இதி நிச்சயமேதேஷாம் தூஷயத்யபரோ ஜட:- ॥

இதி-என்ற, ஏதேஷா-இவர்களின், நிश्चय-தீர்மானத்தை ஜட:- அறிவில்லாத, अपर:-வேறு ஒருவன், दूषयति-தூஷிக்கிறான்.

பாட்டர்களாகிய இவர்களின் இந்தத் தீர்மானத்தை அறிவற்ற இன்னொருவன் தூஷிக்கிறான். (568)

ज्ञानाज्ञानमयस्त्वात्मा कथं भवितुमर्हति ।

परस्परविरुद्धत्वात् तेजस्तिमिरवत् तयोः ॥ ५६९ ॥

ஞானாந்நானமயஸ்த்வாத்மா கதம் பவிதுமர்ஹதி ।

பரஸ்பர விருத்தத்வாத் தேஜஸ்திமிரவத் தயோ: ॥

தேஜஸ்திமிரவத்-ஒளியும் இருட்டும்போல, தயோ:-அந்த ஞானம் அக்ஞானம் இரண்டும், परस्परविरुद्धत्वात्-ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ளதாதலால், ஆத்மா-ஆத்மாவானது, कथं-எப்படி, ज्ञानाज्ञानमय:-ஞானம் அக்ஞானம் இரண்டு

ஸ்வரூபமுள்ளதாக, भवितु-ஆவதற்கு, अर्हति-தகுந்ததாகிறது?

வெளிச்சமும் இருட்டும் போல அந்த ஞானம், அக்ஞானம் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதத் தன்மையுடையவைகளாய் இருப்பதால், ஆத்மா ஞானமயனாயும் அக்ஞானமயனாயும் இருப்பது எப்படி நியாயமாகும்? (588)

सामानाधिकरण्यं वा संयोगो वा समाश्रयः ।

तमःप्रकाशवत् ज्ञानाज्ञानयोः न हि सिध्यति ॥ ५७० ॥

ஸாமாநாதிகரண்யம் வா ஸம்யோகோ வா ஸமாச்ரய: |
தம:ப்ரகாசவத் ஞானாநாநயோர் ந ஹி ஸித்யதி ||

तमःप्रकाशवत् -இருளுக்கும் ஒளிக்கும்போல, ज्ञानाज्ञानयो: ஞானம், அக்ஞானம் இரண்டிற்கும், सामानाधिकरण्यं वा ஒரே பதார்த்தத்தைக் குறிக்கும் தன்மையாவது, संयोगो वा சேர்க்கையாவது, समाश्रय:-ஒரே ஆச்ரயத்துடன் இருப்பதாவது, न हि सिध्यति-ஏற்படாது.

ஒரே பதார்த்தத்தைக் குறிக்கும் தன்மையாவது, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருப்பதாவது, இரண்டும் ஒரே ஆச்ரயத்துடன் இருப்பதாவது, இருட்டுக்கும் பிரகாசத்திற்கும் எப்படி ஸாத்விமயில்லையோ அதைப் போலவே, ஞானத்திற்கும் அக்ஞானத்திற்கும் இவை எவ்வகையிலும் ஸாத்யப்படாது.

अज्ञानं अपि विज्ञानं बुद्धिर्वाऽपि च तद्गुणाः ।

सुषुप्तौ नोपलभ्यन्ते यत् किञ्चिदपि वाऽपरम् ॥ ५७१ ॥

मात्रादिलक्षणं किं तु शून्यमेवोपलभ्यते ।

அக்ஞானமபி விஜ்ஞானம் புத்தீர்வாபி ச தத்குண: |
ஸுஷுப்தௌ நோபலப்யந்தே யத் கிஞ்சிதபி வா:ப |
மாத்ராதி லக்ஷணம் கிம் து சூன்யமேவோபலப்யதே |

சுபுதௌ-நல்ல தூக்கத்தில், அஜ்னாமபி-அக்ஞானமும், விஜ்ஞானம்-வக்ஞானமும், வுத்திவாபி-புத்தியமோ, தஹா:-அதன் குணங்களோ, மாநாதிடக்ஷணம்-ப்ரமாதா, ப்ரமேயம், ப்ரமை என்ற எவ்ருபமோ, யதிக்விதபி-வா அபரம்-வேறு ஏதாவதோ, நொபலப்யதே-காணப்படவில்லை. கிந்து ஶூன்யமேவ-ஆனால் குன்யம்தான், உபலப்யதே-காணப்படுகிறது.

நல்ல தூக்கத்தில் அக்ஞானமோ, ஞானமோ, புத்தியோ, அதன் குணங்களோ, பார்க்கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படும் பதார்த்தம் என்ற இவையோ வேறு எதுவோ, காணப்படவில்லை, குன்யம்தான் காணப்படுகிறது.

சுபுதௌ நான்யதஸ்யேவ நாஹமப்யாஸமியநு || 492 ||

சுபுதௌநான்யதஸ்யேவ: சர்வ: ஶூன்யமேவானுஸ்யதே ।

யத் தத: ஶூன்யமேவாத்மா ந ஜ்ஞானாஜ்ஞானலக்ஷண: || 493 ||

ஸுஷுப்தௌ நான்யதஸ்யேவ நாஹமப்யாஸமியநு ||

ஸுப்தோத்திதஜ்ஞை: ஸர்வை: குன்யமேவானுஸ்யதே 1
யத் தத: குன்யமேவாத்மா ந ஞாநாஞானலக்ஷண: ||

யத்-எதனால், சுபுதௌ-நல்ல தூக்கத்தில், அந்யத்-வேறு பொருள், நாஸ்யேவ-இல்லவே இல்லை, அஹமபி-நானும், நாஸம்-இல்லை, இதி-என்று, அநு-பின்னால், சர்வ:-எல்லா, சுபுதௌநான்யதஸ்யேவ:-தூங்கி எழுந்திருந்த ஜனங்களாலும், ஶூன்யமேவ-குன்யம் தான், அநுஸ்யதே-நினைத்துக்கொள்ளப்படுகிறதோ, தத:-ஆகையால், ஶூன்யமேவ-குன்யம்தான், அத்மா-ஆத்மா, ஜ்ஞானாஜ்ஞானலக்ஷண:-ஞானம் அக்ஞானம் இரண்டும் சேர்ந்தஸ்வரூபம், ந-ஆத்மாவல்ல.

“நல்ல தூக்கத்தில் வேறு எதுவும் இல்லவேயில்லை. நானும் கூட இல்லை” என்று பின்னால் தூங்கி எழுந்திருந்த ஜனங்கள் எல்லோராலும் குன்யம்தான் ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்விதமிருப்பதினால் குன்யம்தான் ஆத்மா,

ஞானம் அக்ஞானம் இரண்டும் சேர்ந்த ஸ்வரூபம் ஆத்மா அல்ல.
(578)

वेदेनापि असदेवेदमग्र आसीत् इति स्फुटम् ।

निरुच्यते यतस्तस्मात् शून्यस्यैवात्मता मता ॥ ५७४ ॥

வேதேநாப்யஸதேவேதம் அக்ர ஆஸீதிதி ஸ்புடம் ।

நிருச்யதே யதஸ் தஸ்மாத் குன்யஸ்யைவாத்மதா மதா ॥

யத:-எதனால், इदं-இந்த பிரபஞ்சம், अग्र-எரிருஷ்டிக்கு முன்னால், असदेव-இல்லாததாகவே, आसीत्-இருந்தது, इति-என்று, स्फुटं-தெளிவாக, वेदेनापि-வேதத்தாலும், निरुच्यते-விளக்கப்படுகிறதே, तस्मात्-ஆகையால், शून्यस्यैव குன்யத் திற்குத்தான், आत्मता-ஆத்மத்தன்மை, मता-ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டுள்ளது.

“இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னால் இல்லாததாகவே யிருந்தது” என்று வேதத்தினாலேயும் தெளிவாக விளக்கப் பட்டிருப்பதால் குன்யத்திற்குத்தான் ஆத்மத்தன்மை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்.
(574)

असन्नेव घटः पूर्वं जायमानः प्रदृश्यते ।

न हि कुम्भः पुरैवान्तः स्थित्वोदेति बहिर्मुखः ॥ ५७५ ॥

அஸ்நேவ கட: பூர்வம் ஜாயமான: ப்ரத்ருச்யதே ।

ந ஹி குமப: புரைவாந்த: ஸ்தித்வோதேதி பஹிர்முக: ॥

पूर्व-முன்னால், असन्-இல்லாத, घट एव-குடம்தான், जायमान:-உண்டாகிறதாக, प्रदृश्यते-காணப்படுகிறது, कुम्भ:-குடம், पुरैव-முன்னாலேயே, अन्तः स्थित्वा-உள்ளே இருந்து கொண்டு, बहिर्मुख:-வெளிப்படுவதாக, न हि उदेति-கிளம்புகிற தில்லை.

முன்னால் இல்லாத குடம்தான் உண்டாவதாகக் காணப் படுகிறது. முன்னமேயே உள்ளே இருந்துகொண்டு குடம் வெளியில் கிளம்புகிறதில்லையே !
(575)

यत् तस्मात् असतः सर्वं सत् इदं समजायत ।

ततः सर्वात्मना शून्यस्यैवात्मत्वं समर्हति ॥ ५७६ ॥

யத் தஸ்மாதஸத: ஸர்வம் ஸதிதம் ஸமஜாயத ।

தத: ஸர்வாத்மநா சூன்யஸ்யைவாத்மத்வம் ஸமர்ஹதி ॥

யத் -எந்த காரணத்தால், சத் -ஸத்தான, இத் சர்வ்-
இது எல்லாம், தஸாத் -அந்த, அஸத: -அஸத்திலிருந்து,
சமஜாயத-உண்டானதோ, தத:-அந்தக் காரணத்தால்,
சர்வாத்மநா-எல்லாவிதத்திலும், ஸூன்யஸ்யைவ-சூன்யத்திற்குத்தான்
ஆத்மத்வம்-ஆத்மத்தன்மை, சமர்ஹதி-தகுந்ததாகிறது.

இல்லாமலிருந்த அந்த சூன்யத்திலிருந்து இருக்கிற இது
எல்லாம் உண்டாயிற்று என்ற காரணத்தினால் எவ்வகை
யாகப் பார்த்தாலும், சூன்யத்திற்குத்தான் ஆத்மாவாயிருக்கும்
தன்மை பொருத்தமாயிருக்கிறது. (576)

(அ) இவ்விதமாக ஒவ்வொரு மதவாதிகளின் அபிப்பிராயத்தையும் சொல்லி அவர்களுக்குள்ளேயே ஒருவர் அபிப்பிராயத்தை மற்றவர் கண்டிப்பதாக எடுத்துக்காட்டியதிலிருந்து, எல்லாக் கொள்கைகளுமே தவறுதான் என்று ஏற்படுகிறதென்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் தெளிவுபடுத்துகிறார் :-

इत्येवं पण्डितं मन्यैः परस्परविरोधिभिः ।

तत्तन्मतानुरूपाल्पश्रुतियुक्त्यनुभूतिभिः ॥ ५७७ ॥

निर्णीतमतजातानि खण्डितान्येव पण्डितैः ।

श्रुतिमिश्राप्यनुभवैः बाधकैः प्रतिवादिनाम् ॥ ५७८ ॥

இத்யேவம் பண்டிதம்மந்யை: பரஸ்பரவிரோதிபி: ।

தத்தன் மதாநு ரூபால்ப ச்ருதியுக்க்யநு பூதிபி: ॥

நிர்ணீத மத ஜாதானி கண்டிதாந்யேவ பண்டிதை: ।

ச்ருதிபிச்சாபயநுபவைவர் பாதகை: ப்ரதிவாதிநாம ॥

இத்யேவ்-என்று இவ்விதமாக, பரஸ்பரவிரோधिभि:-ஒருவருக்
கொருவர் எதிரிகளான, पण्डितं मन्यै:-தங்களைப் பண்டிதர்கள்
J. xxiv-11

என்று எண்ணிக்கொள்பவர்களால், **तत्तन्मतानुरूप-**அந்தந்த மதத்திற்கு ஒற்றுமையான, **अद्व-கொஞ்சமான**, **श्रुतियुक्त्यनुभूतिभिः-**வேதம், யுக்தி, அநுபவம் இவைகளால், **निर्णीतम-जातानि-**தீர்மானிக்கப்பட்ட மதஸமுஹங்கள், **पण्डितैः-**பண்டிதர்களால், **प्रतिवादिनां-**எதிர்வாதிகளுக்கு, **बाधकैः-**பாதகமான, **श्रुतिभिश्च-சூத்திகளாலும்**, **अनुभवैरपि-**அநுபவங்களாலும், **खण्डितान्येव-**கண்டிக்கப்பட்டவைகள்தான்.

இவ்விதமாக ஒருவருக்கொருவர் விரோதிகளாயிருந்து கொண்டு தாங்களாகவே தங்களை பண்டிதர்களாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களால் அவரவர் அபிப்பிராயத்திற்கு அலகுணமாக அல்பமான வேத வாக்கியங்களையும், யுக்திகளையும் அநுபவங்களையும் காட்டி தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த மதக் கூட்டங்களெல்லாம் வாஸ்தவமாக பண்டிதர்களாயிருப்பவர்களால் பிரதிவாதிகளுக்கு பாதகமாயுள்ள வேதவாக்கியங்களாலும் அநுபவத்தினாலும் கண்டிக்கப்பட்டவைகளே யாகும்.

(577-578)

यतस्तस्मात् पुत्रादेः शून्यान्तस्य विशेषतः ।

सुसाधितं अनात्मत्वं श्रुतियुक्त्यनुभूतिभिः ॥ ५७९ ॥

யதஸ் தஸ்மாத்து புத்ராதே: சூன்யாந்தஸ்ய விசேஷத: |
ஸுஸாதிதம் அநாத்மத்வம் ச்ருதியுக்த் யநுபூதிபி: ||

यतः तस्मात्-எதனால், (கண்டிக்கப்பட்டவைகளோ) ஆகையால், **पुत्रादेः-**புத்திரன் முதல், **शून्यान्तस्य-**சூன்யம் முடிய உள்ளவற்றிற்கு, **विशेषतः-**விசேஷிதது, **श्रुतियुक्त्यनुभूतिभिः-**வேதம், யுக்தி, அநுபவம் இவைகளால், **अनात्मत्वं-**ஆத்மாவல்லாத தன்மை, **सुसाधितम्-**நன்கு ஸாதிக்கப்பட்டது.

இவ்விதமிருப்பதால் புத்திரன் முதல் சூன்யம் முடிய உள்ளவைகளுக்கும் தனித்தனியே சுருதி, யுக்தி, அநுபவம் இவைகளைக்கொண்டு அநாத்மத்(ஆத்மாவற்ற)தன்மை நன்றாக ஸாதிக்கப்பட்டுவிட்டது.

न हि प्रमाणान्तराधितस्य

याथार्थ्यं अङ्गीक्रियते महद्भिः ।

पुत्रादिशून्यान्तं अनात्मतत्त्वं

इत्येव विस्पष्टं अतः सुजातम् ॥ ५८० ॥

நஹி ப்ரமாணந்தர பாதிதஸ்ய

யாதார் த்யமங்கீக்ரியதே மஹத்பி: ।

புத்ராதி சூன்யாந்தம் அநாத்மதத்வம்

இத்யேவ விஸ்பஷ்டமத: ஸுஜாதம் ॥

प्रमाणान्तराधितस्य-வேறு பிரமாணங்களால் பாதிக்கப் பட்டதற்கு, याथार्थ्यं-உண்மைத்தன்மை, महद्भिः-பெரியோர் களால், नहि अङ्गीक्रियते-ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லை யல்லவா ! अतः-ஆகையால், पुत्रादिशून्यान्तं-புத்திரன் முதல் சூன்யம் முடிய உள்ளது, अनात्मतत्त्वं इत्येव-ஆத்மாவல்லாத ஸ்வரூபம் என்றே, विस्पष्टं-மிகத்தெளிவாக, सुजातं-நன்கு ஏற்பட்டது.

வேறு பிரமாணத்தினால் பாதிக்கப்படுகிற விஷயத்திற்கு வாஸ்தவமாயிருக்கும் தன்மை பெரியோர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்படுவது கிடையாது என்பது பிரஸித்தம். ஆகையால் புத்திரன் முதல் சூன்யம் வரையிலுள்ளவைகளுக்கு அனாத்மத் தன்மைதான் (ஆத்மாவாக இருக்க முடியாத தன்மைதான்) என்பது வெகு ஸ்பஷ்டமாக நன்கு ஏற்படுகிறது. (580)

(அ) குரு உபதேசம் செய்துகொண்டு போன முறையில் ஒவ்வொரு மதத்தையும் சொல்லி அது பிசகென்று அடுத்த மதஸ்தர் எப்படிச் சொல்கிறார் என்பதையும் படிப்படியாகவே எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். ஆனால் கடைசியாக சூன்ய வாதத்தை சொன்னாரே தவிர அதற்கு மேலாக எவ்வித மதத்தையும் சொல்லாததினால் சூன்யவாதம் எவ்விதம் பிசகு என்று எடுத்துக்காட்டவில்லை. அப்படியிருந்தும் சூன்யவாதம் உள்பட முன் சொன்ன வாதங்கள் எல்லாம் பிசகு என்று குரு முடித்துவிட்டார். அதினால் சூன்யவாதம் எப்படிப் பிசகு

என்று சிஷ்யன் கேள்வி கேட்பதற்கு அவசியம் ஏற்பட்டது. அதுவிஷயமாய் தனக்குள்ள ஸந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்து கொடுக்கும்படி குருவை பிரார்த்திக்கிறான் :—

शिष्यः —

सुषुप्तिकाले सकले विलीने

शून्यं विना नात्यदिहोपलभ्यते ।

शून्यं त्वनात्मा न ततः परं को-

ऽप्यात्माभिधानस्त्वनुभूयतेऽर्थः ॥ ५८१ ॥

சிஷ்யன் :—

ஸுஷுப்திகாலே ஸகலே விலீனே

சூன்யம் விநா நாந்யதிஹோபலப்யதே ।

சூன்யம் த்வநாத்மா ந தத: பர: கோ-

஽ப்யாத்மாபிதானஸ் த்வனுபூயதே: ॥ 581 ॥

சுஷுப்திகாலே-நல்ல தூக்க சமயத்தில், சகலே விலீனே-எல்லாம் மறைந்தபின், இஹ-இங்கு, ஶூன்ய் விநா-சூன்யத்தைத் தவிர, அஸ்யத்-வேறு வள்து, நோபலப்யதே-அறியப்படவில்லை, ஶூன்ய்-து-சூன்யமோவெனில், அநாத்மா-ஆத்மா அல்ல, தத: பர:-அதைக்காட்டிலும் வேறாக, அத்மாபிதான:-ஆத்மா என்று பெயருள்ள, கோபி அर्थ:-ஒரு பொருளும். ந து அநுபூயதே-அனுபவிக்கப்படவில்லையே !

நல்ல தூக்க ஸமயத்தில் எல்லாம் லயமடைந்திருக்கும் போது சூன்யத்தைவிட இங்கு வேறு எதுவும் காணப்படுகிற தில்லை. சூன்யமோ அநாத்மா என்று நீங்கள் சொல்லி விட்டீர்கள் அதற்கு வேறாக ஆத்மா வென்று பெயரிடக்கூடியதாக எவ்வித பதார்த்தமும் அனுபவிக்கப்படவில்லையே ! (581)

यद्यस्ति चात्मा किमु नोपलभ्यते

सुप्तौ यथा तिष्ठति किं प्रमाणम् ।

किल्क्षणोऽसौ स कथं न बाध्यते

प्रबाध्यमानेषु अहमादिषु स्वयम् ॥ ५८२ ॥

யத்யஸ்தி சாத்மா கிமு நோபலப்யதே

ஸுப்தௌ யதா திஷ்டதி கிம் ப்ரமாணம் ।

கிம்லக்ஷணே஽ஸௌ ஸ கதம் ந பாத்யதே

ப்ரபாத்யமானேஷ்வஹமாதிஷு ஸ்வயம் ॥

ஆத்மா-ஆத்மவஸ்து, यदि अस्ति-இருக்கிறதானால், किमु न उपलभ्यते-ஏன் அறியப்படவில்லை? सुप्तौ-தூக்கத்தில், यथा तिष्ठति-எப்படி இருக்கிறதோ (அதற்கு), किं प्रमाणं-என்ன பிரமாணம்? असौ-அந்த ஆத்மா, किल्क्षणः-என்ன லக்ஷணமுள்ளது? अहमादिषु-அஹங்காரம் முதலியவைகள், स्वयं-தானாக, प्रबाध्यमानेषु-பாதிக்கப்படும்பொழுது, सः-அந்த ஆத்மா, कथं न बाध्यते-எப்படி பாதிக்கப்படுகிறதில்லை?

ஆத்மா இருக்கிறதேயானால் ஏன் தெரியவில்லை? தூக்கத்தில் இருக்கிறதென்பதற்கு பிரமாணம் என்ன? என்ன லக்ஷணத்தையுடையது இந்த ஆத்மா? அஹங்காரம் முதலிய தெல்லாம் பாதிக்கப்படுகிறபோது இது மாத் திரம் என்ன காரணத்தினால் பாதிக்கப்படவில்லை? (582)

एतत् संशयजातं मे हृदयग्रन्थिलक्षणम् ।

छिन्धि युक्तिमहाखड्गधारया कृपया गुरो ॥ ५८३ ॥

ஏதத் ஸம்சயஜாதம் மே ஹ்ருதயக்ரந்தி லக்ஷணம் ।

சிந்தி யுக்திமஹாகட்கதாரயா க்ருபயா குரோ ॥

गुरो-ஹே குரோ, कृपया-தய வினா ல், युक्ति-யுக்தி என்னும், महाखड्गधारया-பெரிய கத்தியின் நுனியால், हृदय-ग्रन्थिलक्षणं-மனதின் முடிச்சுருபமான, मे-என்னுடைய, एतत्-இந்த, संशयजातं-ஸந்தேஹக் கூட்டத்தை, छिन्धि-அறுக்கவேண்டும்.

என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் முடிச்சுப்போவிருக்கும் இந்த ஸம்சய ஸமூஹத்தை யுக்தியாகிற பெரிய வாளினால், ஹே குரோ, கிருபையுடன் வெட்டிவிடுங்கள். (583)

சுரீகூரு :—

அதீசூ஢்மதர: ஢்ர஢்: தவாய் சதஷு மத: ।

சூ஢்மார்தர்ஷனம் சூ஢்மவூத்டிஷ்வேவ ஢்ரத்யதே ॥ 488 ॥

஢்ருகுரு :—

அதீஸூ஢்மதர: ஢்ர஢்னஸ் தவாயம் ஸத்ருசோ மத: ।

ஸூ஢்மார்த்ரதர்சனம் ஸூ஢்மபுத்திஷ்வேவ

஢்ரத்ருச்யதே ।

அதீசூ஢்மதர:-மிகவும் ஸூ஢்மமான, அய் ஢்ர஢்:-இந்த கேள்வி, தவ-உனக்கு, சதஷ:-தகுந்ததாக, மத:-கருதப்பட்டுள்ளது, சூ஢்மார்தர்ஷனம் - ஸூ஢்மமான விஷயங்களைப் பார்ப்பது, சூ஢்மவூத்டிஷு எவ-ஸூ஢்மபுத்தி உள்ளவர்களிடம் தான், ஢்ரத்யதே-காணப்படுகிறது.

உன்னுடைய கேள்வி மிக மிக ஸூ஢்மமானது. உனக்குத் தகுந்தபடியாகத் தெரிகிறது. ஸூ஢்மமான புத்தியுள்ளவர்களிடத்தில்தான் ஸூ஢்மமான விஷயங்களின் அறிவு காணப்படுகிறது. (584)

஢்ரு வ஢்யாமி சகலம் யத்யத் ஢்ருஷ்டம் ।

ர஢்யம் ஢்ரம் சூ஢்ம் ஜாதவ்யம் ச ஢ுஸூ஢்மி: ॥ 489 ॥

஢்ருணு வ஢்யாமி சகலம் யத்யத் ஢்ருஷ்டம்

த்வயா Zதுநா ।

ரஹஸ்யம் ஢்ரம் ஸூ஢்மம் ஞாதவ்யம் ச ஢ுஸூ஢்மி: ॥

ர஢்யம்-ரஹஸ்யமானதும், ஢்ரம்-சிறந்ததும், சூ஢்ம்-ஸூ஢்மமானதும், ஢ுஸூ஢்மி:-மோ஢்மடைய விரும்புவர்களால், ஜாதவ்யம்-அறியத்தக்கதுமான, யத் யத்-எது வெல்லாம் அதுநா-இப்பொழுது, த்வயா-உன்னால், ஢்ரு-கேட்கப்பட்டதோ, சகலம்-எல்லாவற்றையும், வ஢்யாமி-சொல்கிறேன், ஢்ரு-கேள்.

எது எதெல்லாம் உன்னால் இப்பொழுது கேட்கப்பட்டதோ அதையெல்லாம் சொல்கிறேன்-கேள். அது

ரஹஸ்யமானது. மிகவும் மேலானது, ஸூக்ஷ்மமானது, முழுக்ஷுக்களால் அவசியம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.

बुद्ध्यादि सकलं सुप्तौ अनुलीनं स्वकारणे ।

अव्यक्ते वटवत् बीजे तिष्ठत्यविकृतात्मना ॥ ५८६ ॥

புத்த்யாதி ஸகலம் ஸுப்தாவநுலீநம் ஸ்வகாரணே ।
அவ்யக்தே வடவத் பீஜே திஷ்டத்யவிக்ருதாத்மநா ॥

சுதௌ-தூங்குமபே-முது, வுத்தியாதி-புத்தி முதலான, சகலம்-எல்லாம், வீஜே-விதையில், வடவத்-ஆலமரம்போல, ஸ்வகாரணே-தனக்குக்காரணமான, அவ்யக்தே-அவ்யக்தத்தில், அநுலீனம்-மறைந்ததாய், அவிக்ருதாத்மனா-அகாரமடையாத ஸ்வரூபமாக, திஷ்டி-இருக்கிறது.

தூங்கும்போது புத்தி முதலியதெல்லாம் தன் காரணமாகிய அவ்யக்தத்தில் அடங்கி, ஆலமரம் விதையில் இருப்பது போல, மாறுதலடையாத ஸ்வரூபத்துடன் இருந்து வருகிறது. (586)

तिष्ठत्येव स्वरूपेण न तु शून्यायते जगत् ।

क्वचित् अक्षुरूपेण क्वचित् बीजात्मना वटः ।

कार्यकारणरूपेण यथा तिष्ठत्यदस्तथा ॥ ५८७ ॥

திஷ்டத்யேவ ஸ்வரூபேண நது சூன்யாயதே ஜகத் ।
க்வசிதங்குரூபேண க்வசித் பீஜாத்மநா வட: ।
கார்யகாரணரூபேண யதா திஷ்டத்யதஸ்ததா ॥

ஜகத்-பிரபஞ்சம், ஸ்வரூபேண-ஸ்வரூபத்துடன், திஷ்ட்யேவ-கட்டாயம் இருக்கிறது, நது-சூன்யாயதே-சூன்யமாக ஆகித் திலகை, யதா-எப்படி, வட:-ஆலமரம், க்வசித்-ஒரு சமயம், அக்ஷுரூபேண-முனைரூபமாயும், க்வசித்-ஒரு சமயம், வீஜாத்மனா-விதை ரூபமாயும், கார்யகாரணரூபேண-காரியமாகவும் காரணமாகவும், திஷ்டி-இருக்கிறதோ, ததா-அப்படியே, அத:-அந்த ஜகத்தும் இருக்கிறது.

ஸ்வரூபத்துடன் ஜகத் இருக்கவே இருக்கிறது. குன்ய
மாக ஆகிவிடுகிறதில்லை. ஆலமரம் ஒருஸமயம் முகை ரூ
மாயும் ஒருஸமயம் விதை ரூபமாயும், அதாவது கார்ய ரூ
மாயும் காரண ரூபமாயும், எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியே
இந்த ஜகத்தும் இருக்கிறது. (587)

अव्याकृतात्मनाऽवस्थां जगतो वदति श्रुतिः ।

सुषुप्त्यादिषु तद्वेदं तद्व्याकृतमित्यपि ॥ ५८८ ॥

அவ்யாக்ருதாத்மநாவஸ்தாம் ஜகதோ வததி ச்ருதி: ।
ஸுஷுப்த்யாதிஷு தத்தேதம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருத
மீத்யபி ।

சுஷுப்த்யாதிஷு-தூக்கம் முதலிய அவஸ்தைகளில், ஜகத்-
பிரபஞ்சத்திற்கு, अव्याकृतात्मना - அவ்யாக்ருதஸ்வரூபமாக,
अवस्थां-இருக்கும் நிலையை, 'तद्-அப்பொழுது, तत्-இ-
அந்த இந்த ஜகத், अव्याकृतं ह (आसीत्)-அவ்யாக்ருதமாக
வல்லவா (இருந்தது)', इति-என்ற, श्रुतिरपि-வேதமும்,
वदति-சொல்கிறது.

ஜகத் ஸுஷுப்தி (பிரளயம்) முதலிய காலங்களில்
அவ்யாக்ருத ஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும் நிலையை "அப்
பொழுது இது அவ்யாக்ருதமாயிருந்தது" என்று சுருதியும்
சொல்கிறது. (588)

इममर्थं अविज्ञाय निर्णीतं श्रुतियुक्तिभिः ।

जगतो दर्शनं शून्यं इति प्राहुः अतद्विदः ॥ ५८९ ॥

இமமர்த்தமவிஜ்ஞாய நிர்ணிதம் ச்ருதி யுக்திபி. ।
ஜகதோ தர்சனம் குன்யமிதி ப்ராஹு ரதத்வித: ॥

श्रुतियुक्तिभिः-சுருதியாலும் யுக்திகளாலும், निर्णीतं-
தீர்மானிக்கப்பட்ட, इमं अर्थं-இந்த விஷயத்தை, अविज्ञाय-
அறிந்துகொள்ளாமல், जगतो दर्शनं-பிரபஞ்சத்தின் தத்வம்,
शून्यं-குன்யம், इति-என்று, अतद्विदः-அதை அறியாதவர்கள்,
प्राहुः-சொல்கிறார்கள்.

சுருதியினாலும் யுக்தியினாலும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த விஷயத்தை அறிந்துகொள்ளாமல் “ ஜகத்தின் தத்வம் குன்யம் ” என்று அதை யறியாதவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

नासतः सत उत्पत्तिः श्रूयते न च दृश्यते ।

उदेति नरशृङ्गात्किं खण्डुपात्किं भविष्यति ॥ ५९० ॥

நாஸத: ஸத உத்பத்தி: ச்ருயதே ந ச த்ருச்யதே ।

உதேதி நரச்ருங்காத் கிம் கபுஷ்பாத் கிம் பவிஷ்யதி ॥

असतः-இல்லாததிலிருந்து, सतः-இருக்கும் பொருளுக்கு, उत्पत्तिः-உத்பத்தி, न श्रूयते-கேட்கப்படுகிறதில்லை, न च दृश्यते-காணப்படுகிறதில்லை, नरशृङ्गात्-மனிதன் கொம்பிலிருந்து, किं उदेति-எது உண்டாகிறது? खण्डुपात्-ஆகாயமலரிலிருந்து, किं भविष्यति-என்ன உண்டாகும்?

இல்லாத பதார்த்தத்திலிருந்து இருக்கிற பதார்த்தம் உண்டாவதாக கேள்விப்படுவதும் கிடையாது, பார்க்கப்படுவதும் கிடையாது. இல்லாத மனிதக்கொம்பிலிருந்து எது உண்டாகும்? இல்லாத ஆகாச புஷ்பத்திலிருந்து எது உண்டாகும்? (590)

प्रभवति न हि कुम्भोऽविद्यमानो मृदश्चेत्

प्रभवतु सिकताया वाऽथवा वारिणो वा ।

न हि भवति च ताभ्यां सर्वथा कापि तस्मात्

यत उदयति योऽर्थोऽस्त्यत्र तस्य स्वभावः ॥ ५९१ ॥

ப்ரபவதி ந ஹி கும்போ஽வித்யமானோ ம்ருதச்சேத்

ப்ரபவது சிகதாயா வா஽தவா வாரினோ வா ।

நஹி பவதி ச தாப்யாம் ஸர்வதா க்வாபி தஸ்மாத்

யத உதயதி யோர்த்தோ஽ஸ்த்யத்ர தஸ்ய ஸ்வபாவ:॥

अविद्यमानः-இல்லாத, कुम्भः-குடம், मृदः-மண்ணிலிருந்து न हि प्रभवति-உண்டாகிறதும்கையல்லவா, चेत्-உண்டாகுமானால், सिकताया वा-மணலிலிருந்தோ, अथवा-அல்லது, वारिणो वा-தண்ணீரிலிருந்தோ, प्रभवतु-உண்டாகட்டும்,

क्वापि-ஒருக்காலும், सर्वथा-எவ்விதத்திலும், ताभ्यां-அந்த மணல், ஜலம் இவற்றிலிருந்து, न हि भवति-உண்டாகிற திடலை, तस्मात्-ஆகையால், यः अर्थः-எந்த பொருள், यतः-எதிலிருந்து, उद्यति-உண்டாகிறதோ, तस्य-அதன், स्वभावः-ஸ்வபாவம், अन्न-இங்கு, अस्ति-இருக்கிறது.

இல்லவேயில்லாத குடமானது மண்ணிலிருந்து உண்டாகாது. அவ்விதம் உண்டாகுமேயானால், மணலிலிருந்தோ அல்லது ஜலத்திலிருந்தோ உண்டாகட்டுமே? அவ்விரண்டிலிருந்தும் (மணலிலிருந்தோ, ஜலத்திலிருந்தோ) எவ்விதத்திலும் எப்பொழுதும் உண்டாவதே கிடையாது ஆகையால் எந்த பதார்த்தம் எதிலிருந்து வெளிவருகிறதோ அதில் அதன் ஸ்வபாவம் இருந்தே தீரும். (591)

अन्यथा विपरीतं स्यात्कार्यकारणलक्षणम् ।

नियतं सर्वशास्त्रेषु सर्वलोकेषु सर्वतः ॥ ५९२ ॥

அந்யதா விபரீதம் ஸ்யாத் கார்யகாரணலக்ஷணம் ।

நியதம் ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸர்வலோகேஷு ஸர்வதா ॥

अन्यथा - அப்படியில்லாவிடில், सर्वशास्त्रेषु - எல்லா சாஸ்திரங்களிலும், सर्वलोकेषु-எல்லா உலக வியவஹாரங்களிலும், सर्वतः-எல்லா விதத்திலும், नियतं-உறுதிப்பாடு அமைந்த, कार्यकारणलक्षणं-கார்டம் காரணம் இவற்றின் லக்ஷணம், विपरीतं स्यात्-விபரீதமாகிவிடும்.

அப்படியில்லையானால், எல்லா சாஸ்திரங்களிலும், எல்லா உலக வியவஹாரங்களிலும், தீர்மானமாயுள்ள கார்யம் காரணம் இவைகளின் லக்ஷணம் விபரீதமாகிவிடும். (592)

कथमसतः सजायेतेति श्रुत्या निविध्यते, तस्मात् ।

असतः सजननं नो घटते मिथ्यैव शून्यशब्दार्थः ॥ ५९३ ॥

கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேதேதி ஸ்ருத்யா நிவித்யதே
தஸ்மாத்,)

அஸத: ஸஜ்ஜனனம் நோ கடதே மித்யைவ சூந்ய
சப்தார்த்த: ॥

அசுத:-இல்லாததிலிருந்து, சத்-இருப்பது, கய்-எப்படி, ஜாயேத-உண்டாகும், இதி-என்று, ஐயா-வேதத்தால், நிபிஷ்யநே-நிஷேதிக்கப்படுகிறது. தஸாத்-ஆகையால், அசுத:-அஸத்திலிருந்து, சஜ்நந்-ஸத் உண்டாவது, நோ யடதே-பொருந்தாது, ஶூந்யஸ்த்யா:-சூன்யபதத்தின் பொருள், மித்யைவ-பொய்தான்.

“இருக்கிற பதார்த்தம் இல்லாததிலிருந்து எப்படி உண்டாகும்?” என்று வேதத்தினாலேயே தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இல்லாததிலிருந்து இருப்பதின் உத்பத்தி பொருந்தாது. சூன்யம் என்கிற சப்தத்தின் பொருள் பொய்தான். (593)

अव्यक्तशब्दिते प्राज्ञे सत्यात्मनि अत्र जाग्रति ।

कथं सिध्यति शून्यत्वं तस्य भ्रान्तशिरोमणे ॥ ५९४ ॥

அவ்யக்தசப்திதே ப்ராஜ்ஞே ஸத்யாத்மந்யத்ர ஜாக்ரதி ।
கதம் ஸித்யதி சூன்யத்வம் தஸ்ய ப்ராந்த சிரோமணே ॥

ப்ரான்த்ஷிரோமணே-ப்ராந்தர்சுருள் தலைசிறந்தவனே, அவ்யக்த-
ஷப்திதே-அவ்யக்தம் என்று பெயருள்ள, ப்ராஜ்-ப்ராக்குணை,
ஆத்மநி-ஆத்மா, அத்ர-இங்கு, ஜாக்ரதி சதி-விழித்துக்
கொண்டிருக்கும் டொழுது, தஸ்ய-அவனுக்கு, ஶூன்யத்வ்-இல்லாத்
தன்மை, கய் சித்யதி-எப்படி ஏற்படும் ?

ஏ ப்ராந்தர்களுக்குள் தலைசிறந்தவனே, அவ்யக்தம் என்ற
பெயருடைய பிராக்குணை ஆத்மா இங்கே விழித்துக்கொண்
டிருக்கும்போது, அவனுக்கு சூன்யத் தன்மை எப்படி
ஸித்திக்கும் ?

[இங்கே ‘பிராந்த சிரோமணியே’ என்பது சூன்ய
வாதியைப் பார்த்தே தவிர, சிஷ்யனைப் பார்த்து என்று
நினைத்துவிடக்கூடாது]. (594)

सुषुप्तौ शून्यमेवेति केन पुंसा तवेरितम् ।

हेतुनाऽनुमितं केन कथं ज्ञातं त्वयोच्यताम् ।

इति पृष्टो मूढतमो वदिष्यति किमुत्तरम् ॥ ५९५ ॥

ஸுஷுப்தௌ குன்யமேவேதி கேந பும்ஸா தவேரீதம் |
 வேதுநாநுமிதம் கேந கதம் ஞாதம் த்வயோச்யதாம் |
 இதி ப்ருஷ்டோ மூடதமோ வதிஷ்யதி கிமுத்தரம் ||

சுபுதௌ-நல்ல தூக்கத்தில், ஸூயமேவேதி-குன்யம் தான் என்று, கேந புஸா-எந்த மனிதனால், த்வ-உனக்கு, ஐரீதம்-சொல்லப்பட்டது? கேந ஐதுநா-எந்தக்காரணத்தால், அநுமிதம்-ஊஹிக்கப்பட்டது. த்வயா-உன்னால், கதம்-எப்படி, ஞாதம்-அறிந்துகொள்ளப்பட்டது? உத்யதாம்-சொல்லப்பட்டதும், ஐதி-என்று, ப்ருஷ்டம்-கேட்கப்பட்ட, மூடதம்-மூடர்களுள் மேலானவன், கிம் உத்தரம்-என்ன பதிலை, வதிஷ்யதி-சொல்லப் போகிறான்,

“ஸுஷுப்தியில் குன்யம்தான் இருக்கிறதென்று எந்தப் புருஷனால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது? அல்லது எந்த காரணத்தைக்கொண்டு அனுமானம் செய்தாய்? உன்னால் இவ்விஷயம் எப்படி அறியப்பட்டது? சொல்” என்று கேட்டால் இந்த மூட சிரேஷ்டன் என்ன பதில் சொல்வான்?

नैवानुरूपकं लिङ्गं वक्ता वा नास्ति कश्चन ।

सुषुप्तिस्थितशून्यस्य बोद्धा को न्वात्मनः परः ॥ ५९६ ॥

நைவானுருபகம் லிங்கம் வக்தா வா நாஸ்தி கச்சன |
 ஸுஷுப்திஸ்தித குன்யஸ்ய போத்தா கோ ந்வாத்மந: பர: ||

சுபுதிஸ்திதஸூன்யஸ்ய-ஸுஷுப்தியில் உள்ள குன்யத்திற்கு, அநுருபகம்-தகுந்ததான, லிங்கம்-அடையாளம், நைவ-இல்லவே இல்லை. வக்தா-சொல்கிறவனோ, கச்சன-ஒருவனும், நாஸ்தி-இல்லை. बोद्धा-இதை அறிகிறவன், आत्मनः-ஆத்மாவைக் காட்டிலும், पर: கோ-வேறு யார்?

ஸுஷுப்தியில் இருக்கும் குன்யத்தை நிருபணம் செய்வதற்கு லிங்கம் (அடையாளம்) இல்லவே இல்லை. அதைச் சொல்லக்கூடியவனும் யாரும் கிடையாது. இந்த குன்யத்தை அறிகிறவன் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு யார்? (596)

स्वेनानुभूतं स्वयमेव वक्ति स्वसुप्तिकाले स्थितशून्यभावम् ।
तत्र स्वसत्तामनवेक्ष्य मूढः स्वस्यापि शून्यत्वमयं ब्रवीति ॥

ஸ்வேநாநுபூதம் ஸ்வயமேவ வக்தி
ஸ்வஸுப்திகாலே ஸ்தித சூன்யபாவம் ।
தத்ர ஸ்வஸத்தாம் அநவேக்ஷய மூட:
ஸ்வஸ்யாபி சூன்யத்வமயம் ப்ரவீதி ॥

स्वेन-தன்னால், अनुभूतं-அனுபவிக்கப்பட்ட, स्वसुप्तिकाले-தன்னுடைய தூக்க ஸமயத்தில், स्थितशून्यभावं - இருந்த சூன்யத்தன்மையை, स्वयमेव-தானே, वक्ति-சொல்கிறான், तत्र-அங்கே, स्वसत्तां-தன் இருப்பை, अनवेक्ष्य-கவனிக்காமல் अयं मूढः-இந்த மூடன், स्वस्यापि-தனக்கும், शून्यत्वं-சூன்யத் தன்மையை, ब्रवीति-சொல்கிறான்.

தன்னுடைய தூக்க ஸமயத்தில் தன்னாலேயே அனுபவிக்கப்பட்ட அப்பொழுது இருந்த சூன்யத்தன்மையை தானே சொல்கிறான். அப்பொழுது தன்னுடைய இருப்பை கவனிக்காமல் இந்த மூடன் தனக்குக்கூட சூன்யத்தன்மையை சொல்கிறான்.

(597)

अवेद्यमानः स्वयमन्यलोकैः सौषुप्तिकं धर्ममवैति साक्षात् ।
बुद्ध्याद्यभावस्य च योऽत्र बोद्धा स एष आत्मा खलु निर्विकारः ॥

அவேத்யமான: ஸ்வயமந்யலோகை:
ஸௌஷுப்திகம் தர்மமவைதி ஸாக்ஷாத் ।
புத்த்யாத்யபாவஸ்ய ச யோ:த்ர போத்தா
ஸ ஏஷ ஆத்மா கலு நிர்விகார: ॥

यः-எவன், अन्यलोकैः-பிறவற்றால், अवेद्यमानः-அறியப்படாதவனாய், स्वयं-தானே, साक्षात्-நேராக, सौषुप्तिकं धर्म-ஸுஷுப்தியிலுள்ள விஷயத்தை, अवैति-அறிகிறானே (எவன்), अत्र-இங்கே, बुद्ध्याद्यभावस्य च-புத்தி முதலியவைகளின் இல்லாமையையும், बोद्धा-அறிகிறவனே, सः एषः-அந்த

இவன், निर्विकार:-வி க ர மி ல் ல ர த, आत्मा खलु-ஆத்மா அல்லவா !

எவன் வேறு யாராலும் அறியப்படாமல் தானே நேரிட ஸுஷுப்தியின் நிலையை அறிகிறானோ, இந்த ஸுஷுப்தியிற் புத்தி முதலியவற்றின் இல்லாமையையும் எவன் அறிகிறானோ அந்த மாறுதலற்றவன் தான் இந்த ஆத்மா அல்லவா ? (598)

यस्येदं सकलं विभाति महसा तस्य स्वयं ज्योतिषः

सूर्यस्येव किमस्ति भासकमिह प्रज्ञादि सर्वं जडम् ।

न ह्यर्कस्य विभासकं क्षितितले दृष्टं तथैवात्मनो

नान्यः कोऽप्यनुभासकोऽनुभविता नातः परः कश्चन ॥ ५९९ ॥

யஸ்யேதம் ஸகலம் விபாதி மஹஸா தஸ்ய ஸ்வயம்

ஜ்யோதிஷ

ஸூர்யஸ்யேவ கிமஸ்தி பாஸகமிஹ ப்ரஜ்ஞாதி

ஸர்வம் ஜடம்

ந ஹ்யர்கஸ்ய விபாஸகம் க்ஷிதிதலே த்ருஷ்டம்

ததைவாத்மனோ

நான்ய: கோ஽ப்ய நுபாஸகோ஽நுபவிதா நாத: பர: கச்சந

यस्य-எதனுடைய, महसा-தேஜஸ்ஸால், इदं सकलं-இந்த பிரபஞ்சம் எல்லாம், विभाति-விளங்குகிறதோ, सूर्यस्येव-ஸூர்யனைப்போல், स्वयं ज्योतिषः - தானே பிரகாசிக்கிற, तस्य-அந்த வஸ்துவை, भासकं-விளக்கக்கூடியது, इह-இங்கு किमस्ति-என்ன இருக்கிறது? प्रज्ञादि - புத்தி முதலானது, सर्वं-எல்லாம், जडं-ஜடமானது, अर्कस्य विभासकं-ஸூரியனை பிரகாசப்படுத்துகிற வஸ்து, क्षितितले-பூதலத்தின், नहि दृष्टं-பார்க்கப்பட்டதில்லையல்லவா? तथैव-அப்படியே, आत्मनः-ஆத்மாவை, अनुभासकः-விளங்கவைக்கிற, अन्यः कोपि-வேறு ஒன்றும், न-இல்லை, अतः-இந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும், परः-வேறு, अनुभविता-அனுபவிக்கிறவன், कश्चन-ஒருவரும், न-இல்லை.

எதனுடைய தேஜஸினால் இந்த பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரகாசிக்கிறதோ, ஸுரீர்யணப்போல் ஸ்வயம் பிரகாசமான அந்த வஸ்துவை, பிரகாசப்படுத்தக்கூடியது இங்கு வேறு உண்டா? புத்தி முதலானது எல்லாம் ஜடம். ஸுரீர்யணை பிரகாசப்படுத்தக்கூடியதாக பூமியில் எதுவும் காணப்படவில்லை. அப்படியே, ஆத்மாவை பிரகாசப்படுத்தக்கூடிய வேறு எதுவும் கிடையாது. அதைத்தவிர அனுபவிப்பவனும் வேறு கிடையாது. (599)

येनानुभूयते सर्वं जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।

विज्ञातारमिमं को नु कथं वेदितुमर्हति ॥ 600 ॥

யேநானுபூயதே ஸர்வம் ஜாக்ரத்ஸ்வப்ன ஸுஷுப்திஷு ।
விஜ்ஞாதாரமிமம் கோ நு கதம் வேதிதுமர்ஹதி ॥

யேன-எவரால், ஜாப்த்ஸ்வபுஸுப்திஷு-ஜாக்ரத் ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி இவைகளில், சர்வ-எல்லாம், அனுபூயதே-அனுபவிக்கப்படுகிறதோ, இம்-இந்த, விஜ்ஞாதார்-அறிகிறவரை, கோ-எவன் தான், கதம்-எப்படி, வேதி-அறிவதற்கு, அர்ஹதி-தக்கவனாகிறான்?

எவரால் ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி, இந்த நிலைகளில் எல்லாம் அனுபவிக்கப்படுகிறதோ, இந்த அறிவுள்ளவரை யார்தான் எப்படித்தான் அறியமுடியும்? (600)

सर्वस्य दाहको वह्निर्वहेर्नान्योऽस्ति दाहकः ।

यथा तथाऽऽत्मनो ज्ञातुर्ज्ञाता कोऽपि न दृश्यते ॥ 601 ॥

ஸர்வஸ்ய தாஹகோ வஹ்நிர் வஹ்நேர் நாந்யோ஽ஸ்தி
தாஹக: ।
யதா ததா஽஽த்மனோ ஜ்நாதூர் ஜ்நாதா கோபி ந த்ருச்யதே॥

யதா-எப்படி, வஹ்நி:-ஒ ந ரு ப் பு, சர்வஸ்ய தாஹக:-எல்லா வற்றையுமீ எரிக்கிறதாக உள்ளது, வஹ்நி:-ஒருப்பை, தாஹக:-எரிக்கிறதாக, அந்ய:-வேறு வஸ்து, நாஸ்தி-இல்லையோ, ததா-அப்படியே, ஜ்நாதூர்-அறிகிற, ஆத்மனோ ஜ்நாதா-ஆத்மாவை அறிகிறவன், கோபி-ஒருவனும், ந த்ருச்யதே-காணப்படவில்லை.

எப்படி எல்லாவற்றையும் எரிப்பது அக்னி, அக்னியை எரிக்கக்கூடியதாக வேறு எதுவும் கிடையாதோ, அப்படியே எல்லாவற்றையும் அறிகிற ஆத்மாவை அறிகிறவனாக உள்ளவன் யாரும் காணப்படவில்லை. (601)

उपलभ्येत केनायं ह्युपलब्धा स्वयं ततः ।

उपलभ्यन्तराभावात् नायमात्मोपलभ्यते ॥ ६०२ ॥

உபலப்யேத கேநாயம் ஹ்யுபலப்தா ஸ்வயம் தத: |

உபலப்த்ரந்தராபாவாத் நாயமாத்மோபலப்யதே ||

சுயம் - தானே, உபலப்தா - அறிகிறவனான, அயம் - இந்த ஆத்மா, கேன-யாரால், உபலப்யத-அறியப்படுவான்? தத:- ஆகையால், உபலப்யந்தராபாவாத்-வேறு அறிகிறவன் இல்லாததால், அயம் ஆத்மா-இந்த ஆத்மா, நோபலப்யதே - அறியப்படவில்லை.

தானே அறிகிறவனாயிருந்துகொண்டிருக்கிற இவர் யாரால் அறியப்படமுடியும்? ஆகையால் அறிகிறவன் வேறு இல்லாததினால் இந்த ஆத்மா அறியப்படுகிறதில்லை. (602)

बुद्ध्यादिवेद्यविलयात् अयमेक एव

सुप्तौ न पश्यति शृणोति न वेति किञ्चित् ।

सौषुप्तिकस्य तमसः स्वयमेव साक्षी

भूत्वाऽत तिष्ठति सुखेन च निर्विकल्पः ॥ ६०३ ॥

புத்த்யாதிவேத்யவிலயாத் அயமேக ஏவ

ஸுப்தௌ ந பச்யதி ச்ருணோதி ந வேதி கிஞ்சித் |

ஸௌஸுப்திகஸ்ய தமஸ: ஸ்வயமேவ ஸாக்ஷி

பூத்வாதா திஷ்டதி ஸுகேந ச நிர்விகல்ப: ||

சுப்தி-தூக்கத்தில், बुद्ध्यादिवेद्यविलयात्-புத்தி முதலான அறியப்படும் வஸதுக்கள மறைந்துவிட்டதால், அயம்-இந்த ஆத்மா, एक एव-ஒருவனாகவே இருந்துகொண்டு, किञ्चित्-ஒன்றையும், न पश्यति - பார்க்கிறதில்லை, न शृणोति -

கேட்கிறதில்லை, **न वेत्ति**-அறிகிறதில்லை, **सौषुप्तिकस्य**-
ஸுஷுப்தியிலுள்ள, **तमसः**-அக்ஞானத்தை, **स्वयमेव**-தானே
சாक्षி மூல-நேரில் பார்க்கிறவனாக இருந்து கொண்டு, **अत्र**-
இந்த தூக்கத்தில், **निर्विकल्पः**-விக்கலபமில்லாதவனாக,
सुखेन च-ஸுகமாகவும், **तिष्ठति**-இருக்கிறான்.

தூக்கத்தில் புத்தி முதலான அறியப்படும் வஸ்துக்கள்
லயமாகிவிட்டபடியால் இவர் ஒருவரே இருக்கிறார். எதையும்
பார்ப்பதில்லை, கேட்பதும் இல்லை, அறிவதும் இல்லை,
ஸுஷுப்தி காலத்திலுள்ள அக்ஞானத்தை தானே ஸாட்சியாக
இருந்து பார்த்துக்கொண்டு, ஸுகமாய் எவ்வித விகல்பமு
மன்னியில் இருக்கிறார். (603)

सुषुप्तौ आत्मसद्भावे प्रमाणं पण्डितोत्तमाः ।

विदुः स्वप्रत्यभिज्ञानं आबालवृद्धसंमतम् ॥ ६०४ ॥

ஸுஷுப்தாவாத்மஸத்பாவே ப்ரமாணம்

பண்டிதோத்தமா: ।

விது: ஸ்வப்ரத்யபிஜ்ஞானம் ஆபாலவ்ருத்த ஸம்மதம் ॥

சுஸுப்த-ஸுஷுப்தியில், **आत्मसद्भावे**-ஆத்மா இருக்கும்
விஷயத்தில், **पण्डितोत्तमाः**-சிறந்த பண்டிதர்கள், **आबालवृद्ध-**
संमतं-பாலர் முதல வ்ருத்தா வரை யாவராலும் ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்ட, **स्वप्रत्यभिज्ञानं**-தனது அனுபவத்தின்
ஞாபகத்தை, **प्रमाणं**-பிரமாணமாக, **विदुः**-அறிகிறார்கள்.

ஸுஷுப்தியில் ஆத்மா இருக்கிறார் என்ற விஷயத்தில்,
பாலர் விருத்தர் உள்பட எல்லாராலும், ஒப்புக்கொள்ளப்படும்
தன் ஞாபகத்தை பிரமாணமாக பண்டித சிரேஷ்டர்கள்
அறிந்திருக்கிறார்கள். (604)

प्रत्यभिज्ञायमानत्वं लिङ्गं अवानुमापकम् ।

सर्वमाणस्य सद्भावे सुखमस्वाप्तं इत्ययम् ॥ ६०५ ॥

ப்ரத்யபிஜ்ஞாயமானத்வம் லிங்கமத்ராநுமாபகம் ।

ஸ்மர்யமாணஸ்ய ஸத்பாவே ஸுகமஸ்வாப்ஸமித்யயம் ॥

அந்-இங்கு, **சுखमखास-**நான் நன்றாகத் தூங்கினேன், **इति-**என்று, **सर्गमाणस-**நினைக்கப்படுகிற ஆத்மாவின், **सद्भावे-**இருப்பில், **प्रत्यभिज्ञायमानत्वं-**நினைக்கப்படும் தன்மை **अनुमापकं-**அனுமிதியை உண்டு பண்ணும், **लिङ्ग-**ஹேதுவாக ஆகிறது.

காலையில் விழித்துக்கொண்டபின் “இரவில் நான் ஸுகமாகத் தூங்கினேன்” என்று நினைவு படுத்திக் கொள்கிறான். முன்னால் இருந்ததைத்தான் பின்னர் நினைவு படுத்திக்கொள்ள முடியும். நினைக்கப்படும் தன்மை ஆத்மாவில் இருப்பதால், ஆத்மா உள்ளது என்பதை அநுமானத்தால் ஊகிப்பதற்கு நினைக்கப்படும் தன்மை ஹேதுவாக ஆகிறது. (605)

पुराऽनुभूतो नो चेत्तु स्मृतेऽनुदयो भवेत् ।

इत्यादितर्कयुक्तिश्च सद्भावे मानमात्मनः ॥ ६०६ ॥

புரானுபூதோ நோ சேத்து ஸ்ம்ருதே ரநுதயோ பவேத் ।
இத்யாதிதர்க்யுக்திச்ச ஸத்பாவே மாநமாத்மநஃ ॥

புரா-முன்னால், **अनुभूतो नो चेत्** - அனுபவிக்கப்படா விட்டால், **स्मृतेः-**நினைவின், **अनुदयो भवेत्** - உத்தபத்தி ஏற்படாது, **इत्यादितर्कयुक्तिश्च-**இது முதலான தர்க்க யுக்தியும், **आत्मनः सद्भावे-**ஆத்மா இருக்கும் விஷயத்தில், **मानं-**பரமாணம்.

முன்னால் அனுபவிக்கப்படாமலிருந்தால் ஞாபகமே ஏற்படாது. இது முதலான தர்க்க யுக்தியும் ஆத்மா ஸுஷுப்தியில் இருக்கிறது என்பதற்கு பிரமாணம். (606)

यत्रात्मनोऽकामयितृत्वबुद्धिः स्वमानवेक्षाऽपि च तत् सुषुप्तम् ।

इत्यात्मसद्भावं उदीर्यतेऽत्र श्रुत्याऽपि तस्मात् श्रुतिरत्र मानम् ॥

யத்ராத்மனோ஽காமயித்ருத்வபுத்தி:

ஸ்வப்நாநவேக்ஷாபி ச தத் ஸுஷுப்தம் ।

இத்யாத்மஸத்பாவ உதீர்யதேதத்ர

ச்ருத்யாபி தஸ்மாத் ச்ருதிரத்ர மாநம் ॥

யத்-நாங்கு, ஆத்மாவிற்கு அகாமயித்யவூஃ-ஆசைப் படுகிற எண்ணமில்லாமையும், ஸ்ரீமாத்ஸாஹ்யஸி-ஸ்வப்னம் காணாதிருத்தலும் உள்ளதோ, தத்-சுஷுப்தி-அது ஸுஷுப்தி, இதி-என்று, அத-இவ்விஷயத்தில், ஸ்ரீமாத்ஸாஹ்யஸி-ஆத்மாவின் இருப்பு, உதீரயதே-சொல்லப்படுகிறது, தஸ்ய-ஆதலால், அத-இதில், ஸ்ரீமாத்ஸாஹ்யஸி-வேதமும், மான-பிரமாணம்.

“எங்கே ஆத்மாவிற்கு ஆசைப்படுகிற எண்ணமில்லையோ எங்கே ஸ்வப்னத்தைப் பார்க்கவில்லையோ, அது ஸுஷுப்தி” என்று மாணடுகிய சுருதியினால் ஆத்மாவின் இருப்பு சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் சுருதியும் பிரமாணம்.

அகாமயித்யா ஸ்ரீமாத்ஸாஹ்யஸி-வ்யாபித்யம் ।

அவித்யமானஸ தத ஆத்மாஸ்தித்வம் ப்ரதீயதே ॥ 608 ॥

அகாமயித்ருதா ஸ்வப்னாதர்சனம் கடதே கத: ।

அவித்யமானஸ்ய தத ஆத்மாஸ்தித்வம் ப்ரதீயதே ॥

அவித்யமானஸ - இல்லாதவனுக்கு, அகாமயித்யா - ஆசைப் படாமல் இருக்கிற தன்மையும், ஸ்ரீமாத்ஸாஹ்யஸி-ஸ்வப்னம் காணாமையும், கத-வ்யாபித்யம்-எப்படிப்பொருளாகிறது, தத:- ஆகையால், ஆத்மாஸ்தித்வம்-ஆத்மாவின் இருப்பு, ப்ரதீயதே-அறியப்படுகிறது.

ஆசைப்படாமலிருக்கும் தன்மையும் ஸ்வப்னம் பார்க்காமலிருப்பதும், இல்லாதவனுக்கு எப்படி முடியும்? ஆகையால் ஆத்மாவின் இருப்பு நன்கு தெரிகிறது. (608)

(அ) இவ்விதமாக சுருதி, யுக்தி, பிரத்யக்ஷம் என்கிற பிரமாணங்களினால் ஆத்மா என்று ஒருவர் உண்டு, அவர் சரீராதிகளுக்கு வேறுபட்டவர், மற்ற விஷயங்களைப்போல அறியப்படும் பதார்த்தமில்லை, அவரே ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்கிற மூன்று நிலைகளிலும் அறிகிறவர். என்று நிரூபித்துவிட்டு, இனி அவர் ஸத், சித், ஆனந்த ஸ்வரூபர் என்பதை நிர்வசனம் செய்கிறார்:—

एतैः प्रमाणैः अस्तीति ज्ञातः साक्षितया बुधैः ।

आत्माऽयं केवलः शुद्धः सच्चिदानन्दलक्षणः ॥ ६०० ॥

ஏதை: ப்ரமாணைஸ்தீதி ஜாத: ஸாக்ஷிதயா புதை: |

ஆத்மா஽யம் கேவல: சுத்த: ஸச்சிதானந்த லக்ஷண: ||

एतैः प्रमाणैः-இந்த பிரமாணங்களால், आत्मा-ஆத்மா, साक्षितया-ஸாக்ஷியாக, अस्ति-இருக்கிறார், इति-என்று, बुधैः-வித்வான்களால், ज्ञातः-அறியப்பட்டிருக்கிறார், अयं-இந்த ஆத்மா, केवलः-தனியாக இருப்பவர், शुद्धः-தோஷமில்லாதவர், सच्चिदानन्दलक्षणः-எத்தித் ஆனந்த ஸ்வரூபமாயிருப்பவர்.

இந்த பிரமாணங்களினால் ஆத்மா ஸாக்ஷியாக (ஒன்றிலும் ஸம்பந்தப்படாமல் எல்லாவற்றையும் அறிபவராக) இருக்கிறார் என்று அறிவாளிகளால் அறியப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆத்மா தனித்தது, சுத்தமானது, இருப்பு ஞானம் ஆனந்தம் இவைகளை லக்ஷணமாகவுடையது. (600)

सच्चिच्चानन्दतादि लक्षणं प्रत्यगात्मनः ।

எத்வசித்வாந்ததாதி லக்ஷணம் ப்ரத்யகாத்மந: |

सच्चिच्चानन्दतादि-இருக்கும் தன்மை, அறிவுத்தன்மை, ஆனந்தத்தன்மை இது முதலியவை, प्रत्यगात्मनः-பிரத்யகாத்மாவின், लक्षणं-லக்ஷணம்.

இருக்கும் தன்மை, அறிவுத்தன்மை, ஆனந்தத்தன்மை முதலியது பிரத்யக் (உள்ளிருக்கும்) ஆத்மாவின் லக்ஷணம்.

(அ) இம்முன்று தன்மைகளும் ஆத்மாவிற்கு எதனால் சொல்லப்படுகிறதென்று முதலில் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு பிறகு தனித்தனியே எடுத்துக்கொண்டு விஸ்தாரமாகச் சொல்கிறார் :-

कालत्रयेऽप्यबाध्यत्वं सत्त्वं नित्यस्वरूपतः ॥ ६१० ॥

शुद्धचैतन्यरूपत्वं चित्तं ज्ञानस्वरूपतः ।

अखण्डसुखरूपत्वात् आनन्दत्वं इतीयते ॥ ६११ ॥

காலத்ரயே஽ப்யபாத்யத்வம் ஸத்வம் நித்யஸ்வரூபதஃ ॥

சுத்தசைதன்யரூபத்வம் சித்வம் ஞானஸ்வரூபதஃ ।

அகண்ட ஸுகரூபத்வாத் ஆனந்தத்வமிதீர்யதே ॥

नित्यस्वरूपतः-அழிவற்ற ஸ்வரூபமானதால், காலவ்யேபி-
முக்காலங்களிலும், अवाध्यत्वं - பாதிக்கப்படாத தன்மை
யாகிற, सत्त्वं-ஸத்வம், ज्ञानस्वरूपतः-ஞானஸ்வரூபமாயிருப்
பதால், शुद्धचैतन्यरूपत्वं-கேவலசைதன்ய ரூபமாகிற, चित्तं-
சித்வம், अखण्डसुखरूपत्वात्-பூர்ணமான ஸுகரூபமாயிருப்
பதால், आनन्दत्वं-ஆனந்தத்தன்மை, इति-என்று, ईयते-
சொல்லப்படுகிறது.

ஆத்மாவிற்கு ஸத்த்வம் (இருக்கும் தன்மை) என்பது
நித்யமானஸ்வரூபமாயிருப்பதால் சென்ற காலம் நிகழ்காலம்
எதிர்காலம் என்னும் முக்காலங்களிலும்கூட பாதிக்க முடியாத
தன்மை.

சித்த்வம் (சித்தாக இருக்கும் தன்மை) என்பது ஞான
ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் சுத்த சைதன்யஸ்வரூபத்தன்மை.

பரிபூர்ணமான ஸுகஸ்வரூபமாயிருப்பதால், ஆனந்தத்
தன்மை என்று சொல்லப்படுகிறது. (610-611)

(அ) மேல் 6 சுலோகங்களில் ஸத்தாயிருக்கும்
தன்மையை விளக்குகிறார் :-

अनुभूताऽऽत्मनः सत्ता जाग्रत्स्वसुषुप्तिषु ।

अदमस्मीत्यतो नित्यो भवत्यात्माऽयमव्ययः ॥ ६१२ ॥

அநுஸ்யூதா஽஽த்மநஃ ஸத்தா ஜாக்ரத்ஸ்வப்ன

ஸுஷுப்திஷு ।

அஹம்ஸ்மீத்யதோ நித்யோ பவத்யாத்மா஽யமவ்யயஃ ॥

जाग्रत्स्वसुषुप्तिषु-விழிப்பு, கனவு, நல்ல தூக்கம் இவை
களில், अहं अस्मि-நான் இருக்கிறேன், इति-என்று, आत्मनः-

सत्ता-ஆத்மாவின் இருப்பு, अनुभूता-தொடர்ந்து இருக்கிறது,
 अतः-ஆகையால், अद्यः-குறைவில்லாத, अयं आत्मा-இந்த
 ஆத்மா, नित्यः-அழிவற்றவராக, भवति-ஆகிறது,

விழிப்பு, கனவு, நல்ல தூக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளிலும்
 “நான் இருக்கிறேன்” என்று ஆத்மாவின் இருப்பு (ஸத்தை)
 துடர்ந்தேயிருந்து வருகிறது. ஆகையினால் இந்த ஆத்மா
 நித்யர், குறைவற்றவர். (612)

सर्वदाऽप्यासं इत्येवाभिन्नप्रत्यय ईक्ष्यते ।

कदाऽपि नासं नेत्यस्मादात्मनो नित्यता मता ॥ ६१३ ॥

ஸர்வதா஽ப்யாஸமித்யேவாபிந்நப்ரத்யய ஈக்ஷ்யதே ।

கதா஽பி நாஸம் நேத்யஸ்மாதாத்மனோ நித்யதா மதா ॥

सर्वदापि-எப்பொழுதும், आसं-நான் இருந்தேன், इत्येव-
 என்றே, अभिन्नप्रत्ययः-மாறுபடாத ஒரே எண்ணம், ईक्ष्यते-
 காணப்படுகிறது. न आसं-நான் இருந்ததில்லை, इति-என்ற,
 (எண்ணம்), कदापि-ஒருபோதும், न-காணப்படுகிறதில்லை,
 अस्मात्-இந்தக்காரணத்தால், आत्मनः-ஆத்மாவிற்கு, नित्यता-
 நித்யமாயிருக்கும் தன்மை, मता-கருதப்பட்டிருக்கிறது.

“எப்பொழுதும் கூட நான் இருந்திருக்கிறேன்” என்றே
 வேறுபடாத எண்ணம் காணப்படுகிறது ‘நான் இருந்த
 தில்லை’ என்ற எண்ணம் ஒருபொழுதும் காணப்படுகிறதில்லை
 இந்த காரணத்தினால் ஆத்மாவிற்கு நித்யமாயிருக்கும் தன்மை
 எண்ணப்படுகிறது. (613)

आयातासु गतासु शैश्वमुखान्स्थानासु जाग्रन्मुखा-

संन्यासप्यखिलासु वृत्तिषु धियो दुष्टास्वदुष्टास्वपि ।

गङ्गाभङ्गपरम्परासु जलवत् सत्ताऽनुवृत्ताऽऽत्मनः

तिष्ठत्येव सदा स्थिराऽहमहमित्येकात्मना साक्षिणः ॥ ६१४ ॥

ஆயாதாஸு கதாஸு சைசவமுகாவஸ்த்நாஸு

ஜாக்ரன் முகா

ஸ்வந்யாஸ்வப்யகிலாஸு வ்ருத்திஷு தியோ

துஷ்டாஸ்வதுஷ்டாஸ்வபி ।

கங்காபங்க பரம்பராஸு ஜலவத்

ஸ த்தாநுவ்ருத்தாஸ்த்மந:

திஷ்டத்தேவ ஸதா ஸ்திராநுமஹமித்தேகாத்மநா

ஸாஷிண: ||

சுஷீலாஸு-பால்யம் முதலிய அவஸ்தைகளும், ஜாஸு-ஜாக்ரத முதலியவைகளும், அநாஸு - மற்றும், துஸு-கெட்டதும், அதுஸு-நல்லதுமான, அஸு-எல்லா, திஷ்ட:-மனதின, துஷ்ட:-விருத்திகளும், அஸு-வந்த போதிலும், அஸு அப-சென்றபோதிலும், அஸு-கங்கையின் அலைகளின் வரிசைகளில், அஸு-ஜலம் போல, அஸு:-ஸாஷியான, அஸு:- ஆத்மாவின், அஸு:-ஸத்தையானது, அஸு:-நான் நான் என்று, அஸு:-மாருமல, அஸு:-எப்பொழுதும், அஸு:-ஒரே ஸ்வரூபமாக, அஸு:-தொடர்ந்து, அஸு:-இருந்தே வருகிறது.

பால்யம் முதலிய அவஸ்தைகளும், ஜாக்ரத முதலிய அவஸ்தைகளும் மற்றும் நல்லதும் கெட்டதுமான புத்தியின் எல்லா விருத்திகளும் மாறிமாறி வந்தாலும் போனாலும் கங்கையின் அலைவரிசைகளில் தண்ணீர்போல ஸாஷியான ஆத்மாவின் ஸத்தையானது 'நான், நான்' என்று மாருமல் எப்பொழுதும் ஒரே ஸ்வரூபமாகத் தொடர்ந்து இருக்கிறது.

प्रतिपद् अहमादयो विभिन्नाः क्षणपरिणामितया विकारिणस्ते ।

न परिणामितस्य निष्कलत्वात् अं अभिकार्यत एव नित्य आत्मा ॥

ப்ரதிபதமஹமாதயோ விபிந்நா:

க்ஷணபரிணமிதயா விகாரிணஸ்தே ।

ந பரிணதிரமுஷ்ய நிஷ்கலத்வாத்

அயமவிகார்யத ஏவ நித்ய ஆத்மா ॥

ப்ரதிபத்-ஒவ்வொரு அடியிலும், அஹமாதய:-அஹங்காரம் முதலியவைகள் விभिन्नाः - வெவ்வேறுனவை, क्षणपरिणामितया-ஒவ்வொருக்ஷணமும் மாறுதலுடன் கூடியதாக இருப்பதால், ते-அவைகள், विकारिणः-விகாரமுள்ளவை,

निकलत्वा-அவயவமில்லாததால், अमु-இந்த ஆத்மா
 வ்ற்கு, परिणति:-பரிணாமம், न-இல்லை, अयं-இந்த ஆத்மா
 अविकारी-விகாரமில்லாதது, अत एव-ஆதலாலேயே, आत्मा-
 नित्य:-ஆத்மா நித்யமானது

அஹங்காரம் முதலியவை ஒவ்வொரு அடியிலும் வேறு
 பட்டுக்கொண்டு க்ஷணத்தில் மாறிவிடும் ஸ்வபாவமுள்ளதால்
 அவை விகாரத்தையடையும் தன்மையுடையவை. இந்த
 ஆத்மா வ்ற்கு கலைகள் (அவயவங்கள்) கிடையாததினால்
 மாறுதல் கிடையாது. இவர் விகாரமற்றவர். அதினாலேயே
 ஆத்மா நித்யந்தான். (615)

यः स्वप्नं अद्राक्षं अहं सुखं यो-

ऽस्वाप्सं स एवास्मयथ जागरूकः ।

इत्येवमच्छिन्नतयाऽनुभूयते

सत्ताऽऽत्मनो नास्ति हि संशयोऽत्र ॥ ६१६ ॥

ய: ஸ்வப்னமத்ராக்ஷமஹம் ஸுகம் யோ-

஽ஸ்வாப்ஸம் ஸ ஏவாஸ்யத ஜாகருக: |

இதயேவமச்சிந்தயா஽நுபூயதே

ஸத்தா஽஽த்மனோ நாஸ்தி ஹி ஸம்ஸயோ஽த்ர ||

ய: அஃ-எந்த நான், स्वप्न-ஸ்வப்னத்தை, अद्राक्षं-
 பார்த்தேனோ, य:-எந்த நான், सुखं-ஸுகமாக, अस्वाप्सं-
 தூங்கினோ, स एव-அந்த நானே, अय-பிறகு, जागरूक:-
 விழித்துக்கொண்டிருக்கிறானாக, असि-இருக்கிறேன், इत्येवं-
 என்று இவ்விதமாக आत्मनः सत्ता-ஆத்மாவின் ஸத்தை
 யானது, अच्छिन्नतया - விடாமல் தொடர்ந்து, अनुभूयते -
 அனுபவிக்கப்படுகிறது, अत्र - இவ்விஷயத்தில், संशय:-
 ஸந்தேஹம், नास्ति हि-இல்லை.

“எந்த நான் ஸ்வப்னத்தைக் கண்டேனோ, எந்த நான்
 ஸுகமாகத் தூங்கினேனோ, அந்த நானே இப்பொழுது விழித்
 துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று இவ்விதமாக விட்டுப்
 போகாமல் ஆத்மாவின் ஸத்தை அனுபவிக்கப்படுகிறது,
 இதில் ஸந்தேஹமேயில்லை என்பது பிரஸித்தம். (616)

(அ) பிரச்சோபநிஷத் முதலியவிடங்களில் ஆத்மா 16 கலைகளுள்ளவன் என்று சொல்லியிருக்கிறதே, இங்கே கலைகள் கிடையாதென்று சொல்கிறீர்களே என்று ஸந்தேகம் ஏற்படக் கூடியதால், அங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஆத்மா சுத்த சைதன்யமில்லையென்பதைக் காட்டுகிறார் :—

श्रुत्युक्ताः षोडशकलाः चिदाभासस्य नात्मनः ।

ச்ருத்யுக்தா: ஷோடச கலாஸ் சிதாபாஸஸ்ய நாத்மந: |

श्रुत्युक्ताः—உபநிஷத்தில சொல்லப்பட்ட, **षोडश कलाः**—பதினாறு கலைகள், **चिदाभासस्य**—சிதாபாஸனுக்கு, **न नात्मनः**—ஆத்மாவிற்கு அல்ல.

வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 16 கலைகள் சைதன்யத் தின் பிரதிபிம்பமான ஜீவனுக்கே தவிர, ஆத்மாவிற்கு இல்லை.

निकलत्वात् नास्य लयः तस्मात् नित्यत्वं आत्मनः ॥ ६१७ ॥

நிஷ்கலத்வாத் நாஸ்ய லயஸ் தஸ்மாத் நித்யத்வமாத்மந: ||

अस्य—இந்த ஆத்மாவுக்கு, **निकलत्वात्**—அவயவங்கள் இல்லாததால், **न लयः**—நாசம் கிடையாது, **तस्मात्**—ஆகையால், **आत्मनः**—ஆத்மாவிற்கு, **नित्यत्वं**—நித்யத்தன்மை.

அவயவங்களில்லாத காரணத்தினால் இவருக்கு லயமும் கிடையாது. ஆகையால் ஆத்மாவிற்கு நித்யமாயிருக்கும் தன்மை எரித்தம். (617)

(அ) இனி ஆத்மா சித், அதாவது ஞானஸ்வரூபர், என்று 5 சுலோகங்களில் விளக்குகிறார் :—

जडप्रकाशकः सूर्यः प्रकाशतमैव नो जडः ।

बुद्ध्यादिभासकः तस्मात् चित्स्वरूपः तथा मयः ॥ ६१८ ॥

ஜடப்ரகாசக: ஸூரிய: ப்ரகாசாத்மைவ நோ ஜட: |

புத்த்யாதிபாஸகஸ் தஸ்மாத் சித்ஸ்வரூபஸ் ததா மத: ||

ஜடபிரகாசக:-ஜடவஸ்துக்களை பிரகாசிக்கச் செய்கிற, **சூர்ய:**-ஸூரியன், **பிரகாசம்**-பிரகாச ஸ்வரூபம் தான், **நோ** **ஜட:**-ஜடப்பொருள் அல்ல. **தथा**-அப்படியே, **புஷ்யாதிமாசக:**-புத்தி முதலியவைகளை பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஆத்மா, **தஸ்யா**-அந்த காரணத்தால், **சித்ஸ்வரூப:**-ஞானஸ்வரூபமாக, **மத:**-கருதப்பட்டிருக்கிறது.

ஜடமான பதார்த்தங்களை பிரகாசிக்கும்படிச் செய்யும் ஸூர்யன் பிரகாசஸ்வரூபனேதான், ஜடமல்ல. அப்படியே ஜடமான புத்தி முதலியதை பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஆத்மா அதே காரணத்தினால் ஞானஸ்வரூபனென்று தீர்மானிக்கப் படுகிறது. (618)

कुड्यादेस्तु जडस्य नैव घटते भानं स्वतः सर्वदा

सूर्यादिप्रभया विना कचिदपि प्रत्यक्षमेतत् तथा ।

बुद्ध्यादेरपि न स्वतोऽस्त्यणुरपि स्फूर्तिः विनैवात्मना

सोऽयं केवलचिन्मयः श्रुतिमतो भानुर्यथा रुक्मयः ॥ ६१९ ॥

குட்யாதேஸ்து ஜடஸ்ய நைவ கடதே பானம் ஸ்வத:

ஸ்ர்வதா

ஸூர்யாதிப்ரபயா விநா க்வசிதபி ப்ரத்யக்ஷமேதத் ததா ।

புத்த்யாதேரபி ந ஸ்வதோஸ்த்யணுரபி ஸ்பூர்திர்

விரைவாத்மநா

ஸோ஽யம் கேவலசின்மய: ச்ருதிமதோ பாநுர்

யதா ருக்மய: ॥

ஜடச்ய-ஜடமான, **குடியாदेस्तु**-சுவர் முதலியவற்றிற்கு, **சூர்யாதிப்ரபயா விநா**-ஸூரியன் முதலியவைகளின் ஒளி இல்லாமல், **சர்வதா**-எப்பொழுதும், **क्वचिदपि**-ஒரு இடத்திலும், **स्वतः**-தானாகவே, **भानं**-பிரகாசிப்பது, **नैव घटते**-ஏற்படாது, **एतत्**-இது, **प्रत्यक्षं**-நேரில் கண்டனீஷயம், **तथा**-அப்படியே, **बुद्ध्यादेरपि**-புத்தி முதலியவற்றிற்கும், **विनैव आत्मना**-ஆத்மா இல்லாமல், **स्वतः**-தானாகவே, **अणुरपि**-கொஞ்சம் கூட, **स्फूर्तिः**-பிரகாசம், **नास्ति**-இல்லை. **यथा**-எப்படி, **भानुः**-ஸூர்யன்,

கூடமய:-பிரகாசமயனோ (அப்படியே), **ச: அய்-**அந்த இந்த ஆத்மாவும், **கேவலசிம்மய:-**சைதன்யத்தை மட்டும் ஸ்வரூபமாகக்கொண்டவனாக, **ஐதிமத:-**வேதங்களால் கருதப்பட்டிருக்கிறான்.

ஐடமாயிருக்கும் சுவர் முதலியதிற்கோ எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும், ஸுரீயன் முதலானதின் பிரகாசமில்லாமல், தானாகவே பிரகாசம் என்பது ஏற்படவே ஏற்படாது. இது எல்லாருக்கும் பிரத்யக்ஷமாய் நேரில் தெரிந்த விஷயம். அப்படியே புத்தி முதலானதிற்கும், ஆத்மா இல்லாமல் தானாகவே பிரகாசமென்பது கொஞ்சம்கூடக் கிடையாது. எப்படி ஸுரீயன் பிரகாசமயனாகவேயிருக்கிறாரோ, அப்படியே இந்த ஆத்மாவும் தனித்த ஞானமயன் என்று வேதம் மதிக்கிறது. (619)

स्वभासने वाऽन्यपदार्थभासने

नार्कः प्रकाशान्तरं ईषदिच्छति ।

स्वबोधने वाऽप्यहमादिबोधने

तथैव चिदातुः अयं परात्मा ॥ ६२० ॥

ஸ்வபாஸநே வா஽ந்யபதார்த்தபாஸநே

நார்க்க: ப்ரகாசாந்தரமீஷதிச்சதி ।

ஸ்வபோதநே வா஽ப்யஹமாதிபோதநே

ததைவ சித்தாதுரயம் பராத்மா ॥

அக்:-ஸுரீயன், **स्वभासने** - தன்னை பிரகாசப்படுத்துவதிலோ, **अन्यपदार्थभासने वा-**வேறு பொருள்களை பிரகாசப்படுத்துவதிலோ, **प्रकाशान्तरं-**வேறு ஒளியை, **ईषत्-**கொஞ்சம் கூட, **न इच्छति-**அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. **चिदातुः-**சைதன்ய ஸ்வரூபனான, **अयं परात्मापि-**இந்த பரமாத்மாவும், **स्वबोधने-**தான் பிரகாசிப்பதிலோ, **अहमादिबोधने वा-**அஹங்காரம் முதலியவைகளை பிரகாசப்படுத்துவதிலோ, **तथैव** - அப்படியே தான், (ஒன்றையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை.)

தன்னை பிரகாசப்படுத்துவதிலோ வேறு பதார்த்தத்தை பிரகாசப்படுத்துவதிலோ, ஸுரீயன் வேறு பிரகாசத்தை

கொஞ்சமேனும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. அப்படியே இந்த ஞானஸ்வரூபனுடைய பரமாத்மாவும் தன்னைத் தெரியப்படுத்த துவதிலோ அஹங்காரம் முதலியதைத் தெரியும்படி செய்வதிலோ வேறு ஞானத்தை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. (620)

अन्यप्रकाशं न किमप्यपेक्ष्य

यतोऽयमाभाति निजात्मनैव ।

ततः स्वयंज्योतिरयं चिदात्मा

न ह्यात्मभाने परदीप्त्यपेक्षा ॥ ६२१ ॥

அந்யப்ரகாசம் ந கிம்ப்யபேக்ஷ்ய

யதோ஽யமாபாதி நிஜாத்மநைவ ।

தத: ஸ்வயம் ஜ்யோதிரயம் சிதாத்மா

ந ஹ்யாத்மபானே பரதீப்த்யபேக்ஷா ॥

யத:-எந்தக்காரணத்தால், அய்-இந்த ஆத்மா, अन्य-
प्रकाशं-வேறு பிரகாசத்தை. किमपि-கொஞ்சமும், न अपेक्ष्य-
எதிர்பார்க்காமல், निजात्मनैव-தன் ஸ்வரூபத்தினாலேயே,
आभाति-பிரகாசிக்கிறதோ, ततः - ஆகையால், अयं - இந்த,
चिदात्मा-ஞானரூபியான ஆத்மா, स्वयंज्योतिः-தானாகவே
பிரகாசிக்கிறவர், आत्मभाने-ஆத்மா பிரகாசிப்பதில், परदीप्त्य-
पेक्षा-வேறு பிரகாசத்தின் அபேக்ஷை, नहि-இல்லையல்லவா !

வேறு பிரகாசத்தை கொஞ்சமும் அபேக்ஷிக்காமல் தன்
ஸ்வரூபத்தினாலேயே இவர் பிரகாசிக்கிறார் என்ற காரணத்
தினால், இந்த ஞான ஸ்வரூபனுடைய ஆத்மா ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்
(தானே பிரகாசிப்பவர்). தானே பிரகாசிக்கும்போது, வேறு
பிரகாசத்தின் அபேக்ஷை கிடையாதல்லவா ? (621)

यं न प्रकाशयति किंचिदिनोऽपि चन्द्रः

नो विद्युतः किमुत वह्निरयं मितामः ।

यं भान्तमेतमनुभाति जगत्समस्तं

सोऽयं स्वयं स्फुरति सर्वदशासु चात्मा ॥ ६२२ ॥

யம் ந ப்ரகாசயதி கிஞ்சிதிநோ஽பி சந்த்ர:

நோ வித்யுத: கிமுத வஹ்னிரயம் மிதாப: ।

யம் பாந்தமேதமநுபாதி ஜகத் ஸமஸ்தம்

ஸோ஽யம் ஸ்வயம் ஸ்புரதி ஸர்வதசாஸு சாத்மா ॥

ஏ-எந்த ஆத்மாவை, ஐ:-ஸ்ரீரீயனும், சந்த்ரோபி-சந்திரனும், கிஞ்சித்-கொஞ்சம் கூட, ந ப்ரகாசயதி-பிரகாசப் படுத்தாதோ, வித்யுத:-மின்னல்கள், நோ-பிரகாசப்படுத்தாதோ அய் வஹ்னி:-இந்த அக்னி, மிதாப:-கொஞ்சமான ஒளியுள்ளவன், கிமுந-இவன் பிரகாசப்படுத்தமாட்டான் என்பது பற்றி சொல்லவேண்டுமா? மான்த்-பிரகாசிக்கிற, ய் எத்-எந்த இந்த ஆத்மாவை, சமஸ்த் ஜகத்-எல்லா பிரபஞ்சமும், அனுமாதி-அனுஸரித்து பிரகாசிக்கிறதோ, ஸோ஽ய் ஆத்மா-அந்த இந்த ஆத்மா, சர்வதசாஸு-எல்லாநிலைகளிலும், ஸ்வ-தானே, ஸுரதி-பிரகாசிக்கிறான்.

எவரை ஸ்ரீரீயன் கொஞ்சமேனும் பிரகாசப்படுத்தாதோ, அப்படியே சந்திரனும், மின்னல்களும் பிரகாசப்படுத்தாதோ, மிகவும் குறைந்த பிரகாசத்துடன் கூடிய இந்த அக்னி பிரகாசப்படுத்தாதென்று சொல்லவேண்டுமா? பிரகாசிக்கிற எந்த இவரை அனுஸரித்து எல்லா உலகமும் பிரகாசிக்கிறதோ, அந்த ஆத்மா எல்லா நிலைகளிலும் தானே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். (622)

(அ) மேலால் 9 சுலோகங்களால் ஆத்மா ஆனந்த ஸ்வரூபர் என்பதை விவரிக்கிறார் :-

ஆத்மன: சுஹ்ருபத்வாதானந்தத்வம் ஸ்வலக்ஷணம் ।

பரமேமாஸ்யத்வென சுஹ்ருபத்வமாத்மன: ॥ 623 ॥

ஆத்மன: ஸுகரூபத்வாதானந்தத்வம் ஸ்வலக்ஷணம் ।

பரமேமாஸ்யத்வென ஸுகரூபத்வமாத்மன: ॥

ஆத்மன: சுஹ்ருபத்வாதானந்தத்வம் ஸ்வலக்ஷணம் - ஆத்மா ஸுகரூபமாக இருப்பதால், அனந்தத்வம்-ஆனந்தத்தன்மை, ஸ்வலக்ஷணம் - ஸ்வரூபலக்ஷணமாகிறது, ஆத்மன:-ஆத்மா, பரமேமாஸ்யத்வென-மேலான பரிதிக்கு

விஷயமாக இருப்பதால், **சுखरूपं-ஸுகரூபமாக** இருக்கும் தன்மை இருக்கிறது.

ஆத்மா ஸுக ஸ்வரூபமாயிருப்பதினால் ஆனந்தத்தன்மை ஆத்மாவிற்கு லக்ஷணமாகிறது. ஆத்மா மேலான பிரீதிக்கு விஷயமாயிருத்தலால், அதற்கு ஸுக ஸ்வரூபத்தன்மை. (628)

सुखहेतुषु सर्वेषां प्रीतिः सावधिरीक्ष्यते ।

कदाऽपि नावधिः प्रीतेः स्वात्मनि प्राणिनां क्वचित् ॥ ६२४ ॥

ஸுகஹேதுஷு எர்வேஷாம் ப்ரீதி: ஸாவதி ரீக்ஷ்யதே ।
கதாபி நாவதி: ப்ரீதே: ஸ்வாத்மநி ப்ராணிநாம் க்வசித் ॥

சर्वेषां-எல்லோருக்கும், सुखहेतुषु-ஸுகத்திற்கு ஸாதனமான வஸ்துக்களில், **प्रीति:-ப்ரீதியானது, सावधि:-எல்லை** யுள்ளதாக, **ईक्ष्यते-காணப்படுகிறது, प्राणिनां-பிராணிகளுக்கு** **कदापि-ஒருபோதும், क्वचित्-ஒரு இடத்திலும், स्वात्मनि-தனது** ஆத்மாவில் உள்ள, **प्रीते:-ப்ரீதிக்கு, अवधि:-எல்லை, न-இல்லை.**

எல்லாருக்குமே ஸுகத்திற்கு ஸாதனமாயிருக்கும் பதார்த்தங்களில் உள்ள பிரீதி எல்லையுள்ளதாகவே காணப்படுகிறது. பிராணிகளுக்கு தன்னிடத்திலுள்ள பிரீதிக்கு மாத்திரம் எப்பொழுதாவது எங்கேயாவது எல்லையென்பது கிடையாது. (624)

क्षीणेन्द्रियस्य जीर्णस्य संप्राप्तोत्क्रमणस्य वा ।

अस्ति जीवितुमेवाशा स्वात्मा प्रियतमो यतः ॥ ६२५ ॥

க்ஷீணேந்த்ரியஸ்ய ஜீர்ணஸ்ய ஸம்ப்ராப்தோத்

க்ரமணஸ்ய வா ।

அஸ்தி ஜீவிதுமேவாசா ஸ்வாத்மா ப்ரியதமோ யத: ॥

यतः-எதனால் स्वात्मा-தனது ஆத்மா **प्रियतमः-மிகுந்த** பிரியமானதோ (**अतனால்**) **क्षीणेन्द्रियस्य-இந்திரிய பலம்** குறைந்தவனுக்கோ, **जीर्णस्य - ஜரையடைந்தவனுக்கோ,** **संप्राप्तोत्क्रमणस्य वा-பிராணன் வெளியே போகும் நிலையை**

அடைந்தவனுக்கோ, ஜிவிசுமேவ-வாழ்வதற்குத்தான், அாசா-
ஆசை, அஸ்தி-இருக்கிறது

தன் ஆத்மா மிகவும் பிரியமாய் இருப்பதினால்தான்,
இந்திரியங்கள் சக்தி குறைந்து, ஜீர்ணமாகி, மரணம்
நெருங்கியிருப்பவனுக்கும் ஜீவித்து இருக்கவேண்டுமென்ற
ஆசை இருந்துகொண்டேயிருக்கிறது. (625)

ஆத்மாஃ: பரமபிரேமாஸ்பத: ஸர்வசரீரிணாம் ।

யஸ்ய ஸேதயா ஸர்வபாடேயத்வமூச்சதி ॥ 626 ॥

ஆத்மாஃ: பரமப்ரேமாஸ்பத: ஸர்வசரீரிணாம் ।
யஸ்ய ஸேதயா ஸர்வபாடேயத்வம் ருச்சதி ॥

அத: - ஆகையால், ஸர்வசரீரிணாம் - சரீரமுள்ளவர்கள்
எல்லோருக்கும், ஆத்மா - ஆத்மா, பரமபிரேமாஸ்பத: - மேலான
பிரீதிக்கு விஷயமாக இருக்கிறது, யஸ்ய-எந்த ஆத்மாவிற்கு,
ஸேதயா-அங்கமாயிருப்பதால், ஸர்வ-எல்லாம், பாடேயத்வம் -
வேண்டப்படும் தன்மையை, மூச்சதி-அடைகிறது.

ஆகையினால் சரீரமுள்ளவர்கள் எல்லோருக்கும் ஆத்மா
தான் மேலான பிரீதிக்குப் பாத்திரம். அதற்கு அங்கமாய்
இருக்கும் தன்மையினால்தான் எல்லாம் வேண்டப்படும்
தன்மையை (எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய தன்மையை)
அடைகிறது. (626)

ஏவ ஏவ ப்ரியதம: புத்ராடபி ஧நாதபி ।

அந்யஸாதபி ஸர்வஸாதாதம: ॥ 627 ॥

ஏவ ஏவ ப்ரியதம: புத்ராடபி ஧நாதபி ।

அந்யஸாதபி ஸர்வஸாதாதம: ஆத்மாயம் பரமாந்தர: ॥

ஏவ ஏவ-இந்த ஆத்மா தான், புத்ராடபி-புத்திரனைக்
காட்டிலும், ஧நாதபி-பணத்தைக்காட்டிலும், அந்யஸாத-மற்ற
ஸர்வஸாதபி-எல்லாவற்றைக்காட்டிலும், ப்ரியதம: - மிகவும்

பிரியமானது, அய் ஆத்மா-இந்த ஆத்மா, பரமான்तर:-எல்லா வற்றிற்கும் உள்ளே இருப்பது

இந்த ஆத்மாதான் புத்திரனையும்விட, செல்வத்தையும் விட, மேலான பிரியமான பதார்த்தம் வேறு எல்லா வற்றையும்விட பிரியமானது. இந்த ஆத்மா மிகவும் உள்ளே யுள்ளது. (627)

प्रियत्वेन मतं यत्तु तत्सदा न प्रियं नृणाम् ।

विपत्तावपि संपत्तौ यथाऽऽत्मा न तथाऽपरः ॥ ६२८ ॥

ப்ரியத்வேந மதம் யத்து தத் ஸதா ந ப்ரியம் ந்ருணாம் ।
விபத்தாவபி ஸம்பத்தௌ யதா஽஽த்மா ந ததா஽பர: ॥

யத்-எந்த வஸ்து, நுணா-மனிதர்களுக்கு, பிரியத்வேந-பிரியமாக, மதம்-கருதப்பட்டிருக்கிறதோ, தத்-அது, ஸதா-எப்பொழுதும், ந பிரியம்-பிரியமாக இருப்பதில்லை. விபத்தௌ-ஆபத்திலும், சம்பத்தௌ-ஸம்பத்திலும், ஆத்மா-ஆத்மா, யதா-எப்படி பிரியமோ, ததா-அப்படி, அபர:-வேறு வஸ்து, ந-பிரியமில்லை.

எந்த பதார்த்தம் பிரியமென்று எண்ணப்படுகிறதோ அது மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் பிரியமாக இல்லை. ஆத்மா எப்படி ஆபத்துக்காலத்திலும் ஸம்பத்துக்காலத்திலும் பிரியமாகவே இருக்கிறதோ, அப்படி வேறு பதார்த்தம் இருப்பதில்லை. (628)

आत्मा खलु प्रियतमोऽसुभृतां यदर्थ

भार्यात्मजासृगृहवित्तमुखाः पदार्थाः ।

वाणिज्यकर्षणगवावनराजसेवा-

भैषज्यकप्रभृतयो विविधाः क्रियाश्च ॥ ६२९ ॥

ஆத்மா கலு ப்ரியதமோ஽ஸுப்ருதாம் யதார்த்தா

பார்யாத்மஜாப்த க்ருஹவித்தமுகா: பதார்த்தா: ।

வாணிக்ய கர்ஷண கவாவந ராஜஸேவா

பைஷஜ்யக ப்ரப்ருதயோ விவிதா: க்ரியாச்ச ॥

भायीत्मजास-மனைவி, புத்திரன், நண்பன், गृहवित्तमुखा:-
வீடு, பணம் முதலான, पदार्थ:-பொருள்களும், वाणिज्य-
வியாபாரம், कर्षण-உழுவு, गवाक्ष-கோஸம்ரக்ஷணம்,
राजसेवा-ராஜஸேவை, भैषज्यकप्रभृतय:-வைத்யம் முதலான,
विविधा:-பலவிதமான, क्रियाश्च-செய்கைகளும், यदर्थ:-எந்த
ஆத்மாவுக்காக உள்ளவையோ (அந்த), आत्मा खलु-ஆத்மா
அல்லவா, असुभृतां-பிராணிகளுக்கு, प्रियतम:-மிகவும் பிரிய
மானது.

பார்வைய, புத்திரன், மித்ரன், வீடு, பணம் முதலான
பதார்த்தங்களும், வியாபாரம், உழுதல், கோஸம்ரக்ஷணம்,
ராஜஸேவை, வைத்தியம் முதலான பலவித செய்கைகளும்
எதினுடைய பிரயோஜனத்திற்காகவோ, அந்த ஆத்மா
பிராணனை தரிக்கும் யாவருக்கும் உத்தமமான பிரியமான
வஸ்துவல்லவா? (629)

प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च यच्च यावच्च चेष्टितम् ।

आत्मार्थमेव नान्यार्थं नातः प्रियतमः परः ॥ ६३० ॥

ப்ரவ்ருத்திச்ச நிவ்ருத்திச்ச யச்ச யாவச்ச சேஷ்டிதம் ।
ஆத்மார்த்தமேவ நான்யார்த்தம் நாத: ப்ரியதம: பர: ॥

प्रवृत्तिश्च-ப்ரவ்ருத்தியும், निवृत्तिश्च-நிவ்ருத்தியும், यच्च
यावच्च चोष्टितं-எல்லா செய்கையும், आत्मार्थमेव-தனக்காகவே
தான், न नान्यार्थं-பிறருக்காக அல்ல, अतः-இந்த
ஆத்மாவைக்காட்டிலும், पर:-மேலான, प्रियतम:-மிகவும்
பிரியமானது, न-இல்லை.

காரியத்தைச் செய்வதும், செய்யாமலிருப்பதும், மற்றும்
எல்லாச் செய்கையும் ஆத்மாவிற்காகத்தான் வேறு எதற்
காகவும் இல்லை. இதைவிட மேலான பிரியமானது வேறு
எதுவும் கிடையாது. (630)

तस्मादात्मा केवलानन्दरूपो

यः सर्वसाक्षस्तुनः प्रेष्ठ उक्तः ।

यो वा अस्मान्मन्यतेऽन्यं प्रियं यं
सोऽयं तस्माच्छोकमेवानुमुङ्क्ते ॥ ६३१ ॥

தஸ்மாதாத்மா கேவலாநந்தநுபோ

ய: ஸர்வஸ்மாத் வஸ்துந: ப்ரேஷ்ட உக்த: |

யோ வா அஸ்மான் மந்யதேந்யம் ப்ரியம் யம்

ஸோந்யம் தஸ்மாத் சோகமேவாநுமுங்க்தே ||

तस्मात्-ஆகையால், य:-எது, सर्वसात् वस्तुन:-எல்லா வஸ்துவைக்காட்டிலும், प्रेषु:-மிகவும் பிரியமாக, उक्त:- சொல்லப்பட்டதோ, आत्मा-இந்த ஆத்மா, केवलानन्दरूप:- சுத்த ஆனந்தஸ்வரூபர், यो वा-எவன் ஒருவன், अस्मात्-இந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும், अयं-வேறான, यं-எதை, प्रियं-பிரியமாக, मन्यते - எண்ணுகிறானே, सोऽयं - அந்த இவன், तस्मात् - அதினால், शोकमेव - துன்பத்தையே, अनुमुङ्क्ते-அனுபவிக்கிறான்.

ஆகையால் எவர் எல்லா வஸ்துக்களையும்விட மிகப் பிரியமென்று சொல்லப்பட்டதோ, அந்த ஆத்மா சுத்தமான ஆனந்த ஸ்வரூபர். எவன் ஒருவன் இந்த ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான எந்தப்பொருளை பிரியமாக நினைக்கிறானே அவன் அதிலிருந்து துன்பத்தைத்தான் அனுபவிப்பான் (பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் முதலாவது அத்யாயம் 4-வது பிராஹ்மணம் 8-வது மந்திரத்தில் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

(631)